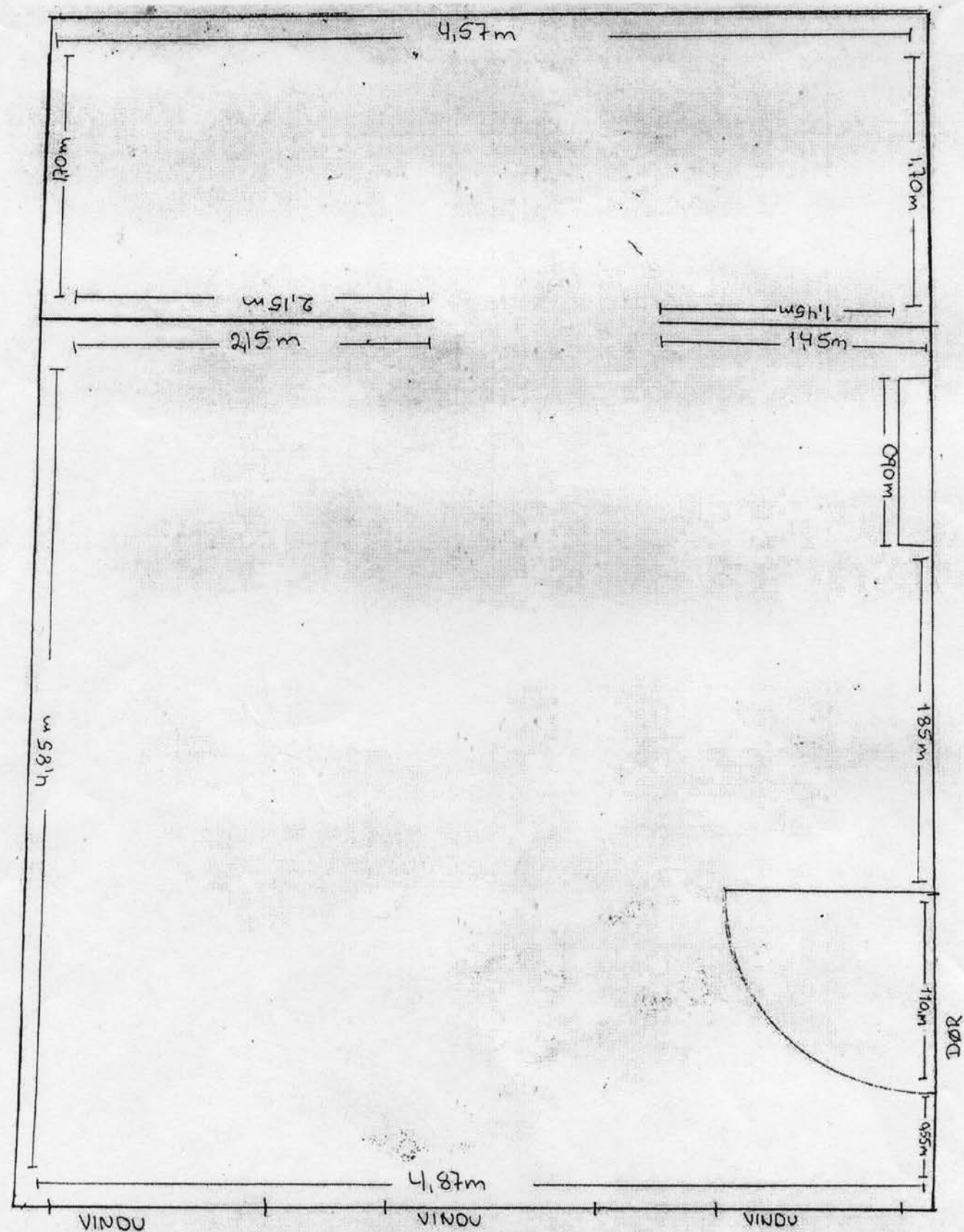

GALLERI 69

2019-2024

Takhøyde 3,37 m.

Grunnplan 69
Grünerløkka Lufthavn
Toftesgt.69

Galleri 69

2019–2024

Galleri 69, 2019–2024

Redaktør: Cathrine Constanse Gjelsnes

Design/repro: Ulf Carlsson
Papir: Munken Lynx 120 g/m2
Font: Times New Roman
Korrekturlesing: Lita Ellingsen

Foto:
Kunstnerne selv
Hanne Ekkeren, s. 190–203
Finn Brodal, s. 48–55
Helle Storvik, s. 296
Jannik Abel, s. 205–209
Marielle Kandall, s. 209 nederst
Sahra Fjortoft, s. 44–147
Frode Sten Jacobsen, s. 183–187
Trond A. Isaksen/Kulturetaten, s. 219–221
Guri Dahl, s. 269–273

Utgitt av GEB forlag 2024, org. nr. 932 657 929

ISBN 978-82-692338-0-3

Opplag: 600

Boken er støttet av:
Oslo Kommune – løpende tilskudd til kulturtiltak
Stiftelsen Fritt ord
Billedkunstnernes Vederlagsfond

Takk:
Astrid Runde Saxegaard for lån av bok til omslag
Aasheim og Plassen for servering
Marielle Kardall

GEB forlag

Oslo kommune

FRITT ORD

BKV

Introduksjon – Gidsken Braadlie	10
En kjærlighetserklæring – Lars Elton	12
Med en trelitersdunk rødvin og vegetarpizza fra Texas Grill	
– Cathrine Constanse	17
Kunstoasen i Markveien – Ketil Røed	19
Bio-69. En utstillingsserie i Galleri 69 ble til – Kristin Bergaust	23

2024

«Jubileumsutstilling no. 2!» Cecilie Lind, Elin Aasheim, Åslaug Krokann Berg, Maria Sundby, True Solvang, Päivi Laakso, Julie Skarland, Hanne Ekkeren, Hanne Lydia Opøien Figenschou, Mathilda Høøg, Hanne Rangul, Ulf Carlsson, Andres Milanes, Kari Glømsaas, Kristin Bergaust, Trond, Arne Vangen, Marianne Brekke, Astrid Runde Saxegaard, Frode Jackobsen, Nora Stangbye Kuvaas, Marius Hokstad, Michiel Jansen, Lukas Sørheim, Alexis Tomas Parra	30
«Jubileumsutstilling! no. 1» Finn Brodal. Truman Chance, Sara Korshøj Christensen, Fru Felgen, Lars Fiske, Sindre Goksøyr, Per Guttormsgaard, Kim André Hägen, Torje Hanssen, Filip Hansson, Mattias Härenstam, Ole Fredrik Hvidsten, Bendik Kaltenborn, Diana Kinnerød, Anders Kvammen, Andrea Lange, Log Lady Lusty, Kathleen Morley/Åse Karlsen, Christopher Nielsen, Ravn Norment-Åsdam, Christian T. Norum, Jame One, Andreas Paleologos, Beate Petersen, Lars Sandås, Ulla Schildt, SHOFDAGOD, Åsa Elida Wigum Skjetne, Lars Skoglund og XEQT	32
Lucie Noel Thune	40
Eili Bråstad, «Veri ja Terva (blod og tjære)»	44
Gisle Harr, «Kunstneriske prosesser»	
Finn Brodal, «I et atelier»	48

2023

Hege Tapio: METABOLOME	58
Galleri 69: «Corresponding Borders»: Trond Arne Vangen, Kristin Bergaust, Pucho Alexis Parra, Cathrine Constanse, Hanna Høiness, Alaid Castro	62
Elin Aasheim, «Venner og familie»	70
Mohamed Mohamed, Øystein Rolland Magnussen, Jacob Bødtker, «I Morfei Armer», kuratert av Nora Stangbye og Marius Hokstad	78
Morten Andersen, «F-20»	84
Annikе Flo, «Pure Filth», kuratert av Kristin Bergaust	90

2022

Maria Castellanos, «Other intelligences», kuratert av Kristin Bergaust	98
--	----

Galleri Rostrum: Ewa Berg , Gisela Eriksson, Lisa Fjellman & Anna Lönn Franko Christel Lundberg, Ulrika Pihlström, Filip Rahim Hansson, «ATT TA BOSTAD I SIG SJÄLV» 104

Juan Andres Milanes Benito, «Don’t write it on ice» 112

Galleri 69 møter Galleri Rostrum i Morokulien: Kristin Bergaust, Trond Arne Vangen, Constanse Cathrine Gjelsnes, og Alexis Tomas Parra og Galleri Rostrum sine kunstnere: Anna Lönn Franko, Ulrika Pihlström, Christel Lundberg, Ewa Berg, Gisela Eriksson, Filip Rahim Hansson og Lisa Fjellman 116

«Vacation park»: Marit Aasmoe, Hanna Adlon, Mats Andersen, Tone-Marie Andersson, Sara B Gjestland Zamecznik, Simon Berg, Lotte Lovise Berge Brøndbo, Karla Bring Uddén, Jacob Bødtker, Truman Chance, Marius Dokken Hokstad, Peik Elias, Noah Holt-Seeland, Johannes Högbom, Ruben Karijord Stokke, Adrian Lie Solhaug, Adin Mušić, Sonja Nesterova, Nora Stangebye Kuvaas, Simon Ranum, Pål Rees, Asa Elida Wigum Skjetne.

Kuratert av Nora Stangebye Kuvaas og Marius Dokken Hokstad 120

Ole Hvitsten, «Hvitsten salong tegneserieslipp» 126

«No Comprendo press 30 år», Lene Ask, Vanessa Baird, Anna Fiske, Lars Fiske, Flu Hartberg, Espen Friberg, Sindre Goksøyr, Ronny Haugeland, Mette Hellenes, Waldemar Hepstein, Mikael Holmberg, Espen Karelius Holtestaul, Bendik Kaltenborn, Knut Nærum, Anders Kvammen, Steffen Kverneland, Sverre Mallng, Christopher Nielsen, Ane Barstad Solvang, Kristian Krohg-Sørensen, Inga Sætre 128

«Gateavisa okkuperer Galleri 69!», Oscar Nedler Funden & Jonas Meurer Lunde, Fredrik Veiga, Per Antonsen Guttormsgaard, Ørjan Amundsen, Ravn Norment Asdam & Torje Hanssen Moritz Haas, Galen Tipton. Kuratert av Den Sørheim og Emil Finnborud 132

«Oslofjord Ecologies», Siri Austeen, Kristin Bergaust, Cathrine Constanse Gjelsnes, Tona Gulpinar, Anneke von der Fehr, Alexis Parra Pucho, Sabine Popp, Elin T. Sørensen, Cecilie Sachs Olsen, Mads Pålsrud, Eli Rinde, Gunhild Vatn, Nina Vestby, Neue Kafé Barbara v/Gunnhild Bakke.

Kuratert av Kristin Bergaust 138

Alice Darby: «Negotiating Porosity», kuratert av Hanna Høiness 144

«Undersøkelser av det felles eide», Katharina Barbosa Blad, Yamile Calderon & Edward Cunniffe, Shwan Dler Qaradaki, Hjørdis Kurås, Andrea Lange, Beate Petersen & Dimitri Lurie, Lars Sandås, Ulla Schildt, Kjetil Skøien, Johanna Zwaig, Marit Ødegaard & Hedi Zandiyeh 148

2021

Rapport til Kulturrådet for 2021 159

Stein Koksvik, «Akterutseilt» 170

Annika Simonsson, «5.36» 176

Galleriet flytter tilbake til Toftesgt, åpningsutstilling med Lufthavnas ansatte og leietagere: Andreas Mork, Andreas Paelologos, Arne Skoglund, Astrid Midtbø Bendik Kaltenborn, Cathrine Constanse, Frode Sten Jacobsen, Geir Stadheim, Gidsken Bradlie, Ingebjørg Torgersen, Jean Kavanagh, Lars Fiske, Mads Due

Tønnesen, Malicha Mørk, Marielle Kalldal, Nina Meyer Jacobsen, Nora Stangbye, Sara Krigsvoll, Siv Rutgersen, Tanja Thorjussen og Thale Fastervold 182

Hanne Ekkeren, fotodokumentasjon og tekst fra gamlehjemmet 190

PAO-festivalen, Performance Art Oslos 10 års jubileum 204

«Hva er det egentlig kunstnere lagde som barn?»: Ane Hjort Guttu, Bjørn Bjarre, Marianne Heske, Karen Nikgol, Sverre Mallng, Eline Mugaas, Anders Sletvold Moe, Victor Lind, Mattias Härenstam, Snorre Ytterstad, Tor Børresen, Anna Ihle, Tine Semb, Arne Borgan, Kristian Skylstad, Silje Linge Haaland, Brynhild Winther, Kari Steihaug og Terje Nicolaisen.

Kuratert av Kjetil Røed 210

«Her slutter Grünerløkka», Bjørn Bjarre, Ulf Carlsson, Paul Dring, Terje Nicolaisen og Martin Skauen. Kurator: Linn Cecilie Ulvin 218

«For dine øyne», Ruth Elisiv Ekeland og Janne Gil Johanessen 228

2020

«Kollaps», Christopher Robin Rådlund og Michiel Jansen 238

«01010100 01101001 01110100 01101100 01100101», Magnus Andreas Hagen Olsen og Luca Sørheim 244

«The River Tweed & karantene i vinduskarmen», Julie Skarland og Astrid Runde Saxegaard 250

«Jævlade klasseforrædere», Christian Blandhoel, Christine Joiner, Cecilie Risaasen, Guttorm Nordø, Kari Glomsaas, Kjetil Skøien, Luca Sørheim, May-Irene Aasen, Morten Andersen, Snakepunch Melby, Susanne K. Johansen, Terje Nicolaisen, Trond Arne Vangen.

Kuratert av Bjørn Hatterud og Cathrine Constanse 256

«Touch Woods», Geir Backe Altern og Lars Paalgard 268

2019

Jan Skomakerstuen, «Havmannen 2» 276

«Mac’n’cheese – fornuft og følelser», Matilda Höög og True Solvang Vevatne 280

«ALARMA ROSSO», Marianne Bredesen og Vilde von Krogh 284

«Gull og Grønne skoger», Hanna Høiness, Helene Sommer og Charlotte Thiis- Evensen 290

Ulf Carlsson, «Slaps»

Cathrine Constanse, «Infantile undertrykkelser»

Boklansering: Galleri 69, 2004–2018 296

Galleriet flytter til Markveien 63.

I Toftesgt etter at galleriet hadde flyttet:

«306307 Contemporary Art Ring1 Oslo, Galleri 19 på Galleri 69 Grunerløkka Art Is Cool, Feelings In Da Ghetto», Abur Jabbar, ALL, Asger Jorn, Aman, Noreg Sahara, Grevlingbanen relisers med John David Nielsen på front nr 2A5 issue Oslo Christopher Nielsen, C.T.Norum, Diana Kinnerød, Eksm, Graffiti DSO, Jame, Kaos, Mack, Nug, RiDdER, Shof, Tero 3yb, VIM, Xeqt 304

Indeks, kunstnere – 169 stk

A

Hanna Adlon 120
Mats Andersen 120
Morten Andersen 84
Tone-Marie Andersson 120
Geir Backe Altern 268
Lene Ask 128
Siri Austeen 138

B

Vanessa Baird 128
Gunnhild Bakke 138
Juan A. Milanes Benito 112
Ewa Berg 104, 116
Simon Berg 120
Åslaug Krokan Berg 30
Kristin Bergaust 62, 90, 98, 116, 138
Bjørn Bjarre 210, 218
Katharina Barbosa Blad 148
Christian Blandhoel 256
Arne Borgan 210
Gidsken Braadlie 182
Marianne Bredesen 284
Marianne Brekke 30
Finn Brodal 32, 48
Lotte L. Berge Brøndbo 120
Eili Bråstad 44
Jacob Bødtker 78, 120
Tor Børresen 210

C

Yamile Calderon 148
Ulf Carlsson 30, 218, 296
Maria Castellanos 98
Alaid Castro 62
Truman Chance 120
Sara Korshøj Christensen 32
Edward Cunniffe 148

D

Alice Darby 144
Paul Dring 218

E

Ruth Elisiv Ekeland 228
Peik Elias 120
Gisela Eriksson 104

F

Thale Fastervold 182
Anneke von der Fehr 138
Fru. Felgen 32
Hanne Lydia Opøien
Figensschou 30
Anna Fiske 128
Lars Fiske 30, 128, 182
Lisa Fjellman 104, 116
Annikе Flo 90
Anna Lönn Franko 104, 116
Espen Friberg 128
Oscar Nedler Funden 132

G

Cathrine Constanse
Gjelsnes 116, 138
Kari Glomsaas 30, 256
Sindre Goksøyr 30, 128
Tona Gulpinar 138
Per A. Guttormsgaard 32, 132
Ane Hjort Guttu 210

H

Filip Rahim Hansson 104, 116
Flu Hartberg 128
Ronny Haugeland 128
Kim Andre Haugen 304, 32
Mette Hellenes 128
Waldemar Hepstein 128
Marianne Heske 210
Marius Dokken Hokstad 78, 120
Mikael Holmberg 128
Espen Karelius Holtestaul 128
Noah Holt-Seeland 120
Ole Fredrik Hvitsten 30, 126
Mattias Härenstam 210
Johannes Högbom 120
Hanna Høiness 62, 144, 290

Matilda Höög 280
Silje Linge Haaland 210
Torje Hanssen Moritz
Haas 132

I

Anna Ihle 210

J

Nina Meyer Jacobsen 182
Frode Sten Jacobsen 30, 182
Michiel Jansen 30, 238
Susanne K. Johansen 256
Janne Gil Johanessen 228
Christine Joiner 256

K

Marielle Kalldal 182
Bendik Kaltenborn 128, 182
Jean Kavanagh 182
Diana Kinnerød 30, 304
Stein Koksvik 170
Sara Krigsvoll 182
Vilde von Krogh 284
Kristian Krohg-Sørensen 128
Hjørdis Kurås 148
Nora Stangebye Kuvaas 120
Anders Kvammen 128
Steffen Kverneland 128

L

Andrea Lange 32, 148
Paivi Laakso 32
Victor Lind 210
Log Lady Lusty 32
Christel Lundberg 104, 116
Jonas Meurer Lunde 132
Dimitri Lurie 148

M

Øystein Rolland
Magnussen 78
Sverre Malling 128, 210
Snakepunch Melby 256
Astrid Midtbø 182

Anders Sletvold Moe 210
Mohamed Mohamed 78
Andreas Mork 182
Kathleen Morley 30, 32
Eline Mugaas 210
Adin Mušić 120
Malicha Mørk 182

N

Sonja Nesterova 120
Terje Nicolaisen 210, 218, 256
Christopher Nielsen 304
Karen Nikgol 210
Guttorm Nordø 256
Christian T Norum 30, 304
Knut Nærum 128

O

Cecilie Sachs Olsen 244
Magnus Andreas Hagen
Olsen 138
Jame One 32, 304

P

Andreas Paelologos 32, 182
Putcho Alexis Parra 62, 116, 138
Beate Petersen 32, 148
Ulrika Pihlström 104, 116
Sabine Popp 138
Lars Paalgard 268
Mads Pålsrud 138

Q

Shwan Dler Qaradaki 148

R

Simon Ranum 120
Pål Rees 120
Eli Rinde 138
Cecilie Risaasen 256
Siv Rutgersen 182
Christopher Robin
Rådlund 238

S

Lars Sandås 32, 148
Astrid Runde Saxegaard 32, 250
Ulla Schildt 148
Tine Semb 210
Annika Simonsson 176
Julie Skarland 32, 250
Martin Skauen 218
Asa Elida Wigum Skjetne 120
Arne Skoglund 182
Jan Skomakerstuen 276
Kristian Skylstad 210
Kjetil Skøien 148, 256
SOFDAGO 30
Adrian Lie Solhaug 120
Ane Barstad Solvang 128
Helene Sommer 290
Geir Stadheim 182
Nora Stangbye 78, 182
Kari Steihaug 210
Ruben Karijord Stokke 120
Maria Sundby 30
Elin T. Sørensen 138
Luca Sørheim 244, 256
Inga Sætre 128

T

Hege Tapio 58
Charlotte Thiis-Evensen 290
Tanja Thorjussen 182
Lucie Noel Thune 40
Galen Tipton 132
Ingebjørg Torgersen 182
Mads Due Tønnesen 182

U

Karla Bring Uddén 120

V

Trond Arne Vangen 30, 62, 116, 256
Gunhild Vatn 138
Fredrik Veiga 132
Nina Vestby 138
True Solvang Vevatne 280

W

Brynhild Winther 210

Y

Snorre Ytterstad 210

Z

Sara B Gjestland
Zamecznik 120
Hedi Zandiyeh 148
Johanna Zwaig 148

Ø

Marit Ødegaard 148

Å

Ørjan Amundsen 132
Ravn Norment Aasdam 132
May-Irene Aasen 256
Elin Aasheim 70, 32
Marit Aasmoe 120

Kuratorer – 11 stk

Kristin Bergaust
Cathrine Constanse
Emil Finnborud
Bjørn Hatterud
Marius Dokken Hokstad
Espen Karelius Holtestaul
Hanna Høiness
Nora Stangebye Kuvaas
Kjetil Røed
Den Sørheim
Linn Cecilie Ulvin

Introduksjon

Gidsken Braadlie

Å drive et kunstnerdrevet galleri krever en innsatsvilje og oppofrelse som ikke er så vanlig, selv blant kunstnere. Økonomisk er det en såkalt fattigdomsfelle, hvis man skal sammenlignes med vanlig lønnsstandard. Likevel er det svært givende å kunne vise kunst som er produsert for akkurat det galleriet, som uttaler seg frilynt om tilværelsen, som ikke er tøylet av at galleriet må ha store prosenter for å overleve eller har andre begrensende regler for å bli tatt inn i stallen. Eller kastet ut hvis man blir upopulær, kommer i feil alder eller ikke er lenger er en bra investering. Det har vært en stor berikelse å se kunstnernes utstillinger i denne tiden. De har vist hvor rikt kunstlivet er, fokusert på Oslo og omegn, innsatsvilje og sikker kuratorisk teft.

Å drive et galleri på Oslo kommunes eiendom mens man venter på at de skal ta avgjørelser, det krever sitt, spesielt over over lang tid. I tillegg kommer nedstengningen under pandemien. Dette har Cathrine Constanse levd i de siste årene. Hun var den som startet galleriet i 2004 og har vært hovedkurator gjennom tykt og tynt i hele veien. Det viser en stayerevne uten like.

Galleri 69 er en del av Grünerløkka Lufthavn, en stiftelse som leier Oslo kommunes eiendom Toftesgate 69 gjennom Kulturetaten. Leieforholdet startet allerede i 1994 som et resultat av at Kampen Verksted ble stengt ned, noen leietakere fikk flyttet inn og organisasjonen ble snart registrert som stiftelse for kulturelle formål.

Stiftelsen leier ut produksjonslokaler for kunst, være seg visuell, musikkbasert, tekstbasert eller noe midt i mellom. Stedet er en møteplass der forskjellige kunstnere kunne starte et kunstnerisk samarbeid. Det finnes noen steder i Oslo hvor denne samarbeidsformen fortsatt kan oppstå, men de er sjeldne og verdifulle hvis de består over år. Disse stedene oppsto på grunn av ungdommens protest, engasjement og villighet til å ofre det meste som betydde noe i den offisielle verden fra 70-tallet og fremover. Lignende bevegelser og nye kunstnerhus er ganske utenkelige i dag, det er flere nye regler og mulighetene for å starte noe i Oslo sentrum er minimert pga den pågående gentrifisering. Derfor må vi ta vare på det som allerede er i Oslo i dag: Grünerløkka Lufthavn, Hausmania, Blitz og flere steder som tar vare på det frie kunstneriske virket. Vi sikrer at det blir nye kunstretninger, ungdom får prøve seg, nye stjerner vokser frem og at museene faktisk vil ha interessant og nyskapende materiale å vise frem om noen år. Samt at Oslo fortsatt kan være en kulturby der kunstnere kan arbeide og ha kontakt med publikum, til berikelse for befolkning og besøkende.

Nye kunstformer oppstår utifra denne smeltedigelen. Lufthavnas scene på Cafe Mir er et sted som siden starten har vært en sjeldenhet i Oslo. Den er dedikert til undergrunnskultur og uttrykk og alle dens former med hovedvekt på musikk av ymse slag.

Denne scenen gir byens kunstnere en sjanse til å spille for et publikum som igjen gjør dem istand til å vokse til en plass på den nasjonale scene.

Galleri 69 er midt i dette feltet med sin autonome utstillingsprofil og vilje fanger opp nye retninger i billedkunsten, men også vise kvalitet fra de som har falt ut av den kommersielle kunstkarusellen eller ønsker å profilere seg på en alternativ måte.

I mange år levde Lufthavna godt i et gammelt, trekkfullt hus som etterhvert sårt trengte oppussing. Det var en del av vår hverdag at vinden kunne ule gjennom vinduene, at heisen levde sitt eget liv eller at tregulvet i kafeen aldri ble rent. I mange år ventet stiftelsen på at byrådet skulle bevilge millionene som var nødvendige for at hovedhuset kunne pusses opp. Vi var litt redde for forandring, men tilslutt tok vi saken i våre egne hender og kontaktet Miljøpartiet de Grønne som satt i byrådet i den perioden. Det ble tilslutt flertall for å bevilge øremerkede midler til oppussing av «vår» adresse. Etter mye om og men, ble vi tildelt to etasjer i Markveien 61 som erstatningslokale, det gamle sykehjemmet. Ikke helt ideelt for kunstnere, standard størrelse på rom var 11 kvm, og med eget toalett inkludert, miljøet ble i hvertfall ikke oppløst. Flyttingen ble utsatt i lang tid, kommunen glemte nemlig å søke om bruksendring. Vel tilbake i Toftesgate 69 i 2021, fant Lufthavna et flott nyoppusset hus som ikke var helt ferdig (ikke i 2024 heller), og har ført til mye merarbeide for administrasjonen. Det verste var likevel den fine, gamle vaktmesterboligen som huser Galleri 69. Kun det nødtørftigste var gjort: Takrennen som hadde lekket mange år og ødelagt veggen. Gulvet som bulte opp med røtter stikkende opp, og veggen som var våt og muggen. Huset hadde vært arbeidsbrakke i byggeperioden og bar sterkt preg av det. Garderobeskapene sto igjen med masse andre etterlatenhetskap. *Værsågod! Fiks Selv. Kuratoren fikset det selvfølgelig. Men som det er med alle gamle hus, når noe er gjort, er det noe annet som må gjøres. Kurator ordner opp.*

Den første boka om Galleri 69 dekket perioden fra åpningen i 2004 til 2018. Store anstrengelser ble gjort for å innhente bilder, spesielt fra de første årene, og resultatet ble, ikke overraskende, en bok som klarte å representere en stor del av Oslos kunstneriske arena med flotte bilder og design og innsiktsfulle tekster samt dokumentariske bilder. Denne nye boka er en oppfølger som markerer 20-årsjubileet til galleriet som er det eldste kunstnerstyrte, med samme kurator, og grunnleggende filosofi i Oslo. Formålsparagrafen står uforandret:

Galleri 69 viser et bredt utvalg kunstneriske uttrykk av høy kvalitet, utført av geniale og sympatiske kunstnere i alle aldre fra ulike miljøer, som beriker og begeistrer 69s gallerister og publikum. Galleri 69s utstillinger produseres spesielt for gallerirommet.

Mange av tekstene i denne boka handler om galleriet selv fra 2018 til 2024 og de spesielle forholdene vi har navigert gjennom. Takk til dem alle.

Cathrine Constanses Gjelsnes, kunstner, kurator m.m., tekst handler om opplevelsen av alltid måtte vente på noe eller noen for å starte, fortsette og videreutvikle galleriet. Teksten sier mye om frustrasjoner, komplikasjoner, tekniske eller økonomiske problemer.

Kristin Bergaust, kunstner, kurator, professor, tekst handler om de siste årenes utstillingstematikk som trekker paralleller mellom bygningens fysiske tilstand og utstillingenes biologiske tematikk.

Kjetil Røed, forfatter, redaktør, skriver om tiden i Markveien 61, nedstengningen og kohorten mellom Cahrine Constanse, avdøde Christopher Rådlund, Michiel Jansen og seg selv.

Bjørn Hatterud, forfatter, kurator, kritiker, skrev en analytisk introduksjonstekst til utstillingen «Din jævla klasseforræder» og om klaseskiller som er usynlige for de øverst.

Hanne Ekkeren, kunstner, fotograf, har dokumentert lokalene både i Markveien og Toftesgate. Hun har også skrevet en tekst om å befinne seg i et halvt øde sykehjem der de gamle tilbrakte sine siste dager.

Lars Elton har skrevet enn kjærlighetserklæring til galleriets 20-årige kunstneriske profil. Takk også til den tålmodige designer Ulf Carlsson som leverer flotte resultat hver gang.

En kjærlighetserklæring

Lars Elton

Nærmere grasrota i norsk kunstliv kommer du ikke: I 20 år har Galleri 69 bygd grunnlaget for et blomstrende kunstliv. Jeg har elsket alt det det lille, kunstnerdrevne galleriet har stått for. Nå er jeg redd det er slutt.

– Det er så fint, sa en kunstner til meg forleden, – å se at også de store kunstnerne har prøvd og feilet. At de ikke er så vellykket som det kan synes når du bare ser et potpurri over de beste verkene. Det gir meg trøst, sa hun.

Kunstneren hadde vært og sett utstillingen «Hun blir Anna-Eva Bergman» i Nasjonalmuseet for kunst, arkitektur og design. Den store institusjonen er alt det Galleri 69 ikke er. Nå hadde museet lagt alt det har av prestisje, ressurser og kunstfaglig tyngde i vektskålen for å bygge en merkevare av den modernistiske kunstneren. Utstillingen dekket tiden fra 1950, da Anna-Eva Bergman (1909–1987) var tidlig i 40-årene, til 1975. Nasjonalmuseet hadde plukket fra øverste hylle og viste de beste verkene fra hennes senere år.

Poenget her er at alt det Bergman gjorde i tiårene før, glimret med sitt fravær i utstillingen. Det var i denne tiden hun kunne trengt et sted som Galleri 69.

Det var nettopp dette «vår kunstner» siktet til: Tiårene da Bergman lette etter sitt eget uttrykk, da hun som kunstner prøvde ulike uttrykksformer og tidvis måtte livnære seg som illustratør. Årene da hun var langt fra «å bli Anna-Eva Bergman». Alt dette var utelatt i Nasjonalmuseets utstilling: Alt slitet som kreves før en kunstner skaper noe unikt som de blir husket for lenge etter sin død. Alt dette var uinteressant i museets strategi. De viste bare høydepunktene.

Det er her Galleri 69 kommer inn: Kunstneres karrierer er sjelden som den typiske popartistens ungdomsfikserte kometkarrierer. De fleste billedkunstnere bruker tid på å utvikle et eget uttrykk. Det er da de trenger steder som Galleri 69: Et visningssted med lav terskel, tett kontakt med kunstmiljøet og en profil som speiler den store bredden i kunstlivet. De færreste, om noen, kunstnerskap er en suksesshistorie fra første dag. De få som tjener penger fra tidlig av, blir sjelden værende på den kunstneriske og økonomiske rosaskyen særlig lenge.

I en tid da historiens motsetningspar «børs og katedral» i en kulturbyråds hjerne er blitt til «børs og kapital», og kunst er blitt en kulturdestinasjon i reiselivets og transaksjonsøkonomiens tidsalder, da er mulighetene for å bygge et kunstnerskap over tid en luksus de færreste kan unne seg. De fleste kunstnere trenger tid til å bygge modenhet og erfaring. For majoriteten er det først når disse tingene er på plass at de kan skape noe som skiller seg ut så mye at det blir lagt merke til. Det er da vi får stjerner som Anna-Eva Bergman.

Det er denne vanskelig definerbare kvaliteten, den unike personligheten, som dyrkes i den mest synlige delen av kunstens kretsløp, i kunstmuseene og de kommersielle kunstgalleriene. Men for at disse aktørene øverst i hierarkiet skal ha noe å vise, må det finnes et grunnfjell som slipper mangfoldet til. Galleri 69 er en viktig del av dette grunnfjellet.

Galleri 69 er en 20 år lang suksesshistorie: Under Cathrine Constanse Gjelsnes’ ledelse har det lille bakgårdsgalleriet hatt stor betydning for de siste tiårenes utvikling av Oslos og Norges kunstscene. Cathrine Constanse har sett talenter, hun har gitt dem utstillingsplass, og hun har gitt dem erfaring. Hun står gjerne i døren selv og ønsker alle velkommen. Slik har hun bygget et miljø av vennlighet og omtanke, av erfaringsutveksling og kunnskapsbygging. Alt dette har kunstnerne nytte av i utviklingen frem mot mulig berømmelse – eller hva de nå måtte ønske av en fremtidig karriere.

Galleriet har vist så mange ulike kunstnere at du ikke finner maken noe sted. Her har det vært et mangfold av kunstneriske teknikker og stilretninger, av kjønnsidentiteter og nasjonaliteter, av kjente og ukjente kunstnere. Listen foran i denne boken er så omfattende – 169 kunstnere siden forrige bok for fem år siden – at det antagelig ikke finnes noen andre kunstinstitusjoner, i Norge eller internasjonalt, som kan vise til noe tilsvarende.

Galleri 69 har vært alt det resten av kunstsfæren ikke har mulighet til å være. Størrelsen tatt i betraktning er listen formidabel. Galleriet har greid å fylle et tomrom som ingen andre er interessert i å ta ansvar for. De eneste som kan konkurrere er de regionale kunstsentrene. Men de opererer på et annet plan: De er mye bedre finansiert, de har større lokaler, og de har flere ansatte.

Galleri 69 har vært drevet av ett menneske med lav lønn i en prosentbrøks stilling. I lang tid jobbet hun gratis. Det tok år før den minimale lønnen var på plass. Galleriets budsjett har vært på et minimumsnivå gjennom alle år. Veldig mye arbeid har vært gjort på dugnad. I intervjuet jeg gjorde med Cathrine Constanse Gjelsnes i den forrige boken om Galleri 69, forteller hun om de mange fortredelighetene som rammer inn historien: Om manglende og siden utilstrekkelig finansiering, om kommunalt byråkrati, og om alle problemene rundt oppussingen av Grünerløkka Lufthavn, som Galleri 69 er en del av.

I intervjuet fortalte hun også om den store gleden det har vært å se kunstnere lykkes. Om anerkjennelsen og støtten hun har fått fra kunstmiljøet. Om alle henvendelsene hun har fått fra kunstnere som vil ha utstilling, enten det har skjedd på fester, utstillingsåpninger eller i et offentlig svømmebasseng. Og om interessen fra godt etablerte kunstnere som gjerne stiller ut i Toftes gate 69 fordi de ønsker å holde kontakt med det kunstmiljøet de har sprunget ut fra. Å ha Galleri 69 på CV’en gir enhver kunstner kredibilitet.

Etter tyve års nysgjerrighet og utvist teft, har Cathrine Constanse Gjelsnes levert inn sin oppsigelse. Hun har fått nok. Fra høsten 2024 står Galleri 69 uten daglig leder. Nå er det opp til galleriets styre, eieren Stiftelsen Grünerløkka Lufthavn og Oslo kommune som støttegiver å stake ut veien videre.

Å tro at de kan finne noen som vil fortsette virksomheten på lik linje med dagens gallerileder, er en illusjon. Skal Galleri 69 fortsette og fylle sin viktige rolle, må

rammevilkårene forandres betydelig. Jeg kan ikke tro at du finner noen som er villig til å gå inn i jobben som galleriets daglige leder med de økonomiske rammene galleriet har levd med frem til nå. Hvis noen burde fortjene en solid, økonomisk sluttpakke, er det Cathrine Constanse Gjelsnes.

Hvis Galleri 69 skal leve videre, må Oslo kommune finne friske midler. Med den praksisen dagens Høyre-styrte byråd har utvist, mener jeg viljen til et økonomisk løft er illusorisk. Det at daglig leders lønnsbetingelser og stillingsbrøk er så dårlige – for ikke å si elendige, vil antagelig sette sluttstrek for Galleri 69 slik vi kjenner det i dag. Det vil være en tragedie for byens kunstliv.

I løpet av de 20 årene Galleri 69 har eksistert, har det vært et laboratorium for utviklingen av spesielt Oslos, men også Norges, kunstscene. Til tross for sine få kvadratmeter har Galleri 69 gitt et ekstremt stort antall kunstnere utstilling. Det har gjort galleriet til en kulturell spydspiss i et rikt og interessant kunstmiljø. Galleriet har også vært en sosial møteplass der hedersord som «åpenhet», «inkludering» og «mangfold» er blitt praktisert.

I en tid da antallet kunstgallerier og visningssteder krymper år for år, er opprettholdelsen og videreføringen av Galleri 69 av stor betydning. Hadde Anna-Eva Bergman levd i dag, er det høyst sannsynlig at den unge kunstneren ville stilt ut i galleriet i Toftes gate 69. Da hun levde, var antallet kunstnere som kjempet om oppmerksomheten mye lavere enn i dagens virkelighet. Nasjonen Norge utdanner kunstnere over en lav sko. Kunstskolene og -akademiene uteksaminerer hundretalls nye kunstnere hvert eneste år.

For en ung kunstner er sjansen for å slå igjennom statistisk sett mye dårligere nå enn i Anna-Eva Bergmans tid. Da sier det seg selv at vi, i dagens situasjon, trenger flere, ikke færre, gallerier og visningssteder: Flere steder som gir unge (og eldre) kunstnere utstillingsplass selv om de ikke har et kjent navn. Flere gallerier som kjenner feltet og har et stort nok nettverk til å se talenter og gi dem en sjanse andre ikke har ressurser og økonomi til å gi. Muligheten for at Galleri 69 skal leve videre er fortsatt realiserbar. Tør jeg håpe på et mirakel?

Lars Elton (født 1957) er kritiker, forfatter, frilansjournalist og redaktør. Han har vært Dagsavisens kunstkritiker i ti år. I tillegg har han nærmere 30 års fartstid som kritiker fra blant andre VG, Aftenposten, Dagbladet, Klassekampen og Morgenbladet. Han har utgitt flere bøker og skriver om kunst- og kulturelle emner i et bredt utvalg publikasjoner. lars@elton.no

Byvåpenet som hang på galleriets fasade som ble stjålet i 2016, og gitt til en kunstner som malte det og stilte dette ut på Missfornøyelsebar, desember 2023.

Med en trelitersdunk rødvin og vegetarpizza fra Texas Grill

Cathrine Constanse

«Ække du hu 69-dama a?» Sier en fremmed mann til meg når jeg svømmer i et ellers folketomt basseng på Holmlia bad. «jeg vil ha utstilling hos deg!» På dugnad i pappas borettslag kommer en mann bort til meg og vil at jeg skal lage utstilling med hans mors arbeider, på en utflyttingsfest med gamle kjente og ukjente, er det hele tre stykker som gjerne vil at jeg skal gi dem utstillingsplass.

Etter 20 år som kurator på Galleri 69 behøver jeg ikke å tigge folk om å ha utstilling lenger, men premissene er desverre ikke optimale. Treliteren med rødvin og vegetarpizzaen (med ananas) har vært smøringen til et kunstnerisk råd som har bruk fritiden til å hjelpe meg helt uten honorar med å lage utstillinger, utstillingsprogram og søke støtte til å drifte de siste fire årene. Kunstnerisk råd har bestått av Trond Arne Vangen, Hanna Høiness, Kristin Bergaust, Luca Sørheim og Mei Szetu og meg selv som rådsleder.

Kunstlivet har vært i en rivende utvikling i byen vår siden galleriet startet, de gamle (palass) museene har flyttet til nybygg, med høye billettpriser og sikkerhetskontroll å la flyplass, du skal helst være god til å planlegge, og booke deg inn i tidsslotter. Utstillingene dreier seg ofte om identitet, designet av et arkitektfirma, og du kan lese om utstillingen ved å scanne en QR-kode, kjøpe en dyr katalog, eller lese en hel masse på en vegg. Galleri 69s lokaler fra 1880-tallet med brystpanel, gamle tregulv, fylingsdør, «lysekroner» i inngangspartiet og info-tekst på papir – vi er som en dinosaur å regne.

Børs og kapital: Oslos nye kulturbyråd som er byråd for Kultur og Næring (!) vil at byen skal bli verdens største og beste kulturdestinasjon, på infomøte for byens kulturaktører med Kulturetaten i 2011 var målet å skape kultur for Oslos fremtidige befolkning. Hva med Oslos eksisterende befolkning? Er vi ikke bra nok? Eller er det nok en gang snor-klipping det dreier seg om? I så fall vil jeg gi et råd som er langt billigere enn å bygge og drifte: inviter media, legg ned en grunnstein. Til et digitalt museum for eksempel...

Når jeg går igjennom mine notater og rapporter ser jeg at i løpet av de siste 4,5 årene – som denne boken handler om – har Galleriet vært stengt i hele to år, først 14 måneder med venting på at erstatningslokalene var lovlige og brukbare, så 9 måneder med corona-stengt, og så en ekstra måned til å få gallerirommet i Toftesgate brukbart – for der sto det søppel og garderobeskap etter arbeiderne, rommet var malt i feil farge, manglet belysning og det var laget et hull i gulvet! I mellomtiden har det vært over 200 kunstnere, 10 kuratorer og et ukjent antall hjelpere på 69.

Jeg har ventet på Kulturetaten, jeg har ventet, på prosjektleder i Kulturetaten, har ventet på rørleggeren, snekkern og elektrikerens, har blitt så jævla *mansplained* av disse mens jeg ventet på at Omsorgsbygg skal få ut fingeren, ventet på bystyrets vedtak, på Kulturrådets vedtak, Lufthavns styre-vedtak, jeg har ventet på Nakstad, på Erna, på vaktmestern og i mellomtiden har jeg gjort mitt beste for å ha en aktivitet, vise den høye kvaliteten i det mangfoldige Oslos kunstliv. Jeg er overbevist om at med velvilje fra maktfolket, en dyktig assistent og mer enn småpenger så kunne Galleri 69 vært et sted som var åpent hver dag. Så mange flere av byens kunstnere ville kunne vist sine geniale, sympatiske og dyktige prosjekter til glede for både byens eksisterende og fremtidige befolkning, også og alle de tilreisende til denne fantastiske kulturdestinasjonen!

Kunstoasen i Markveien

Kjetil Røed

Ofte tenker jeg på kunsten som en oase, et sted hvor vi kan finne ny næring og nye perspektiver i en samtidsørken hvor toleransen for tvetydighet og fascinasjon for det særegne og underlige er nærmest ikke-eksisterende. Galleri 69 hadde en periode hvor kunstoasen lå tett på – faktisk i samme hus som – et gamlehjem, hvor de eldste blant oss tilbragte sine siste dager. Det er noe med denne eksistensielle bredden under samme tak i Markveien som appellerer til meg, for vanligvis forventes det jo at vi skal skjule hvor gamle vi er og tenke som andre. Det er kanskje derfor denne tiden også var en vital periode for Galleri 69, med hektisk utstillingsaktivitet og sosiale gatherings som befant seg i et litt udefinert sted mellom fest og kunstfaglig diskusjon. Den 13. mars 2020 ble det tilføyd et ekstra lag av inderlighet, da pandemien ankom, og sosiale ansamlinger ikke var lov, eller ihvertfall strengt begrenset. Da det var åpningsdag, som fortsatt var lov av en eller annen grunn, var vi utstyrt med håndsprit og munnbind, og inngikk nå i det som ble kalt samme kohort. En ny type vennskaps– eller kollegakategori ble skapt av viruset, og de små vennesirklene ble utvidet digitalt med streaming og deling på sosiale medier i realtime.

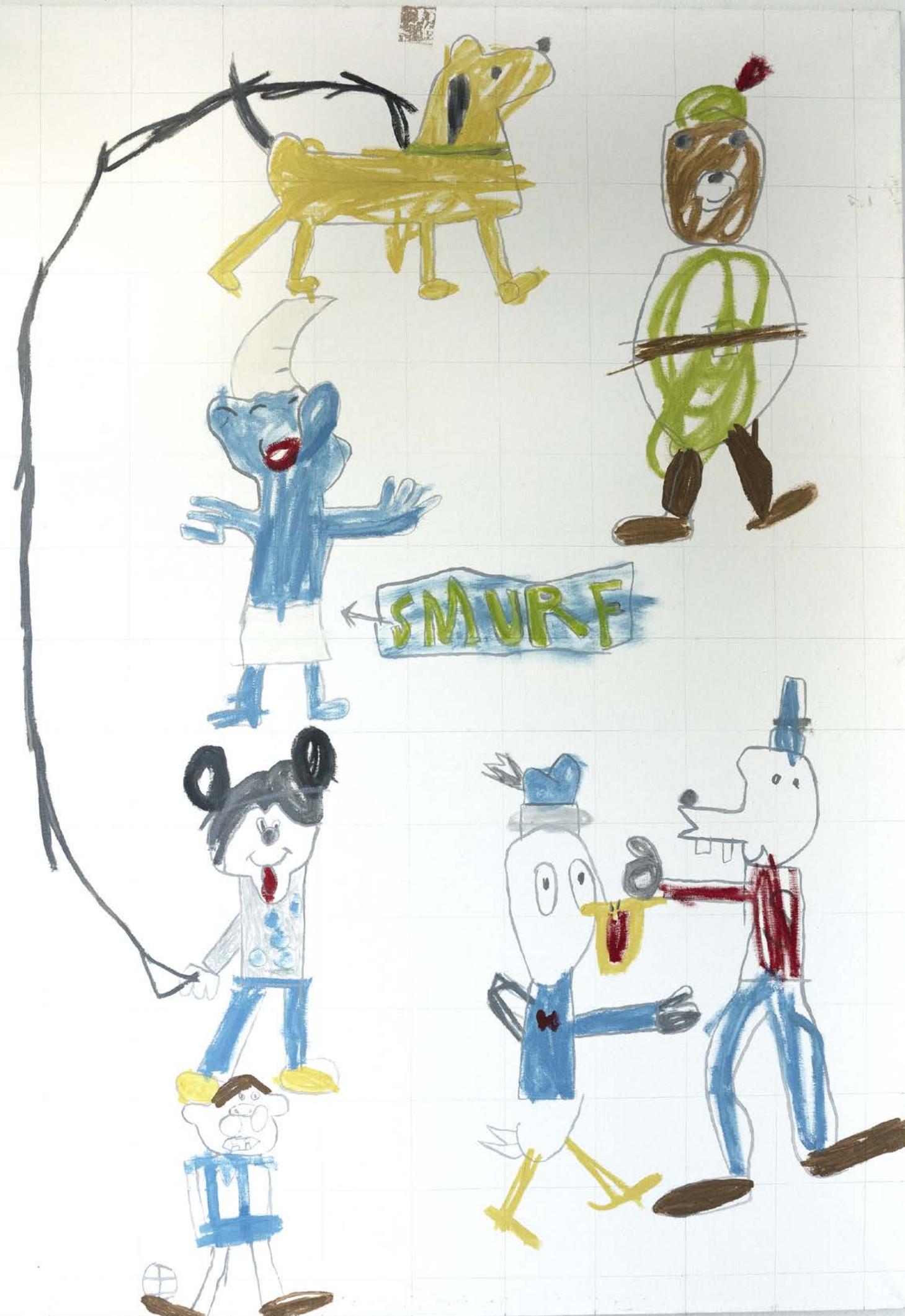
En av disse åpningene jeg husker spesielt godt var kvelden da jeg skulle snakke med Christopher Rådlund (hvil i fred, kjære venn) og den nederlandske kunstneren Michiel Jansen om utstillingen *Kollaps*, som de begge var med på. Rådlund malte, som han ofte gjorde, i tråd med de gamle mestere, kanskje særlig de tyske romantikere, ikke minst Caspar David Friedrich. Jansen, derimot, laget minimalistiske komposisjoner inspirert av arte povera, med en stedsspesifikk touch, siden han benyttet seg av materialer han hadde funnet på bakrommet og i kjelleren. Man skulle tro at deres kunst var på helt forskjellige steder – ja, at de var nærmest usammenlignbare – men da vi satte oss ned i gallerirommet med en sixpack og så nærmere på verkene så vi den ene likheten og speilingen etter den andre. For, spurte vi oss selv, var det ikke blikket på stedene i kulturen hvor ting bryter sammen vi kan se hvor de reelle sammenføyningspunktene befinner seg? Elementene i Jansens skulpturelle collager gav nytt liv til bygningsrestene som hadde blitt satt til side og kassert, og det viste seg at det endelige arrangementet mellom delene ikke var noe kunstneren hadde enerett på. Både undertegnede og kurator Cathrine Constance flyttet rundt på delene for å se om vi kunne finne nye kombinasjoner som skapte en bedre balanse mellom delene. Om vi prøver slik, vil ikke helheten være en bedre komposisjon, da, sa den ene etter den andre og så spørrende på de andre. Det nye livet i det «verdiløse» materialet og demokratiet rundt skulpturene skapte en lun optimisme som var grunnleggende og håpefull – og preget av lek og håp, siden poenget jo var å redde det vi så og restene Jansen hadde funnet frem fra det utstillingen het – kollaps.

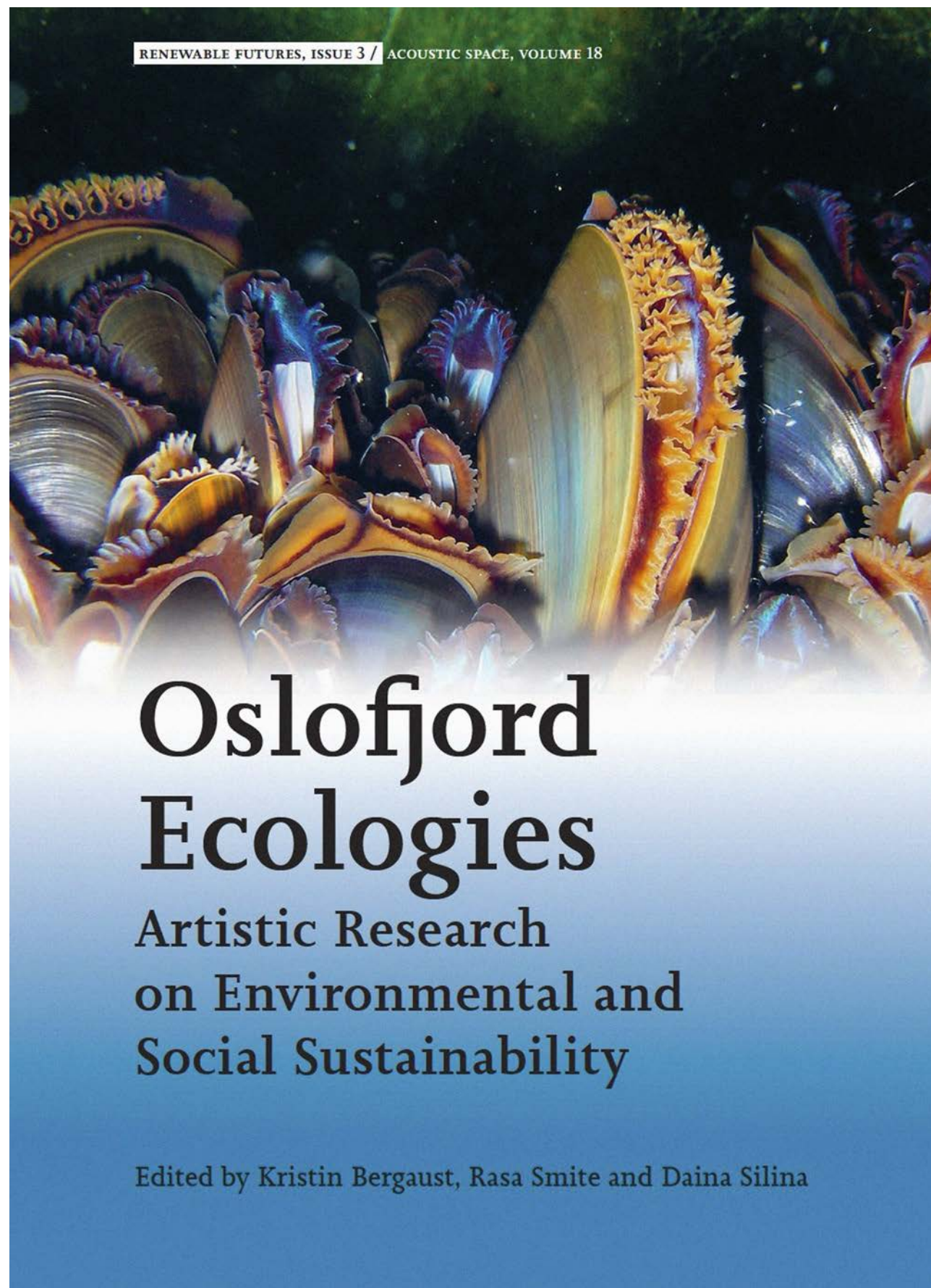
Rådlunds malerier satt heller ikke fast i den tyske romantikken, eller i kunstnerens hode, skulle det vise seg, for inspirasjonen var høyst samtidig. Han hentet inspirasjon fra imperiale romskip i Star Wars-universet og majestetiske byggverk fra vår tid som, slik han forestilte seg dem, en gang i fremtiden ville ha gått gjennom total kollaps. Operaen, for eksempel, var blitt en ruin i Rådlunds maleriske univers, og tilbakelagt var både hvit

marmor og nypussede vindusflater. Samtidig var det ikke ren dystopi han presenterte, men snarere bilder av hvor svikten i hvordan verden er skudd sammen nå bedre kunne tre frem i forestilte visjoner, bilder fra fremtiden. Dessuten var det ikke sammenbruddets lam-mende tyngde som preget Rådlunds bilder, eller oss der vi satt der med ølboks nummer tre, men snarere et sprudlende overskudd i møtet med den tenkte undergangen. Vi kunne le over hvor vaklevoren både arkitektur og samtid hadde blitt, og i denne latteren, hvor alvor et naturligvis lå under, lå det også en like viktig tro på at ting kunne gå bedre, eller rett og slett et håp, og en fornemmelse av at ting ikke skulle klappe sammen likevel.

I kjølvannet av samtalen på «scenen» den kvelden lanserte jeg også en annen ide jeg gjerne skulle sett eller lagd, som jeg formulerte meg, og Cathrine Constance svarte med å be meg gjøre nettopp det: en utstilling med verk av kunst som kjente kunstnere lagde som barn. Noen måneder senere hadde vi beveget oss ut av både munnbind og Antibac-tåke og inn i forsommerens lunkne kvelder. Under åpningen av *Hva lagde kunstnerne som barn?*, som var den første «normale» på et par år, strømmet det til folk og blikket bak den seriøse kunstfasaden ble eksponert for Gud og hvermann. Marianne Heske viste tegningene hun lagde i boka hvor foreldrene kartla hvor stor hun var, og Sverre Malling hadde hentet frem både haier og dinosaur fra eskene med barnetegninger. Fra Eline Mugaas kom et selvportrett med engler svevende i skyene, og fra Tor Børresens kyn-dige 12-årings-hender kunne vi se et tøft belte med påskriften «Elvis the king of rock». Kristian Skylstad kunne skilte med en robust liten froskeskulptur, og Bjørn Bjarre en gråtende, ekspressiv hestetegning. Vi fikk et overordnet blikk, et metaperspektiv, med Matias Härenstam som i voksen alder hadde rekonstruert sine barnetegninger som male-rier – «seriøs» kunst – og fra Ane Hjort Guttu som i videoarbeidet *How to Become a Non-Artist* dokumenterte fruktene av sin sønns kreative lek med samtidskunstvokabular.

Og det er kanskje nettopp *leken* som er sentral på Galleri 69, for her er det ingenting som tas for seriøst og dermed blir nettopp seriøst. Å kunne leke, le, eksperimentere med uvante sammensetninger – som utstillingene her vitner om – er viktigere enn noensinne, og noe vi altfor lett glemmer bort i den ofte veldig profesjonaliserte kunstverdenen. Det er på den måten vi overvinner skiller og hierarkier som gjør det vanskelig å se veien videre for både kunsten og verden ellers.

Bio-69

En utstillingsserie i Galleri 69 ble til

Kristin Bergaust

Jeg tør ikke gå alene i kjelleren i det lille bakgårdshuset i Toftes gate 69, fornemmelser av kryp og kravel, insekter, gnagere, mugg og midd overvelder meg. Da jeg for et par år siden ble invitert til å være med i kunstnerisk råd på G69, måtte jeg ta mot til meg og bli med på omvisning overalt, opp på loftet, inn i rare siderom og ned i kjelleren, se inn i alle kroker og ta inn lukta i uventede innhuk. Overalt kom det uante til syne innendørs, utenfra prøvde planterøtter og greiner å presse seg inn, mens gresstustene strittet gjennom kommunens upraktiske belegningsstein.

Selvsagt må 69 handle om slikt også, et slags iboende liv. Det blir ukledelig å posere som en nøytral white cube, det fins ikke her. Derimot har forbindelsen mellom «kunst og liv» som hele avantgarden har hatt som motto siden forrige århundreskifte, alltid levd på G69. Likevel endrer forbindelsen kunst og liv mening i vår tid. I den epoken som i år 2000 ble foreslått som Antropocen, den geologiske epoken som betegnes av at menneskenes aktiviteter er det som har sterkest innflytelse på planetens geologiske og økologiske utvikling. Antropocen er ikke et vitenskapelig godkjent begrep, det ble foreslått allerede i år 2000 av nobelprisvinneren Paul Crutzen og Eugene F. Stoermer. Antropocen har etter hvert blitt en produktiv metafor for å forklare og betegne menneskenes posisjon i økologisk krise og klimakrise. Sammen med det som kalles den sjette masseutryddelsen, reduksjonen i artsmangfold som er nok et resultat av menneskenes aktiviteter, er det ikke lett å stikke hodet fram og tro på menneskenes aktivitet, som kunst. Hvordan møter vi elendigheta? Kan det livlige bakgårdshuset være arena for andre? Kan vi invitere organismer som vi ikke kan se annet enn i mikroskop? Kan vi skape en arena for det som vokser utenfor vår kontroll? Bio-art, eco-art, kunst som kommer fram gjennom materialer og former for representasjon som ikke er de stabile. Kanskje kunstens materiale er en bakterie, en sopp eller plante og ikke en representasjon av det levende? Er det mulig å endre menneskeblikket så ikke alt som eksisterer i verden ses og representeres fra en privilegert posisjon fra toppen av et hierarki av det levende? Å stå i problemene, “Staying with the trouble”¹ som Donna Haraway har som tittel på sin bok fra 2016 med undertittelen *making kin with the Chtulucene*, er inspirerende i en situasjon der det ikke fins noen kjappe løsninger. Haraway framhever *sympoiesis*-making with, kanskje kan vi si samskaping eller ihvertfall bygge på at ingenting skaper eller organiserer seg selv, *earthlings* er aldri alene, sier Haraway. Vi er i forbindelse, og *sympoiesis* innebærer også dette:

It matters what matters we use to think other matters with; it matters what stories we tell to tell other stories with; it matters what knots knot knots, what thoughts think thoughts, what descriptions describe descriptions, what ties tie ties. It matters what stories make worlds, what worlds make stories.

¹ Haraway, D. (2016): Staying with the trouble. Making Kin in the Chthulucene. Durham and London: Duke university Press.

Økologi som skapende prinsipp er ikke nytt for meg, siden 2016 har jeg utviklet Oslofjord Ecologies som et tverrfaglig prosjekt med kunstnerisk forskning som kjerne. Inspirasjonen for Oslofjord Ecologies kom fra flere ulike hold, særlig fra de stedegne tradisjonene rundt Oslofjorden som er godt dokumentert i Oslofjordens friluftslivs publikasjoner og i dokumentarfilmer gjennom årene. I min familie har vi erfart fjorden som næring, bosted og farefylt skjebne tett på. Det er naturlig å slutte seg til tenkningen i Felix Guattari's essay fra 1989 *The Three Ecologies*² som framhever det sosiale og mentale økosystemet som gjensidig avhengig av og forbundet med naturens økologiske funksjoner

Oslofjord Ecologies begynte som en omfattende workshop som inngikk i Creative Europe prosjektet Renewable Futures. Senere fulgte produksjon av to utstillinger (Galleri RAM, Oslo 2017 og hovedutstilling i Hybrid Labs Symposium ved Aalto universitetet i Espoo, Finland i 2018). Boka *Oslofjord Ecologies. Artistic Research on Environmental and Social Sustainability*³ kom i 2020. Det var midt i pandemien og vi mistet muligheten til å møte et lokalt publikum med ti tekster publisert som kunstneriske forskningsbidrag i det internasjonale tidsskriftet Acoustic Space. Boka omfatter også kunstneriske arbeider og aktiviteter samlet i en egen seksjon. Prosjektet ble presentert på Ars Electronica 2020 og konferansen EcoData, Riga 2020 samt i andre digitale internasjonale sammenhenger. Heldigvis ble vi invitert til å holde en boklansering lokalt i Oslo på Galleri 69 i form av en utstilling med flere arrangementer med bidrag fra mange av kunstnerne som hadde vært med i prosessen. Marinbiologen Eli Rinde bidro med sin kunnskap om fjorden og kunstteoretikeren Boel Christensen-Scheel holdt et åpningsforedrag om økologi og kunst i samtidskunst på 2020-tallet.

² Guattari, F. (2000). *The Three Ecologies*. London: The Athlone Press.

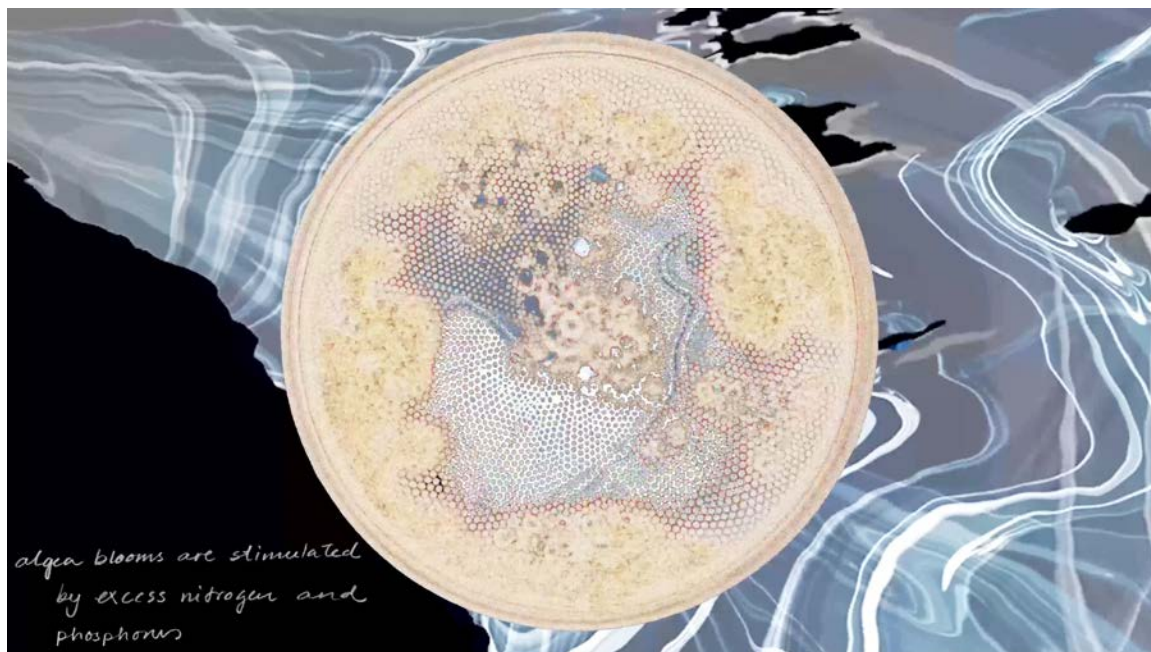
³ Oslofjord Ecologies. *Artistic Research on Social and Environmental Sustainability*. pp25-35 <http://rixc.org/press/AS.Vol.18-OSLOFJORD-ECOLOGIES-download.pdf>

Kunstneriske bidrag til utstilling og performance kom fra Siri Austeen, Kristin Bergaust, Cathrine Constanse Gjelsnes, Tona Gulpinar, Anneke von der Fehr, Alexis Parra Pucho, Sabine Popp, Elin T. Sørensen, Cecilie Sachs Olsen, Mads Pålstrup, Eli Rinde, Gunhild Vatn, Nina Vestby og Neue Kafé Barbara v/Gunnhild Bakke.

Boklanseringen ble tatt godt imot og førte til mange gode samtaler og diskusjoner med kunstnere og publikum om kunst og økologi. Derfor var det naturlig å følge et annet mer spesifikt økologisk spor gjennom presentasjonen av Maria Castellanos' *Other Intelligences* i november 2022. Prosjektet er en del av Castellanos' kunstneriske forskning som post doc i prosjektet FeLT- Futures of Living Technologies, det tverrfaglige, kunstneriske forskningsprosjektet som jeg ledet fra 2020 til 2023.

I galleriet sto en stueplante, en monstera, koblet til et nettverk av planter i forskjellige deler av verden gjennom internett. Publikum kunne følge kommunikasjonen direkte på en skjerm. Prosessen og systemet plantene er knyttet til ble forklart i en kort video. Spesielt for denne utstillingen har Maria Castellanos utviklet nye fotografiske trykk som visualiserer kommunikasjonen mellom ulike planter over tid. I tillegg viste hun skisser, grafer og diagrammer som inngår i den kunstneriske undersøkelsen av plantenes kommunikasjon. Vi vet ikke hva kommunikasjonen består i. Forskning har vist at planter har kjemiske prosesser som innebærer at de har en form for hukommelse og læring om omgivelsene. I prosjektet har vi kunnet registrere elektrofysiologiske data fra plantene og miljødata fra omgivelsene ved hjelp av sensorer som fanger opp data, algoritmer og aktuatorer. Slik kan endringer i miljøet kobles med plantenes oppførsel, likevel vet vi ikke hva plantenes kommunikasjon i nettverket består i.

Etter disse to utstillingene som hadde tematiske forbindelser og som jeg var involvert i kunstnerisk og kuratorisk, ønsket jeg å følge et slikt spor videre og presenterte ideen for kunstnerisk råd. Vi festet oss ved noen kunstnere vi ønsket å gå videre med og kontaktet Annike Flo som i mars 2023 presenterte installasjonen *Pure Filth*, et tekstilt, skulpturelt arbeid med brukte tekstiler, mikroorganismer og andre ingredienser som kunstneren beskriver slik:

I am a heaving site of consummation, decay and reproduction of myself and other beings. I share microorganisms with others, such as my lover, but also other beings such as cows, silk moths and minks. Wearing the skins, cocoons and plumage of other beings, while being made up of many, where does my body end and the bodies of what I consider lover, kin, other, cloth or environment begin? Pure Filth is an exploration and attempted materialization of the queerness and erotic possibilities of this monstrous condition that it is to be human. I am and you are pure filth.

I denne erotiske sammenfiltringen av mennesker, materialer og mikroorganismer, kan vi ane Donna Haraways *sympoiesis* making-with eller samskaping. En tydelig inspirasjon er dessuten erkjennelsen av at mennesket ikke er isolert som individuell kropp, i tillegg til organene våre, består vi også av *mikrobiom*, ansamlinger av mikroorganismer som utfører livsviktige funksjoner for oss. En menneskekropp inneholder flere mikroorganismer med annet opphav enn egne celler.

Kroppen og sammenhengen mellom fysiske prosesser og det mentale ble sentrum for den neste utstillingen i det vi kan kalle Bio-69, Hege Tapios PhD-prosjekt *Metabolom*. Også dette var utviklet innenfor rammen av *FeLT-Futures of Living Technologies*. Metabolom refererer til et medisinsk begrep som betegner den totale samling av små organiske molekyler i en celle, cellevev eller organisme på et gitt tidspunkt. Tapio utforsker hvordan vi

kan se for oss mulige og spekulative konvergenser av maskinteknologi og menneskekropper. Utstillingen presenterte utdrag av forskningsresultater som peker mot en framtid der emosjonelle behov kan dekkes eller manipuleres gjennom teknologi, kanskje særlig syntetisk biologi. Gjennom en spekulativ tilnærming belyser Tapio hvordan en slik framtid kan framstå gjennom formidling av produkter som kan endre oss emosjonelt. Spørsmål om hvordan menneskelige følelser, sansing og empati ivaretas ble delt med publikum gjennom innspill på en egen vegg.

I 2024 ser vi fram til en utstilling som står i sammenheng med disse fire jeg har omtalt. Lucie Noel Thunes skulpturelle arbeider viser hvordan materialer som er rester av menneskelig aktivitet kan anta en form som ikke er opplagt utfra opprinnelig funksjon, arrangeres som en egen skjønnhet og bli vakkert gjennom en subtil forskyvning eller transformasjon av materialer. Det vakre oppstår ikke gjennom forvandling eller endring av materialet, heller gjennom å la materialet spille seg ut som fenomener med en egen kraft. Materialets opprinnelse, utvinning av ressurser og geologiske fotavtrykk påvirker hvordan vi verdsetter dem og kan tenke om disse materialenes framtid. For eksempel skulpturer framstilt gjennom sammenstilling av plastsugerør som nå ikke er tillatt i salg blir tilført en verdi gjennom det kunstneriske arbeidet. Det kommersielle produktet endres til noe som er verdifullt bortenfor en tidligere bruksverdi og minner om en sårbar og prekær ressursituasjon for planeten som vi ikke har kontroll over.

Å se og reflektere over disse utstillingene i sammenheng gir mening dersom jeg forsøker å tenke de ulike arbeidene og kunstneriske holdningene inn i noe jeg kan kalle økoestetikk. Det er ikke et fullstendig system, ingen ideologi eller entydig perspektiv. For meg har det vært givende å arbeide med denne kunsten fra ulike posisjoner: som kunstner, kurator, prosjektleder og kunstnerisk forsker. Jeg ser denne kunsten i sammenheng med de endringene vi vet at vi må gjøre som individer og som samfunn for å takle øko- og klimakrise. Kunst kan hjelpe oss å endre holdninger og handlinger. Sosiologen Zygmunt Bauman hevdet at det estetiske kunne hjelpe oss til å bli noe annet enn konsumenter i et forbrukssamfunn som følger loven *desire-desires-desire*. Det menneskelige begjæret kan stilles eller bearbeides av kunsten som kan utvikle annen bruk av sansene.

• •

• •

«Jubileumsutstilling no. 2!»

Mail sendt til: Cecilie Lind, Elin Aasheim, Åslaug Krokann Berg, Maria Sundby, True Solvang, Päivi Laakso, Julie Skarland, Hanne Ekkeren, Hanne Lydia Opøien Figenschou, Mathilda Høøg, Hanne Rangul, Ulf Carlsson, Andres Milanes, Kari Glomsaas, Kristin Bergaust, Trond, Arne Vangen, Marianne Brekke, Astrid Runde Saxegaard, Frode Jackobsen, Nora Stangbye Kuvaas, Marius Hokstad, Michiel Jansen, Lukas Sørheim, Per Hess, Nina Bang, Marius Wang, Liv-Reidun Brakstad

Galleri 69 feier 20 år i år!

Det vil også lanseres en bok i forbindelse med jubileet Galleri 69 2019–2024 på ca 312 sider.

Jeg har sagt opp jobben som kurator og dette vil bli den siste utstillingen jeg lager på dette stedet.

I den forbindelse inviterer jeg dere, som har støttet opp om Galleri 69 i alle år, det er takket være dere, dere som jeg har kunne hvile blikket i når jeg holder åpningstaler og vært piss-nervøs som har gjort det mulig for meg å holde det gående så lenge.

Det hadde vært så fint å se arbeidene deres sammen i en siste gruppeutstilling! Lever akkurat hva dere ønsker så finner vi plass!

Den 26. august fyller jeg 55, jeg pleier å kjøpe cava for 1000 kroner og invitere mange av dere på cake og cava i mitt hjem på denne datoen.

I år slår jeg to fluer i en smekk og inviterer dere til å komme i Galleri 69 med deres arbeide til utstilling, så drikker vi cava og spiser cake der kl 18:00–21:00.

Når «Jubileumsutstilling no. 2!» åpner er litt uklart, da jeg (nok en gang) ønsker å slå to fluer i en smekk og ha boklansering og utstillingsåpning samtidig.

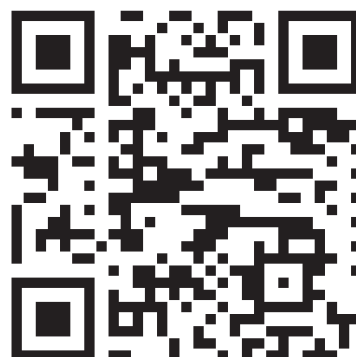
Jeg håper det blir den 13. September – det kommer litt an på trykkeriet

♥ - lig velkommen

Mvh Cathrine Constanse

Dokumentasjonen av denne utstillingen kan du se på denne siden :-)

www.cathrine-constanse.com/galleri-69

Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn
Toftesgate 69 0552 Oslo
Tlf: 92297873
E-post: cathrine.constanse@hotmail.com

Oslo, 26 august 2024

Kontrakt mellom Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn

og ULF VERMER CARLSSON

Galleri 69 arrangerer utstillingen Jubileumsutstilling no 2 Galleri 69 20 år og bokutgivelse, (foreløbig arbeidstittel) en gang i tidsrommet 13. sept til 1. oktober Dato for åpning er uklart da det er opp til forlag og trykkei og utenfor kurators myndighet.

Levering av arbeid til av utstillingen starter fra 26. august nedmontert og klar til levering i løpet kvelden **30.oktober arbeidene kan hentes 30. oktober kl 14:00- 20:00. Dette er kurator Constanses siste arbeidsdag i Galleri 69 og utover dette må anja@lufthavna.no kontaktes for henting av arbeid.**

Galleri 69s formålsparagraf: Galleri 69 viser et bredt utvalg kunstneriske uttrykk av høy kvalitet, utført av geniale og sympatiske kunstnere i alle aldre fra ulike miljøer, som beriker og begeistrer 69s gallerister og publikum. Galleri 69s utstillinger produseres spesielt for gallerirommet.

Galleriet sender ut pressemelding fra sin egen liste, samt publiserer i u.f.o fb event og annet avklares i god tid før utstillingen. Egne invitasjoner skal inneholde Galleri 69s logo.

Galleri 69 tar 25% provisjon av eventuelt salg, bekoster selv produksjonsutgiftene i sin helhet. Galleri 69 og holder utgifter til vernissasje og vakthold

kunstnerne sørger selv for forsikring av egne arbeider og eget utstyr.

Galleri 69 får bruke dokumentasjonsbilder av utstillingen.

Vi ser fram til et hyggelig samarbeid!

Tittel på arbeid:

From Under Stones

Teknikk:

Akryl på papir og kuntonitt.

Cathrine Constanse

Cathrine Constanse kurator Galleri 69

Ulf Vermer Carlsson

Brilant og sympatisk kunstner

Jubileumsutstilling no. 1 på Galleri 69

Velkommen til utstillingsåpning fredag 24. mai kl. 19.00.

Utstillingen er også åpen lørdag 25.05 og søndag 26.05.

Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn Toftes gate 69

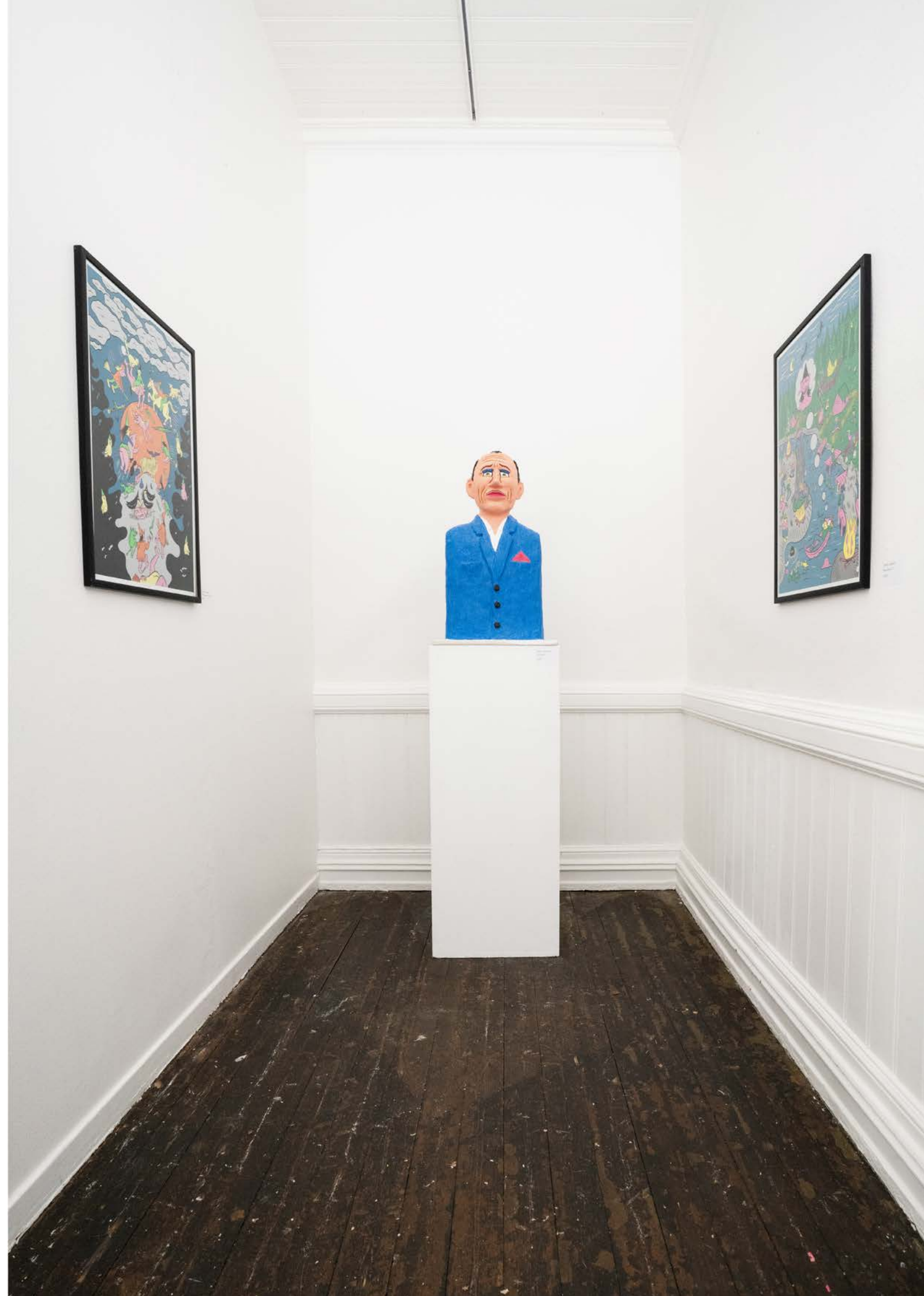

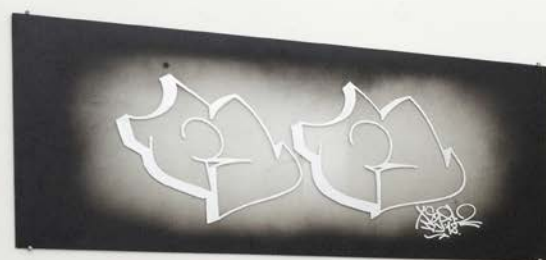
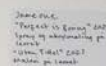
Dette er første av minst to Jubileumsutstillinger som markerer antagelig Oslos lengst levende kunstnerdrevne galleri. Dette skal feires!

Kunstnerne er valgt ut ved hjelp av en tombola-maskin som selvfølgelig er en metafor på hvor tilfeldig en kunstners synlighet kan være. Gjennom de tyve årene har det vært nesten 500 kunstnere som har bidratt til et vanvittig antall fete utstillinger.

Utstillingen har kommet i gang på svært kort varsel da livet og tingenes iboende faenskap nok en gang kommer i veien, MEN takket være kunstneres dugnadsånd og kurator-vikar Noras ekstra gir og superkrefter blir det en dritkul utstilling og en kjempehyggelig åpning hvor vi får en god blanding av godt etablerte og nye kunstnerskap i så å si alle medier. <3 lig-velkommen!

Kunstnere: Finn Brodal, Truman Chance, Sara Korshøj Christensen, Fru Felgen, Lars Fiske, Sindre Goksøyr, Per Guttormsgaard, Kim André Hägen, Torje Hanssen, Filip Hansson, Mattias Härenstam, Ole Hvidsten, Bendik Kaltenborn, Diana Kinnerød, Anders Kvammen, Andrea Lange, Log Lady Lusty, Kathleen Morley/Åse Karlsen, Christopher Nielsen, Ravn, Norment-Åsdam, Christian T. Norum, Jame One, Andreas Paleologos, Beate Petersen, Lars Sandås, Ulla Schildt, SHOFDAGOD, Åsa Elida Wigum Skjetne, Lars Skoglund og XEQT
Høsten 2024 lanseres boken Galleri-69 2019-2024.

Ole Fredrik Hvidsten
"column-sized idea
of common space"
2024
Steingodsleire

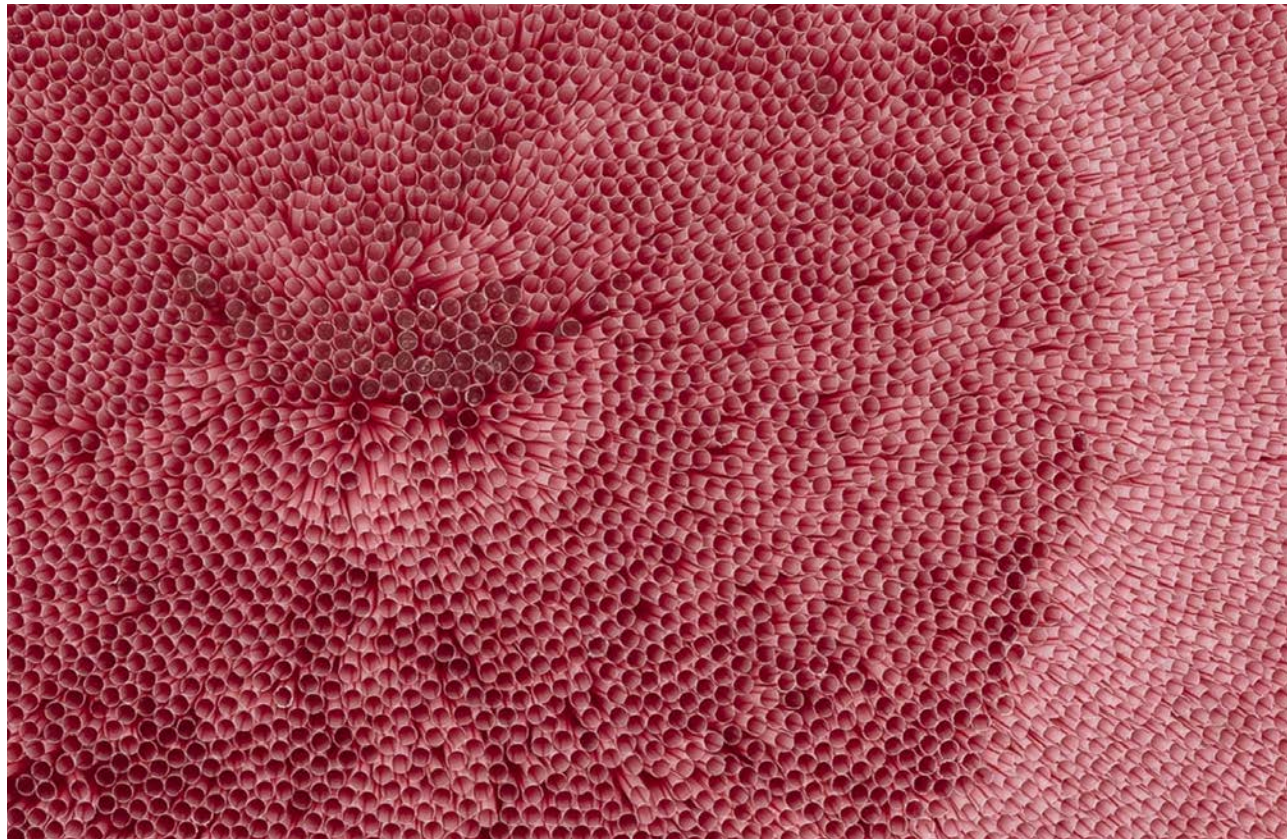

Velkommen til utstillingsåpning fredag 12. april kl. 19.00.

Utstillingen er også åpen 13. 14. 18. 19. 20. 21. 25. 26. 27. og 28. april kl 13:00 - 17:00

Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn Toftes gate 69

Lucie Noel Thune har i over ti år vært opptatt av å speile samfunnet med sine kunstneriske verk laget av engangsemballasje. «Jeg ser på materialene jeg bruker som et bindeledd mellom forbruk og massekonsum. Engangsplasten jeg bruker i arbeidene mine, er eksempler på dette» sier Thune.

Hennes utstilling "Metropolis" består blant annet av skulpturen "So twentieth century", en serie salat- plastesker montert rett på veggen i gallerirommet.

Lucie Noel Thune sier, at selv om materialene ikke har en reell verdi i seg selv, men er designet til å fremstå som vakre temporære og fragile ting, er de i realiteten omtrent evigvarende. Hennes holdning til arbeidene er en bevisstgjøring rundt det «anti edle». Materialene brukt i verkene er som oftest funnet eller arvet. Forståelsen av materialenes «anti status» er ment som en forsterkende effekt av bruk og kast mentaliteten i vår samtid. I kontrast til materialer med høy kvalitet, er plasten og engangsemballasjen symboler på vår tid og vår higen etter umiddelbar tilfredsstillelse.

www.lucienoelthune.com

Velkommen!

Avgang 2024, KHiO avd. Kunstakademiet, master:

Eili Bråstad / *Veri ja Terva (blod og tjære)*

Velkommen til utstillingsåpning fredag 23 februarkl. 19.00 i Galleri 69 Grünerløkka Lufthavn, Toftes gate 69.

Utstillingen er også åpen 24., 25., 29. februar og 1., 2., 3., 7., 8., 9., 10. mars 13:00-17:00

"De innerste delene av røttene råtner aldri, sa pappa. De innerste delene av røttene ser ut som kjøtt. Rota er et feste, et anker i skogen, som klamrer seg fast selv når stammen for lengst er borte.

Jeg tilhører alt. Alt tilhører meg. Mine venner er min familie, mine tanker bare mine. Vi kvener har blitt fratatt mye av det som tilhørte oss, så vi skulle blende inn med majoriteten. Vi kvener - *Met kväänit*. Bitene må stables lik haugen av røtter som klargjøres for brenning av tjæremile. Tradisjonen var en gang så sterk i den kvenske kulturen at tjæren som ble utvunnet bare ble kalt "kvenenes sorte gull".

Røttene i utstillinga er hentet i Reisadalen i Nord-Troms - et område der det for få generasjoner siden ble snakka både kvensk, samisk og norsk, men som etter flere tiår med hard fornorsking mistet språk og identitet. Her vokste jeg opp, omgitt av historiske fragmenter - historier jeg har hørt og vet finnes, men som samtidig er en abstraksjon.

I drømmer er det vanlig at det uforenelige forenes. Jeg interesserer meg for disse logiske bruddene og det som skjer i disse rommene. Om skapninger som de underjordiske, og våre parallelle verdener. Samtidig som de representerer vår frykt, kan de også gi løsninger i form av måter å tilnærme oss, og leve i naturen på."

Eili Bråstad (f.1981) arbeider med film/video, fotografi, installasjon og live visuals, og utforsker rommet mellom de ulike disiplinene. Hun har samarbeidet med en rekke musikere og scenekunstnere, og hennes kortfilmer og videoarbeid har vært vist verden over.

Velkommen!

Gisle Harr, *Kunstneriske prosesser*, skulptur og skissearbeider
Finn Brodal, *I Et Atelier*, foto

Velkommen til utstillingsåpning fredag 26.januar kl. 19.00 i Galleri 69 Grünerløkka Lufthavn,
Toftes gate 69. Musikalsk innslag med utstillerne.
Utstillingen er også åpen 27. og 28.januar og 1.2.3.4.8.9.10. og 11. februar kl. 13:00 til 17:00

Kunstneriske Prosesser

Gisle Harr viser skisser, originaler og avstøpninger fra siste års oppdrag i offentlig rom, som har lagt beslag på det meste av tiden i atelieret. I arbeidet med skulptur fra ide til ferdig verk er det mange stadier, fra research i små til større skisser, anatomistudier, og tilslutt original arbeidet i riktig størrelse, som det siden lages negativ form av. Harr bruker i denne prosessen materialer som plastelina, leire, isopor, gips, tekstil, lim, epoxy, voks, alt etter hva som er mest praktisk eller tilgjengelig. Når det er laget en silikon og gipsform av den ferdige originalen, støpes skulpturen i bronse via en voksavstøpning, eller støpes i gips, betong eller epoxy som siden retusjeres og bearbeides videre. Til slutt kan skulpturen males, patineres eller beholdes slik den er. En original kan også være utgangspunkt for en større skulptur hogd ut i tre.

De ulike materialenes egenart, måten skulpturen bearbeides og verktøyet som blir brukt påvirker på mange måter skulpturens karakter. I en atelier situasjon kan det også oppstå uventede koblinger og konstellasjoner mellom skulpturer i ulike stadier og størrelser, noe som igjen kan danne utgangspunkt for nye verk.

I Et Atelier

er et samarbeidsprosjekt mellom Gisle Harr og Finn Brodal som har vært på jevnlig besøk i Harrs atelier og med fotokamera fanget bruddstykker fra Harrs arbeidsprosess i lengre tid, et prosjektet som ennå ikke er avsluttet. Målet på sikt er en bokutgivelse. Brodal har fokusert på detaljer, variasjon og sammenstillinger av skulpturer i et stadig skiftende miljø. Han har jobbet håndholdt med kun dagslys fra vinduene med største blenderåpning. Brodal bruker selektivt fokus for å unngå et deskriptivt reportasje preg.

Gisle Harr har base i Oslo, er utdannet blant annet ved SKA og kunstakademiet i Budapest . Harr har de siste årene, ved siden av å jobbe med prosjekter i offentlig rom, stilt ut jevnlig, hatt workshops og undervist.
Finn Bodal har base i Oslo, er utdannet ved Oslo Fotokunsthøyskole, KHiB (seksjon for fotografi) og SKA i Oslo. Assisted readymades og akvareller er blant andre teknikker han tar i bruk.

Velkommen!

• •

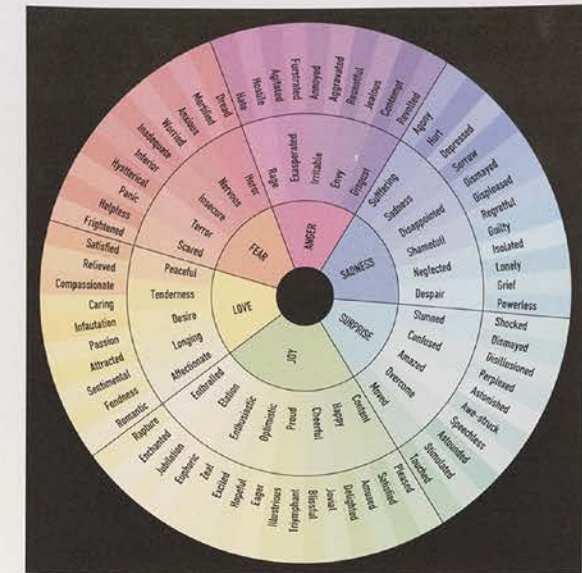
• •

Utstillingen er også åpen 25., 26., 29., og 30. november og 1., 2., 3., 7., 8., og 9. desember, kl. 13:00 til 17:00.

Hege Tapio er kunstner og kurator med base i Stavanger, Norge. Kunst drevet av nysgjerrighet, kunnskap, evne til å formidle og kontekstualisere sider ved teknologi og forskning, både gjennom spekulasjoner og kritisk holdning, har vært grunnlaget for mange av prosjektene. Tapio grunnla og ledet i/o/lab – Center for Future Art siden 2001, hvor hun etablerte og kuraterte Article biennial – en festival for elektronisk og ustabil kunst. Humanfuel-prosjektet hennes ble først presentert i HYBRID MATTER - et nordisk nettverksprogram for kunst og vitenskap, og hennes siste prosjekt Humanoil hadde premiere på Kepplers Garden, Ars Electronica Festival. Tapio er også engasjert som gjestekunstner / gjestekurator og for tiden en del av teamet til NOBA – Norsk Bioart Arena, utvikler og programmerer det norske knutepunktet for Bioart som ligger i Vitenparken ved Campus Ås. Tapio driver også med sin egen kunstneriske forskning som Phd-stipendiat ved FeLT, Futures of Living Technologies ved OsloMet.

58

WALL OF SHAME

ABOUT EPHEMERAL

Ephemeral is a project that explores the concept of the ephemeral, the fleeting, the transient. It is a project that seeks to capture the moment, the instant, the now. It is a project that seeks to explore the boundaries of time, space, and perception. It is a project that seeks to create a lasting impression, a memory, a feeling. It is a project that seeks to be ephemeral.

Galleri 69: «Corresponding Borders » installation, video, maleri, skulptur

Velkommen til utstillingsåpning 20. oktober kl 19:00!

Utstillingen er også åpen, 21., 22., 26., 27., 28., og 29. oktober kl 13:00-17:00

Utstillingen er andre andre nedslag i en utveksling mellom svenske og norske kunstnere tilknyttet de kunstnerdrevne Galleri Rostrum i Malmö og Galleri 69 i Oslo. Etter en innledende kontakt våren 2022, møttes vi noen sommerdager i mikronasjonen Morokulien mellom den norske og svenske grensen for å samtale og dele våre kunstneriske språk og uttrykk. Samtalen kretset rundt tanker og idéer om fred, grenser og nasjoners relationer og samspill med hverandre. De utstilte arbeidene kan ses som en respons eller forlengelse av disse utvekslingene. Med et forslag til rekonstruksjon av Morokuliens fire hjørnestolper, perspektiver på natur, tavlestriden og en utvidet grensehandel om mat og kulturell eksport .

Trond Arne Vangen, skulptur. Kristin Bergaust, video. Putcho Alexis Parra skulptur og video. Cathrine Constance, skulptur. Hanna Høiness, maleri. Alaid Castro signalbilde og video. Utstillerne er medlemmer av Galleri 69's kunstneriske råd. Utstillingen ble vist på Galleri Rostrum i Malmö våren 2023.

Velkommen!

Corresponding Borders
We met on the border,
between Sweden and Norway,
in Morokulien.
We had Corresponding Borders,
both the swedes and the norwegians
had a simular experience.
With the world of today
as a frightening backdrop
we made art.
Individual exspresions
in a group exhibition
for peace.

Velkommen til utstillingsåpning 15. september kl 19:00

Utstillingen er også åpen 16., 17., 21., 22., 23., 24., 28., 29., 30., sept og 1. okt 13:00 til 17:00.

Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn Tofte's gate 69

Galleri 69 er stolte av å kunne presentere Elin Aasheims første separatutstilling på lang tid. Hun har de siste årene arbeidet med å oppskalere små Zombies hun modellerte da hun var i rekonvalesens etter en ulykke. Disse arbeidene er en tydelig endring og utvikling i Aasheims kunstnerskap, da hun har beveget seg fra en perfektjonisme med polerte overflater og streng presisjon, til å gjenskape små figurer i stor størrelse. Selv om uttrykket er mer røft, er det ikke på noen måte tilfeldig. Dette krever minst like mye håndverksmessig presisjon som hennes tidligere arbeider.

Selv sier hun :

«Jeg er interessert i figuren som historieforteller og har alltid vært opptatt av hvilke følelser den vekker i meg; Dens evne til å kommunisere, hva den utstråler og symboliserer.

I mine arbeider kombinerer jeg det morsomme og humoristiske, med det triste og tankefulle; fordi det er sånn livet er.

Jeg har som oftest en idé om hva jeg har lyst til å lage, men ender ofte opp med noe helt annet. Jeg lar figuren få leve sitt eget liv, og følger de innfall som måtte oppstå i prosessen.

Figuren har fulgt meg gjennom hele mitt kunstnerskap, og har beveget seg mellom det perfekte og glattpolerte, til det vulgære og stygge. Fra de veldig små formatene, til det monumentale»

Elin blir veldig glad i figurene sine og snakker mye med de i prosessen med å lage dem. Figurene har omringet henne på atelieret i lang tid, nå er hun klar for å la de vandre videre...

Velkommen!

I Morfei Armer
Mohamed Mohamed
Øystein Rolland Magnussen
Jacob Bødtker

Velkommen til vernissage fredag 9. juni kl. 19.00.

Utstillingen er også åpen 10.,11.,15.,16.,17.,18.,22.,23.,24. og 25. juni kl. 13-17.

Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn Tofte's gate 69

Tre unge, Oslo-baserte kunstnere: Mohamed Mohamed, Øystein Rolland Magnussen og Jacob Bødtker inntar Galleri 69 med varierte arbeider, i en utstilling som omhandler en drøm eller et stadie mellom fysisk og psykisk tilstedeværelse. Tittelen *I Morfei Armer* refererer til mytologien om Morfevs, den gresk-romerske guden for drømmer.

Mohamed Mohamed (f.1994) er en performance- og videokunstner, nylig uteksaminert fra Kunstakademiet, KhiO. Momo sier: "For meg handler det om å skrive seg ut av narrativer og ta plass i tiden for å huske noe nytt".

Øystein Rolland Magnussen (f.1997) ble også nylig uteksaminert fra KhiO, med en bachelor i Medium- og Materialbasert kunst. Han arbeider for tiden med minner om fest og klimaks, gestaltet gjennom madrass, duft og sirkulerende vann.

Jacob Bødtker (f.1997) bor og arbeider i Oslo. Han jobber intuitivt med oljemaleri, og er ikke kresen på materialer eller ting å male etter. Han maler det han ser med grove strøk og hyppig fargebruk.

Vel Møtt!

Morten Andersen F-20, nye Oslobilder, foto og boklansering.

Velkommen til utstillingsåpning fredag 5. mai kl. 19.00.

Utstillingen er også åpen 6., 7., 11., 12., 13., og 14. mai kl. 13:00 til 17:00.

Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn Toftes gate 69

Galleri 69 har den store gleden av å presentere den kjente og kjære Oslo fotografen Morten Andersen. Han lanserer sin 27. bok med 223 bilder fra Oslo fra 2017-2023. Vi vil få presentert et større utvalg av disse i utstillingen F20.

Hva F20 betyr, er relativt åpent. Her ser vi bilder av byens løse fugler i vid forstand, områder og mennesker du aldri vil finne i Visit Oslos bildebank,- på glossy papir i magasinformat. I motsetning til hans første bok, Fast City fra 1999, hvor gamle bygårder er forlatt og grå, ser vi nå massive grå nybygg. Bygningsarbeiderne er også representert.

Mange av bildene er tatt ut av vinduet fra Andersens hjem, hvor han har orkesterplass til benken som disponeres nabolagets helter og antihelter, her er det loking, fixing, klining, soving og avislesning - i fugleperspektiv. Vi ser reder og reir, fraflyttet og bebodd, av folk og fugl.

Morten Andersen har hatt en rekke utstillinger på store institusjoner, etablerte, og obskure gallerier i inn og utland og er utdannet ved International Center of Photography (ICP), New York, USA 1990-91 og Fotolinja, Strømmen Yrresskole 1984-85

Annike Flo: "Pure Filth" installasjon

Velkommen til utstillingsåpning fredag 10. mars kl. 19.00.

Utstillingen er også åpen 11.12.16,17,18 og 19 mars kl 13:00 til 17:00.

Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn Toftes gate 69

« I am a heaving site of consummation, decay and reproduction of myself and other beings. I share microorganisms with others, such as my lover, but also other beings such as cows, silk moths and minks. Wearing the skins, cocoons and plumage of other beings, while being made up of many, where does my body end and the bodies of what I consider lover, kin, other, cloth or environment begin? Pure Filth is an exploration and attempted materialization of the queerness and erotic possibilities of this monstrous condition that it is to be human. I am and you are pure filth.»

Annike Flo makes work based around giving up space and decentering the human in encounters with other organisms and entities and her work practice spans installation, scenography, costume and artistic participation in research projects. By facilitating encounters between herself, human participants, materials and others, her works open up to new and strange relations and worlds. Flo has previously exhibited at Trøndelag senter for samtidskunst, Galleri Format, Atelier Nord, and was a part of establishing Norwegian BioArt Arena where she was artistic director from 2018 to 2021. As a scenographer and costume designer she was nominated for the Hedda Prize (2022), and has worked with companies such as Punch Drunk, Another magazine, and Immersive Cult. Annike holds a MA in scenography at Norwegian Theatre Academy, and a BA in Costume for Performance at London College of Fashion, University of the Arts London.

<3 - lig Velkommen!

BKV
BILDEKUNSTNERNES VEDETLASSPUNKT

• •

• •

María Castellanos: *Other intelligences*
Methodology and process in remotely communication between plants

Velkommen til utstillingsåpning 18. November kl 19:00-21.00

Utstillingen er også åpen 19, 20, 24, 25, 26. og 27. November Kl 13:00-17:00 Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn Tofte's gate 69

Other intelligences is an artistic research that aims to explore the communication between plants remotely. Through this project we seek to know more about the plants' language and behavior and try to understand a better these living beings with we co-habit in the Earth.

This is a processual work in which we have created a neuronal plant network connected to the Internet, composed of plants located in different places around the world. At the same time, each of this living beings is being monitored through the recording of electrophysiology data and environmental data of their surrounding; thanks to environmental sensors that allow us to measure and link the changes in the surrounding of the plant with their behavior.

Several scientific studies have demonstrated that plants have chemical processes that have similar features with the process that take place in the nervous system of animals, thus plants have capacities like memory and therefore they can learn about their environment. Based on plant intelligence and their capacity of learn we created or neuronal plant network. We designed an algorithm makes possible the remotely communication between plants through the training and learning to different stimuli.

Galleri Rostrum : «ATT TA BOSTAD I SIG SJÄLV,» installation, videoverk, måleri, teckning, skulptur

Velkommen til utstillingsåpning 21. oktober kl. 19:00 -21:00

Utstillingen er åpen 22., 23., 27., 28., 29., og 30. oktober kl. 13:00-17:00. Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn Toftes gate 69

Utstillingen er ett första nedslag i utbyttet mellom ett antal svenska och norska konstnärer knutna till kunstnerdrevende Galleri Rostrum i Malmö och Galleri 69, Oslo. Efter en inledande kontakt våren 2022 träffades vi några sommardagar i mikronationen Morokulien mellom den norske og svenske grensen, för att samtala och dela med oss av våra er konstnärliga språk och uttryck. Samtalen kretsade kring tankar och idéer om fred, gränser och nationers relationer och samspel med varandra. De utställda verken kan ses som en respons eller förlängning av dessa meningsutbyten.

Utställande konstnärer är:

Ewa Berg – *Ett arkiv av färger*, **Gisela Eriksson** – *The Peace lace – Let's Talk about Peace*
Lisa Fjellman & Anna Lönn Franko – *Ritbord - att hitta hem*, **Christel Lundberg** – *Gränsgång*,
ett verk om gränsens dysfunktion, **Ulrika Pihlström** – *Tavelstriden: ett måleri, gåva till*
Nasjonalmuseet, **Filip Rahim Hansson** – *Förvrängda ord*

Projektet er støttet av Region Skåne.

<3 – lig Velkommen!

Juan Andres Milanes Benito :

Don't write it on ice .Innсталasjon, tokomponent plastikk, maling, glassfiber og ny katalog!

Velkommen til utstillingsåpning 15. september kl 19:00-21.00

Utstillingen er også åpen 16. sept kl 17:00-21:00 (kulturnatt) 17., 18., 22., 23., 24., 29., og 30. 1 og 2. oktober kl 13:00-17:00. Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn Tofte's gate 69

Galleri 69 har den store gleden av å åpne vår andre utstilling med Juan Andres Milanes Benito. Siden hans første utstilling hos oss i 2010, har han markert seg som en internasjonal innstallasjonskunstner. Hans readymades, som han selv har laget, er bearbejdede avstøpninger av reelle gjenstander. Disse er utført slik at vi tror de er ekte. Ting er ikke nødvendigvis hva de ser ut som ved første øyekast. Hans arbejder inneholder også alltid skjult informasjon som handler livet og samfunnet. Med bakgrunn i en lutfattig oppvekst på Cuba og med et emminente håndverk, har Milanes utviklet et helt eget kunstnerisk språk, Milanes er unik kunstner med et stort hjerte.

En splitter ny katalog over hans arbejder de siste ti årene vil være til salgs på utstillingen.

Selv sier han :

"I learned that people will forget what you said, people will forget what you did, but people will never forget how you made them feel" -Maya Angelou

The Stele of Mesha is a black basalt stone tablet ordained with intricately engraved inscription. Preserved from the ancient Moabites civilization (tribes of Canaanite origin that settled on the East bank of the Jordan towards the fourteenth century BC), the stone is engraved with text that is the most extensive inscription recovered in the paleo-Hebrew alphabet. Unlike the permanency of stone engraving, our culture writes its own history in the ether.

Paradoxically, in a single minute in our contemporary world, 38.000000 WhatsApp messages are sent, 266,000 hours of Netflix consumed, 4.3 million videos are watched on YouTube and 3.7 million searches are performed on Google. So many of our scriptural efforts disintegrate in time with remarkable ease. However, If the Internet could be considered as a country, it would be the

sixth most polluting nation in the world. As the data offered by Big Data 2015 of the OBS Business School and Greenpeace envisage, that by 2020 more than half of the world's population will be Internet users.

Such a relentless dynamic is generating a peculiar kind of pollution, Useless information, or "junk information". Mistakenly, this is considered a minor problem in the face of the intense environmental crisis that our planet is suffering from today, evading the relationship between the environmental crisis and virtual pollution.

Starting from this problematic assumption and affirming that art is mainly an instrument of expansion of knowledge focused on analyzing the depth relationship of man with the world, the project "Don't write it on ice" it has a prevalent relevance.

The apparent form of this work refers to the installation but its particular feature is based and shaped by the interactive. The starting point, in any case, is the viewer's life experience, a new facet in my work, usually more focused on personal approaches, on acts of critical self-awareness, and my attitude towards society and art.

For the project, I invite several people to small recording sessions, with the motivation to describe to me an episode of their lives in which they have been affected physically, emotionally, or psychologically. The sounding grounds respond to the familiar nucleus, work environment, academics, friends, the relations of power, etc. Each recorded anecdote must have a maximum duration of five minutes, these recordings are then pressed onto a vinyl record, specifically a 7 inch at 45 rpm record.

Besides, each story will be interpreted metaphorically in a certain state or physical appearance, embodied, eventually being turned into an object. The experience, essentially ephemeral acquires solid bodies. For example, an anecdote of domestic inter-conjugal abuse is transfigured in a single-burner stove.

Each of these objects, while participating in the notion of a symbol, will not feed on the intrinsic character of the ready-made. Instead, the objects created will be mimetic copies, made of plastic and epoxy to eliminate all notions of utility. The materials used in the creation of the works are an important aspect of the narrative of this work, which gives the viewer a certain sensory distance. The objects will function as a statement querying the banal of the everyday. The copy is a simulacrum, a spring that will allow the public to question the real as absolute. Thanks to the collaboration of a printing laboratory based in Berlin which utilizes a new cutting-edge technique, the different collected stories will be recorded on the objects as a vinyl record. Appropriating the meaning and characteristics of the vinyl record, emphasizing its repetitive and standardized character and commercial condition. A metaphorical gesture of critical content that seeks to rethink specific aspects of envisions contemporary art as a mechanism of veneration even in those episodes in which it condemns and criticizes. I emphasize that the purpose of art is not to resolve conflicts but to warn the contemporary man of the zones, processes, and unsuccessful experiences of our history.

All the objects involved in the installation can be played and heard as if they were ordinary vinyl records. This is thanks to a machine specifically designed for the project.

The union of all the objects will form an archive against forgetfulness, a scenario in which to share authentic stories, a strategy to treasure error and its traumas, as an essential factor in the process of emotional learning that all life understands.

<3 – lig Velkommen!

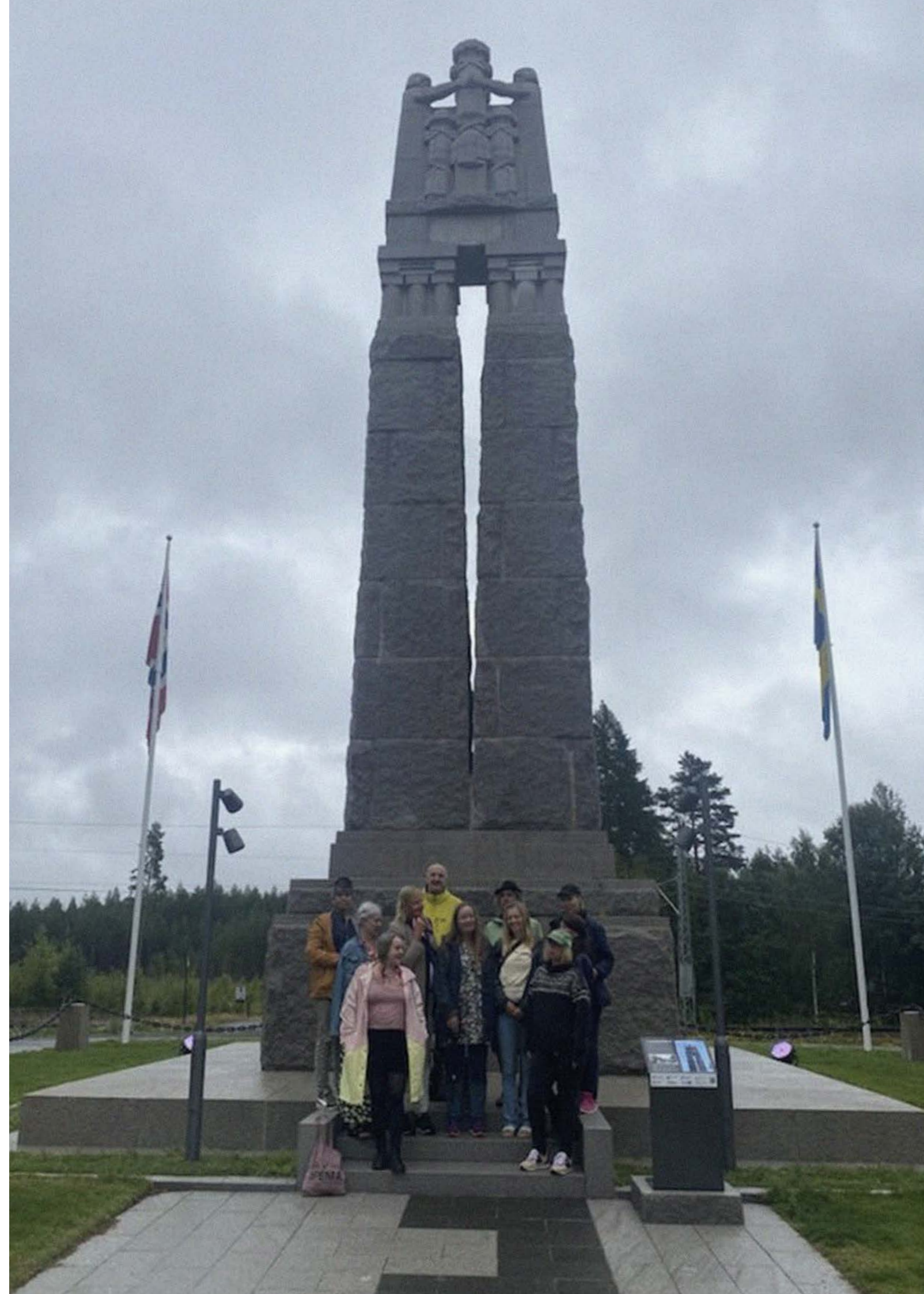

Morokulien:

Det som begynte som en telefonsamtale mellom Ulrika Philstrøm fra galleri Rostrum i Malmø og Cathrine Constanse fra Galleri 69 våren 2022, resulterte i en fruktbar workshop i Morokulien august 2022 med oppfølgende utveksling. Og hele tre utstillinger. En vellykket utstilling med Rostrum på Galleri 69 i oktober 2022, en velformet utstilling på Rostrum med Galleri 69 i april 2023. Denne utstillingen ble så vist på Galleri 69 i oktober 2023.

1.–3. august 2022

Morokulien er et 6 hektar område mellom Norge og Sverige, et selvstendig land og en mikrostat hvor det i 1914 ble reist et fredsmonument til minne om 100 år med fred mellom landene. Her møtes vi over tre dager for et kunstnerisk eksperiment mellom norske og svenske kunstnere. Sammen utførte vi improviserte prosjekter som metode for å utveksle kunstneriske ideer i felleskap. Vi arbeidet også sammen for å bearbeide og samle materialer til våre fremtidige utstillinger. Fra Galleri Rostrum møtte følgende kunstnere: Anna Lönn Franko, Ulrika Pihlström, Christel Lundberg, Ewa Berg, og Lisa Fjellman. Galleri 69 stilte med: Trond Arne Vangen, Kristin Bergaust, Putcho Alexis Parra, Cathrine Constanse, Alaid Castro og Mei Szetu.

Marit Aasmoe
Hanna Adlon
Mats Andersen
Tone-Marie Andersson
Sara B Gjestland Zamecznik
Simon Berg
Lotte Lovise Berge Brøndbo
Karla Bring Uddén
Jacob Bødtker
Truman Chance
Marius Dokken Hokstad
Peik Elias
Noah Holt-Seeland
Johannes Högbom
Ruben Karijord Stokke
Adrian Lie Solhaug
Adin Mušić
Sonja Nesterova
Nora Stangebye Kuvaas
Simon Ranum
Pål Rees
Åsa Elida Wigum Skjetne

Torsdag (28/07) kl 18.00 åpner utstillingen "Vacation park" på Galleri 69. Galleriet er egentlig sommerstengt men vi har fått låne det. Her har 22 unge kunstnere og studenter fra akademiene i Norge jobbet løst rundt fenomenet ferie. Hvordan får denne pausen fra de etablerte rutinene sitt uttrykk i kunsten?

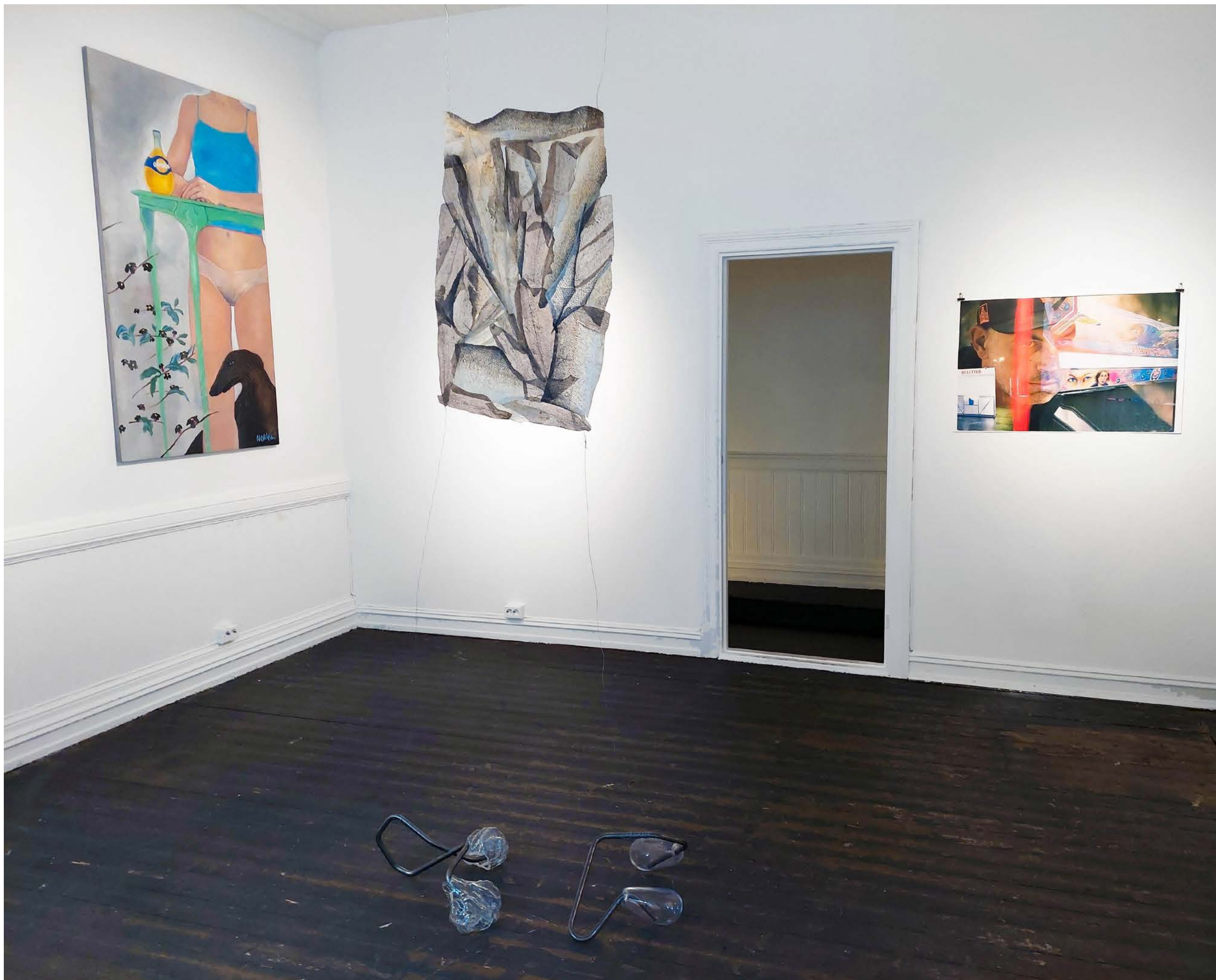
Utstillingen er både inne og utendørs med skulpturpark og todimensjonale verk for store og små..!

Håper dere vil komme innom!

Facebook arrangement: <https://facebook.com/events/s/vacation-park/1158279841418678/>

Toftes Gate 69 / Galleri 69 / mir, Grünerløkka

Åpningstider:
Torsdag: 18-22 (vernissage)
Fredag - søndag: 13-17

Ole Hvitsten, «Hvitsten salong tegneserislipp». Tegneserier fra Hvitsten salong i 2021 med utstilling av orginaltegninger fra tegneserien. Hvitstensalong propps og akustisk konsert inne i galleriet med hillbilly-bandet Liquorpond Hilltoppers fra Hvitsten.

Siden det er 30 år siden forlagets første utgivelse, arrangerer vi en utstilling på Galleri 69 Grünerløkka Lufthavn, i forbindelse med Oslo Comics Expo. Skisser, figurer, hefter, bøker, trykk, originaler og paraferalia fra 30 år.

No Comprendo

17.–20. juni. «Nocomprendo press 30 år» Lene Ask, Vanessa Baird, Anna Fiske, Lars Fiske, Flu, Espen Friberg, Sindre Goksøyr, Ronny Haugeland, Mette Hellenes, Waldemar Hepstein, Mikael Holmberg, Espen Karelius Holtestaul, Bendik Kaltenborn, Knut, Anders Kvammen, Steffen Kverneland, Sverre Malling, Christopher Nielsen, Ane Barstad Solvang, Kristian Krohg-Sørensen, Inga Sætre.

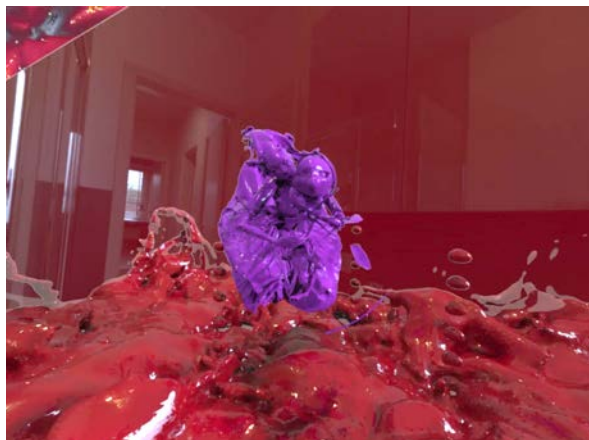
Gateavisa okkuperer Galleri 69!

Velkommen til utstillingsåpning fredag 20. mai kl. 19.00.

Utstillingen er også åpen 21, 22, 24 og 26., 27., 28., og 29. mai kl 13:00-17:00.

Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn Toftes gate 69

Gateavisa okkuperer Galleri 69 i to uker. I løpet av utstillingsperioden blir det også et live-program med musikk og performance.

Kunstnerne tilhører en ny generasjon, og jobber alle i skjæringspunktet lyd og billedkunst.

Oscar Nedler Funden & Jonas Meurer Lunde

Fredrik Veiga, Per Antonsen Guttormsgaard, Ørjan Amundsen

Ravn Norment Åsdam & Torje Hanssen

Moritz Haas (FR), Galen Tipton (US)

Fredag 20 mai: Oscar Nedler Funden & Jonas Meurer Lunde

Tirsdag 24 mai: Ravn Norment Åsdam & Torje Hanssen

Lørdag 28 mai: Ørjan 100000

Velkommen!

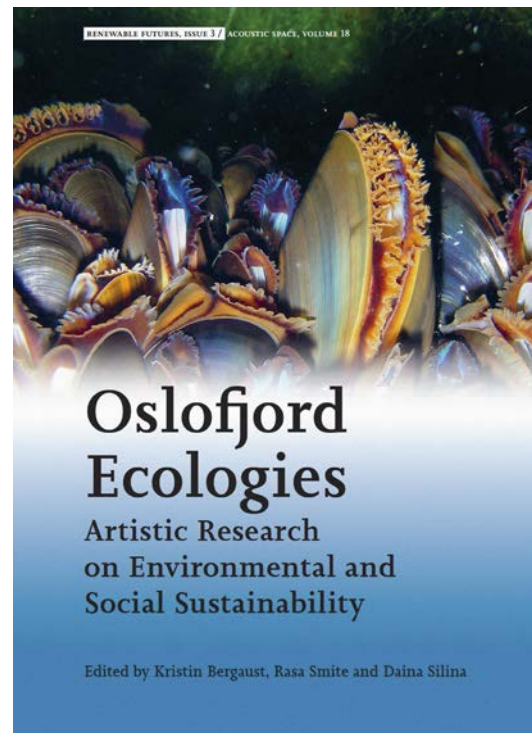

Velkommen til Utstillingsåpning fredag 29.april kl. 19.00.

Utstillingen er også åpen 30. april, 1. mai, 5.mai, 6. Mai, 7.mai og 8.mai kl 13:00-17:00.

Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn Toftesgate 69

Oslofjord Ecologies startet i 2016 som et tverrfaglig prosjekt med kunstnerisk forskning som kjerne. Siden er det produsert to utstillinger (Galleri RAM, Oslo 2017) og som hovedutstilling i *Hybrid Labs Symposium* ved Aalto universitetet i Espoo, Finland i 2018). Boka *Oslofjord Ecologies. Artistic Research on Environmental and Social Sustainability* kom i 2020. Den har introduksjon av Kristin Bergaust, leder av prosjektet og redaktør for boka. Den inneholder ti tekster som er publisert som kunstneriske forskningsbidrag i det internasjonale tidsskriftet *Acoustic Space*. Boka omfatter også kunstneriske arbeider og aktiviteter samlet i en egen seksjon. Prosjektet ble presentert på Ars Electronica 2020 og konferansen EcoData, Riga 2020 samt i andre digitale internasjonale sammenhenger. Situasjonen i 2020 gjorde at boka ikke fikk et lokalt lanseringsarrangement. Mye tyder på at situasjonen for livet i Oslofjorden er forverret siden 2016.

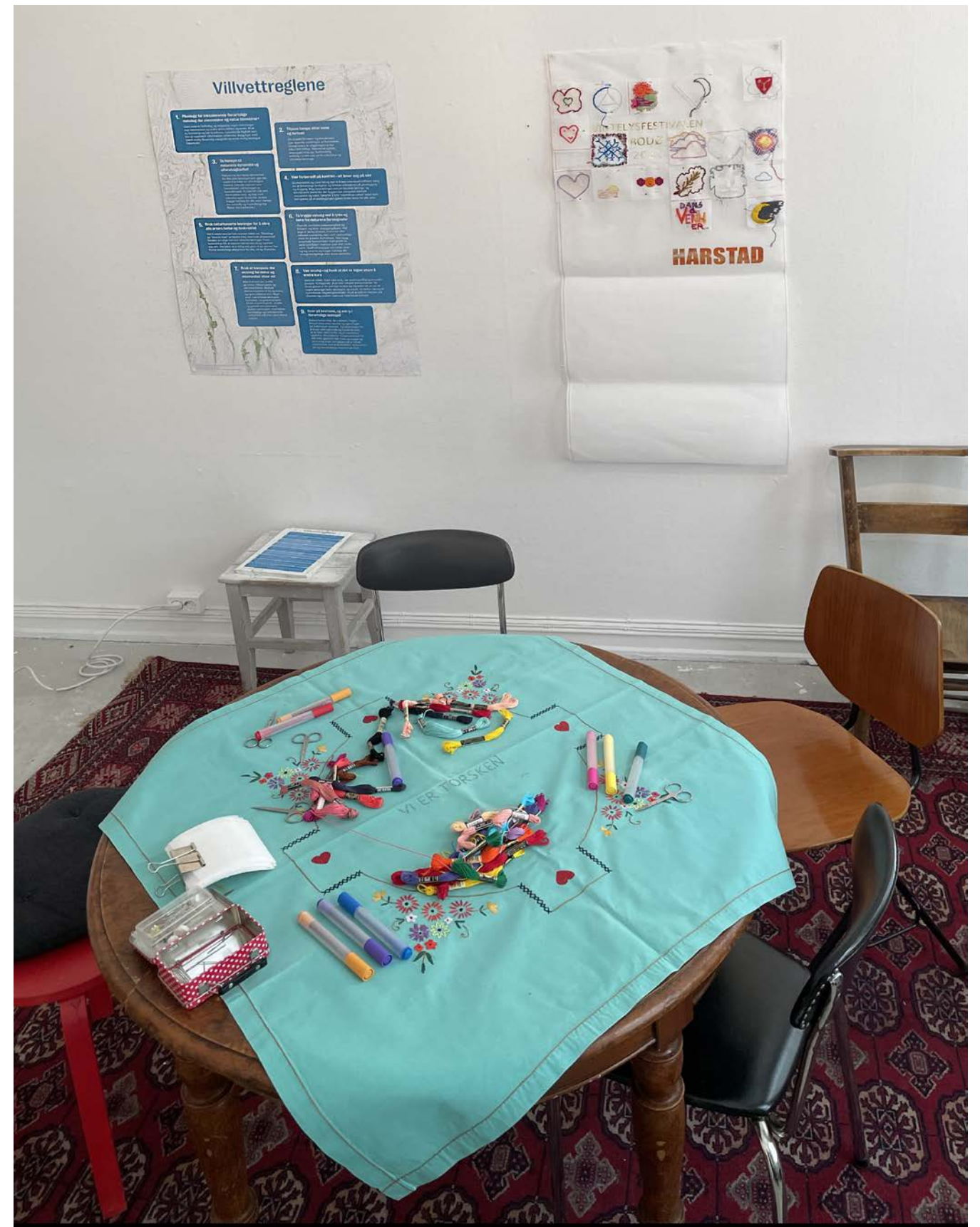
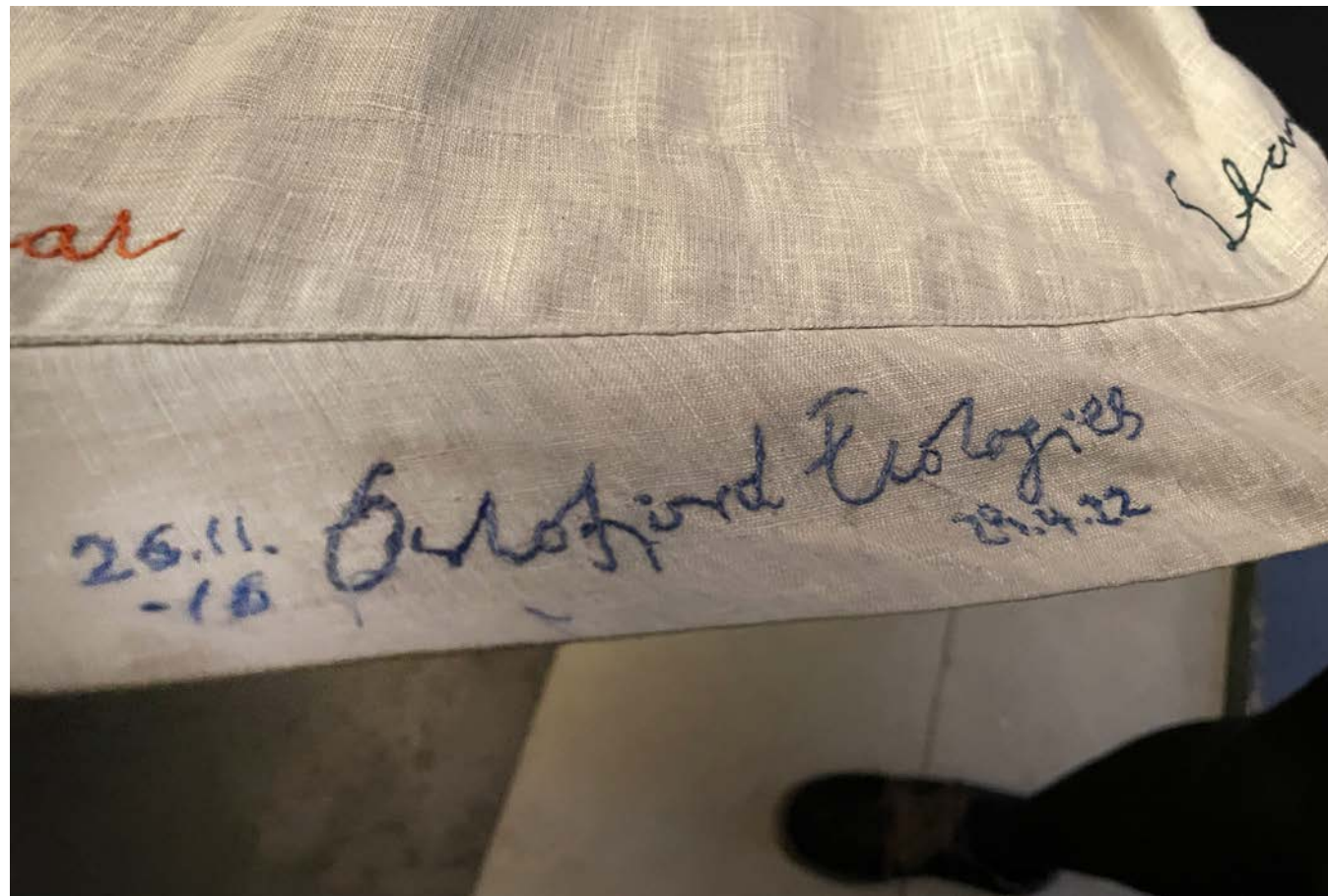
Bidrag fra Siri Austeen, Kristin Bergaust, Cathrine Constanse Gjelsnes, Tona Gulpinar, Anneke von der Fehr, Alexis Parra Pucho, Sabine Popp, Elin T. Sørensen, Cecilie Sachs Olsen, Mads Pålsrud, Eli Rinde, Gunhild Vatn, Nina VestbyNeue Kafé Barbara v/Gunnhild Bakke

Vi presenterer boka: en gratis nedlastbar pdf i tillegg til en fysisk bok. Utstillingen viser et utvalg arbeider av bidragsytere til prosjektet. Oslofjord Ecologies vil ta nye former og bidra til fjordens økosystemer fremover.

På åpningen, 29. april kl 19.15 vil marinbiolog PhD Eli Rinde (NIVA) gi oss et oppdatert bilde av situasjonen i Oslofjorden nå. Dekan KHiO og forfatter i boka: Boel Christensen-Scheel: Kunstneriske økostrategier 1.mai: Vi er torsken. Broderiworkshop v Nina Vestby

Velkommen!

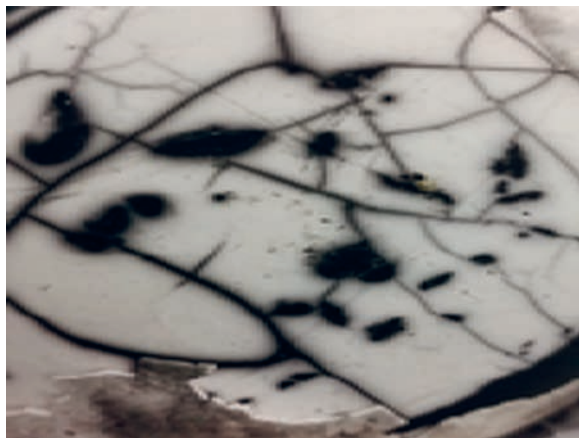
Alice Darby : ”*Negotiating Porosity*” keramikk, metal og tjære.

Velkommen til utstillingsåpning fredag 25. februar kl. 19.00.

Utstillingen er også åpen 26., 27. februar og 3., 4., 5., og 6. mars kl 13:00-17:00.

Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn Toftes gate 69

Alice Darby arbeider med et utgangspunkt i egen kjønnsdysfori og erfaringer som transperson i kunsten.

I ”*Negotiating Porosity*” presentere Darby kroppen som et keramisk fartøy, der fokuset er på de emosjonelle og fysiske ladningene i objektene, fremfor konkrete narrativer.

Publikum inviteres inn i et indre landskap, der kunstneren tar i bruk forskjellige materialer som blant annet keramikk, metal og tjære.

Darby har også invitert med seg Peter F. Jacobsen, som viser et verk.

Darby og Jacobsen har sitt virke i Stavanger, og dette er første gang de blir vist i Oslo.

Utstillingen er kuratert av Hanna Høiness.

Velkommen!

"Undersøkelser av det felles eide"

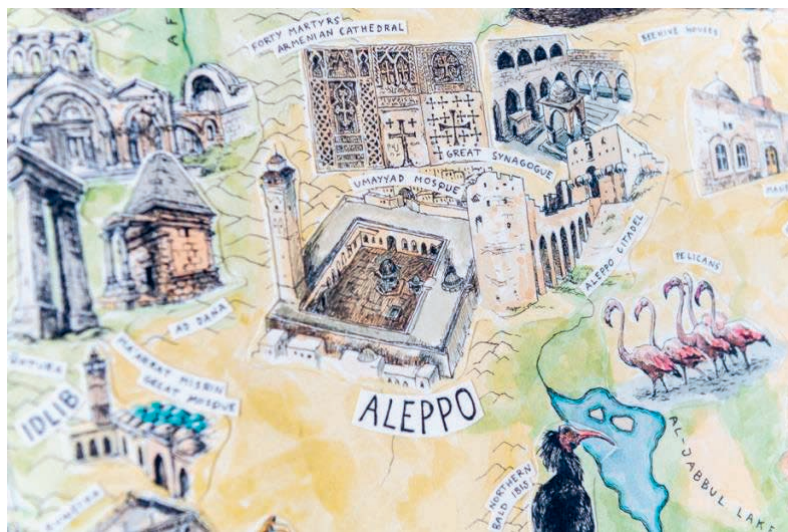
Katharina Barbosa Blad, Yamile Calderon & Edward Cunniffe, Shwan Dler Qaradaki, Hjørdis Kurås, Andrea Lange, Beate Petersen & Dimitri Lurie, Lars Sandås, Ulla Schildt, Kjetil Skøien, Johanna Zwaig, Marit Ødegaard & Hedi Zandiyeh.

Velkommen til utstillingsåpning fredag 21. januar kl. 19:00. Performance kl. 20:00.

Utstillingen er også åpen 22., 23., 27., 28., 29., 30. januar og 3., 4., 5., 6., 10., 11., 12., 13. februar kl. 13:00 – 17:00.

Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn, Toftes gate 69

Lars Sandås "In ruins" (detalj)

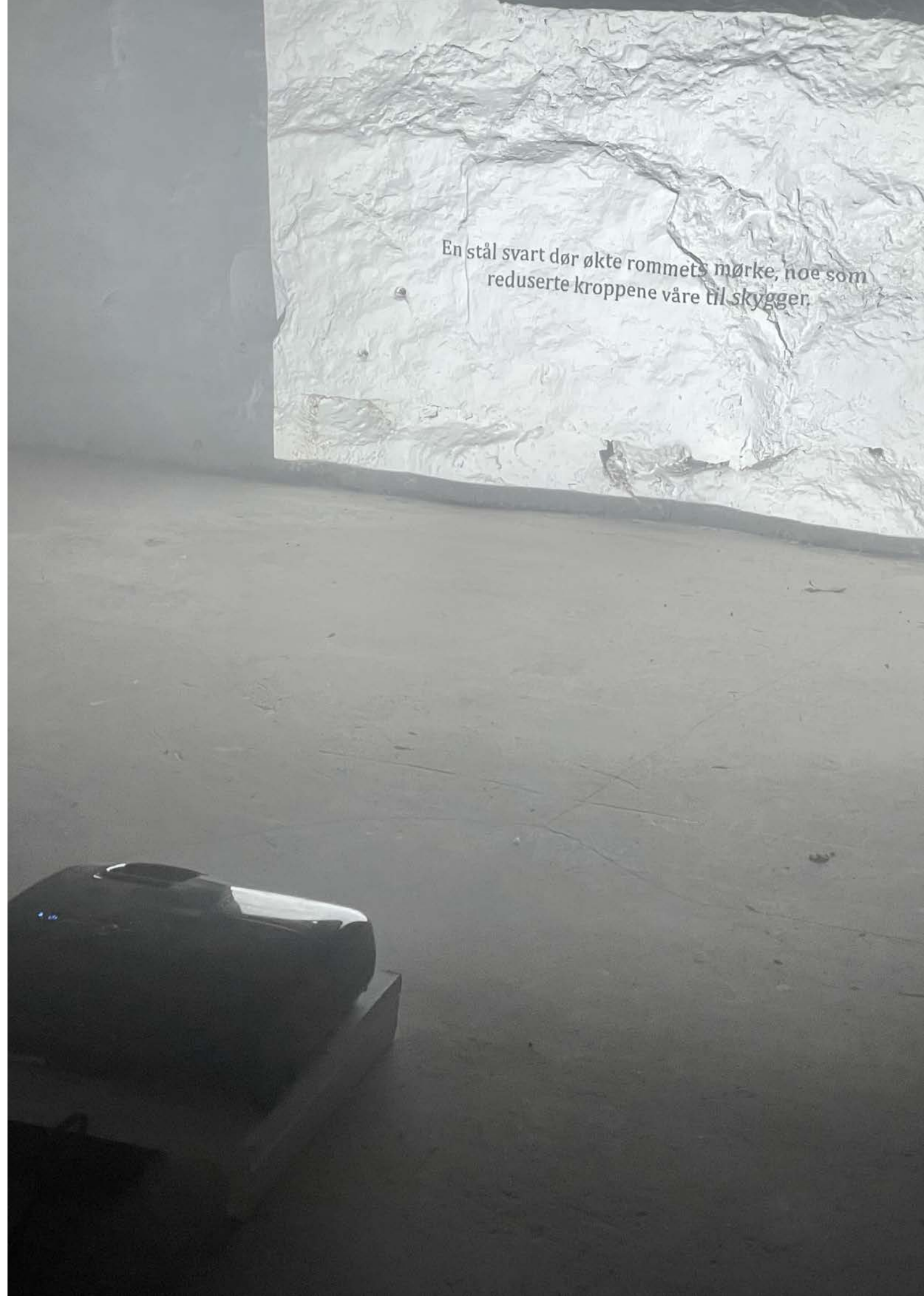
Vår tids endrede politiske og sosiale strukturer preger den Oslo-baserte samarbeidsplattformen Louises gate 4C. De fjorten kunstnerne bak utstillingen «Undersøkelser av det felles eide» drives av en vilje til å utforske vår tids globale fellesskap med et empatisk blikk, der menneskeverd og menneskerettigheter står sentralt. Det er likevel store forskjeller i kunstnernes metoder, som speiler deres sammensatte bakgrunner og multikulturelle erfaringer fra Colombia, Norge, Finland, Iran og irakisk Kurdistan. I flere verk tematiseres en verden som også før covid-19 var preget av økende kontroll og humanitære kriser.

– Kari J. Brandtzæg

Utstillingen på Galleri 69 er en nedskalert versjon av utstillingen «Undersøkelser av det felles eide» som ble vist på Spriten Kunsthall i Skien våren 2021.

Performance ved Johanna Zwaig på utstillingens første dag kl. 20:00 og siste dag kl. 16:00.

Vi følger selvfølgelig til enhver tid alle smittevernsregler <3 - lig velkommen!

..

..

Christopher Robin Rådlund, 1970–2022. – Dypt savnet.

Rapport Galleri 69 (2021) Kulturrådet

Antall kunstnere som stilte ut i 2021

55 kunstnere + Pao festivalen

Støttespillere i galleriet i 2021, 20 stykker: Marielle Kalldal(galleriassistent), Nora Stangebye Kuvaas (gallerivakt), Elin Aasheim,(servering) Anita,(servering) Frode Jacobsen (teknisk) Hanna Høiness (servering) , Helle (servering) , Stein Koksvik, Leon,(gallerivakt) Marius Dokken Hokstad (gallerivakt) Stein Koksviks datter(gallerivakt), Ann Kristin,(rengjøring ved innflytting)Mads Due Tønnesen (Handy man tetting av dør ect), Tony (vaktmester,) Ulf Carlsson (arkiv) Hanne Ekkeren.(dokumentasjon)+ kunstnerisk råd, Hanna Høiness, Kristin Berghaust, Den Luca Sørheim, Trond Arne Vangen, Gisken Braadlie, Mei Szetu.

Antall besøkende 2022 pr 25 januar: 204

Antall besøkende, i Toftes gate 15.10- 31-12 21: 334

Antall besøkende i Markveien 1.1.og-31. 9 21: Estimert: 1046

Oppsummert om året 2021: Galleriet blir godt fulgt med på med Argusøyne, og vi får stadig besøk av eksterne kuratorer og fagfolk. Aktuelt utstillingsprogram med resonans i forhold til fagfeltet. Vi kan stolte si at det er kommet med en god gjennomføring. For mange av våre publikummere vil en utstillingsåpning på Galleri 69 være en hyggelig bransjetreff.

Januar: «Kollaps»

Nyåret mellom 2020-2021 startet med en fortsettelse av utstillingen «Kollaps» Christopher Robin Rådlund og Michiel Jansen. Arbeidet til Michiel Jansen (Nederland 1973) kan deles i to virksomheter; stedsspesifikk installasjon og skulpturale objekter. Begge typer av arbeider omhandler bevisstheten om rom og oppfatningen av materialbruk og funksjon. Jansen anvender materialer i tradisjonen fra Arte povera og behandler rom på en arkitektonisk måte, som en bygningskunstner. I utstillingen Kollaps presenteres to veggobjekter og to installasjoner. I galleriets andre rom finner vi en sammenstilling av bygningsmaterialer funnet i husets kjeller, tidligere et aldre hjem – nå underlagt en like ivrig som glemsk moderniseringsprosess. Et hjørne av gallerirommet har tilsynelatende kollapset.

Christopher Rådlunds (Sverige 1970) tradisjonelle malerier problematiserer forestillingen om natur og sivilisasjon. Arkitekturmaleri og ruin-estetikk i en postmoderne tidsalder. På

utstillingen i Galleri 69 presenteres seks malerier som omhandler naturkatastrofer, utrydningstruede dyrearter og sammenbrudd av urbane strukturer.

Utstillingen inviterte til Nye publikumsgrupper. Rådlund og Jansen sitt prosjekt resulterte i nye og spennende sammenkoblinger mellom billedkunst og arkitektur.

Februar: «For dine Øyne»

Den andre utstillingen var med Ruth Elisiv Ekeland og Janne Gill Johannsen «For dine øyne – maleri» som var deres første duo-utstilling. Her var det fortsatt koronarestriksjoner som gjorde at vi følget med på smittvernsregler under åpning og vakthold i galleriet.

Ruth Elisiv Ekeland arbeider med fargeproblematikk, og subjektive følelser knyttet til opplevelsen av farge, og møte mellom farger. Fargeverdiene blir kanskje ubeskrivelige og navnløse, på samme måte som minner man ikke klarer å holde fast ved og som glipper unna og oppløses, men ikke helt. Hverdagslige objekter og rom er utgangspunktet for Janne Gill Johanneses motivverden. Hennes særegne motiver kombinerer ofte dominerende renskårne geometriske former med figurative innslag. Objektene og stemningen i motivene referer til hendelser og mennesker fra kunstnerens egen historie.

På dette tidspunktet hadde samfunnet til dels åpnet og folk kunne endelig komme på utstilling med munnbind. Folk lot seg bevege av en utstilling som virkelig lekte med et harmonisk fargespill. Etter at alle temperea, materialitet. Kjærkomment tilbakekomst i galleriet etter at vi alle hatt en lang periode med nedstening og konsum av kultur på skjerm og nettet.

Mars: Stengt galleri pga korona og usikker flyttedato

Mars måned var vi forespeilet med å flytte tilbake til Toftes gate og det var i tillegg koronarestriksjoner. Galleriet ble derfor koronastengt og vi ventet stadig på nye muligheter for å gjenåpne galleriet, samtidig som at flyttedatoene fortsatte å flyttet på seg. I over to måneder ble galleriet preget av forvirring og restriksjoner som førte til forskyvninger i både utstillingsprogrammet og planlagte prosjekter.

Mai: Tegneklubben «Her slutter Grünerløkka»

Det var ikke før i Mai som vi kunne endelig åpne første utstilling som var med Tegneklubben. Tegneklubben er et samarbeid mellom Bjørn Bjarre, Ulf Carlsson, Paul Dring, Terje Nicolaisen og Martin Skauen. Sammen gjør de det å tegne til et fellesskap og klubben fungerer som observatør, kommentator, forslagsstiller og debattant: med et kritisk blikk både på byen, samfunnet, hverdagslivet, kunstfeltet og kunst i offentlige rom. Originaltegningene vises på Galleri 69.

Her slutter Grünerløkka er Tegneklubbens bidrag til SAMMENomGATA (2019 – 2021), et kunstprogram med fokus på temporær visuell kunst, som vises i og omkring Thorvald Meyers gate i forbindelse med oppgraderingen av gata. SAMMENomGATA er et prosjekt i regi av Kulturetaten Oslo kommune, som over en treårsperiode har vist en rekke kunstprosjekter. Med Linn Cecilie Ulvin som kurator.

Her slutter Grünerløkka består av en bok med tegninger og en utstilling. Boka utgis på forlaget Uten tittel. Boka distribueres gratis på Grünerløkka i Oslo, i perioden april – juni, der den vil bli lagt ut i butikker, på biblioteket, i barer, utesteder og kafeer, avhengig av koronasituasjonen og åpningstider.

Et utvalg tegninger vil også vises i reklamemontere på holdeplasser og sykkelstativer på Grünerløkka.

Det endte med en nydelig utstilling som fikk presseomtale: <https://www.kunstsamlingen.no/nyheter/her-slutter-guenerlokka>. En av kunstnerne har ble intervjuet av DN: <https://www.dn.no/d2/kunst/tegning/kunst/utstilling/siste-sjanse-for-tegnefest-pa-grunerlokka/2-1-1009553>

Juni: «Hva lagde egentlig kunstnerne som barn?» Gruppeutstilling

Videre i juni var det gruppeutstillingen «Hva lagde egentlig kunstnere som barn?». Kjetil Roed ble invitert inn som ekstern kurator for denne utstillingen.

Utdrag med Kjetil Roed: «Guttus verk er fortsatt omdreiningspunktet, for det jeg ville vise, som kan formuleres slik: «Hva er det egentlig kunstnere lagde som barn?». Da jeg begynte å samle sammen det kunstnere hadde gjort som barn meldte flere spørsmål seg. Er det vanlige barnetegninger? Og hva er egentlig «vanlige» barnetegninger? Hva er «vanlig»? Og hvor går grensen mellom voksen og barn – i en tegning?».

Malling sine tegninger skilte seg spesielt ut som viser et godt eksempel på kunstnerens talenter allerede som barn.

Deltakende kunstnere var; Ane Hjort Guttu, Bjørn Bjarre, Marianne Heske, Karen Nikgol, Sverre Malling, Eline Mugaas, Anders Sletvold Moe, Victor Lind, Mattias Härenstam, Snorre Ytterstad, Tor Børresen, Anna Ihle, Tine Semb, Arne Borgan, Kristian Skylstad, Silje Linge Haaland, Brynhild Winther, Kari Steihaug og Terje Nicolaisen.

Presseomtale: Kunstavisen, Kunst - alt eller ingenting? (kunstavisen.no) Subjekt, <https://subjekt.no/2021/07/14/sjekk-hva-kunstnerne-lagde-som-barn/>

Link til NRK – kveldsnytt: <https://tv.nrk.no/serie/kveldsnytt/202107/NNFA23070121#t=603s> (10.08 inn i sendingen «nr 5. Barnetegninger»).

August: PAO-FESTIVALEN

Den siste utstillingen i Markveien var et samarbeid med PAO-festivalen «Reflecting the Past» (Performance Art Oslo), som så dagens lys i Galleri 69 for ti år siden! Et flertall performancekunstnere deltok i programmet. Det ble avholdt performance vandringer omvist av kunstner Johanna Zwaig. Hvis det frister å lese mer klikk dere inn på linken; PAO Festival 2021 - PAO (performanceartoslo.no).

«PAO Festival 2021 is a three day festival with live performance in public space, an exhibition program showing documentation of performance art in video, photo and props, a book launch with panel discussion, and a workshop. The festival will be at ROM for kunst og Arkitektur, Galleri 69, Atelier Nord, Deichman Bibliotek Grünerløkka, and in the public space between Olaf Ryes Plass and Schous Plass.

PAO Festival 2021 “Reflecting the past” will take on a different form as we now reflect and sum up the festivals that were held in 2013 through 2019

For each festival we have had a theme and focus which we now reflect upon and weave into this year's festival through the exhibitions and performance programme.»

PAO Festival 2021

“Reflecting the past”

AUGUST 13th - 15th

www.performanceartoslo.no

Book launch
“PAO 7 Years” Panel discussion by:
Tone Gellein (moderator), Rodrigo Ghattas,
Zofia Cielatkowska, Ingrid Blekastad
and Kachun Lay.

Workshop presentation
by PAS - Performance Art Studies

Exhibition
Martinka Bobrikova & Oscar de Carmen (NO) Benedicte Clementsen (NO) Torje Lieberg (NO) Alan Armstrong (UK/NO)
Terese Longva (NO) BBB Johannes Deimling (DE) Inger-Reidun Olsen (NO) Gustaf Londré (SE) Elisabeth Mathisen (NO)
Arti Grabowski (PL) Fernanda Branco (BR/NO) Amelia Hawk (UK/NO) Tereza Buskova (UK/CZ) Anja Carr (NO) Maline Casta
(SE) Bartolomé Ferrando (ES) Kurt Johannessen (NO) Rita Marhaug (NO) Agnes Nedregård (NO) Alvaro Terrones &
Santiago López (ES) Justyna Scheuring (PL) Lukasz Trusewicz (PL) Ane Lan (NO) Augusta Adla (DK) & Nikos Brandis (GR)
Elisabeth Farey Lund (NO) Essi Kausalainen (FI) Hiroko Tsuchimoto (SE) Magnus Logi Kristinsson (IS/FI) Marita Isobel
Solberg (NO) Naja Lee Jensen (DK/NO) Päivi Laakso (FI/NO) Sigmund Skard (NO) WOL / Lovisa Johansson & Wenche
Tankred (SE) Wunderkind Collective (IS) Agnes BTFn (FR/NO) Anne-Liis Kogan (EST/NO) Denis Romanovski (BY/SE) Karen
Nikgol (IR/NO) Kiyoshi Yamamoto (BR/JP/NO) Liv Kristin Holmberg (NO/DE) Olga Prokhorova (RU/FI) Pavana Reid
(TH/UK/NO) Tania Garcia (VE/ES) Vivian Chinasa Ezugha (NG/UK) Yingmei Duan (CN/DE) Zierle Carter (DE/UK) Ellakajsa
Nordström & Ylva Trapp (SE) Francesco Kais (IT/GR) Henrik Koppen (NO) Ida Grimsgaard (NO) Jolanda Jansen (NL) Kevin
Meehan (USA) Lina Kuitinen (FI) Martine Viale (CA/FR) Mia Øquist (NO) Nika Lopez (ES) Shannon Cochrane (CA) Weronika
Lewandowska (PL) Emily Promise Allison (CA) Vilde Lewenborg Blom (NO) Vilde Von Krogh (NO) Kachun Lay (CN/NO)
Manuel López (ES) Alastair MacLennan (UK) Ann Noël (UK/DE) Irma Optimist (FI) Lisa Tostmann (DE) Hilmar Fredriksen
Kurt Johannessen & Kjetil Skolen (NO) Laurel Jay Carpenter (USA/UK) Katarina Skår Lisa (NO) Olga Skliarska (UA) Marita
Bullmann (DE) Johanna Zwaig (NO) Greg Pope (UK/NO) Siri Austeen (NO) Linda & Aura (FI) Konrad Juciński (PL) Ana
Gesto (ES) Det Elektriske Korps (NO)

Live performances in public space
Alt går bra (NO)
Gideonsson/Londré (SE)
HanneJanne Duo (NO)
Kirsty Kross (AU/NO)
Liv Reidun Brakstad (NO)
Magnus Logi Kristinsson (IS/FI)
Maline Casta (SE)
Pavina Lucas (CY/NO)
Terese Longva (NO)

PAO Festival 2021 is curated by Franzisca Siegrist and Tanja Thorjussen

September: Oslo Kulturnatt (Innstilt)

Oslo Kulturnatt ble ikke av i år 2021. Vi var nødt til å avlyse fordi galleriet tilbake i Toftes gate var ikke mulig å ta i bruk slik fagfolkene fra Kulturetaten hadde forespeilet oss. Vi hadde forhåpninger om å åpne galleriet i tide. Det er en kjempejobb å programmere for slike arrangementer, og det krever planlegging i god tid og mange kunstnere var opprinnelig involvert. Vel å merke, I 2018 var det en lignende hendelse da lokalene i Markveien ikke heller da var ferdig. Oslo Kulturnatt må programmeres 5 måneder i forveien.

Oktober: Housewarming Gruppestilling

Vi åpnet dørene til galleriet i Toftes gate med en Housewarming-utstilling med kunstnere, musikere og ansatte fra Mir og Lufthavna. Her hang vi opp lapper i heisen og på huset slik den aller første utstillingen på Galleri 69 ble insinuert. Alle som ville delta på utstilling ble invitert til å bidra med et eller flere kunstverk. Galleri ble fylt med Mangfoldig kunstuttrykk med maleri, skulptur, foto, tegning, trykk, performance og videokunst. Under vernissasjen fikk vi servert fantastiske live-innslag av musikere og dansere på huset ved Tonje Liebe, Frode Barth, Rafael Vida Martin og Arturo Flore, LØK; Runar Johansen, Linn Frostad og Øystein Kjevik.

15. oktober, kl. 13:58

Endelig kan vi åpne dørene på Galleri 69, tilbake i gamle lokaler, etter en svært krevende flytteprosess, som har gått på nervene løs. Åpningsutstillingen blir som aller første utstillingen på Galleri 69 i 2004

med husets kunstnere. Scenetekniker og DJ på MIR, Andreas Mork, figur, leietager og youtuber

Andreas Paelologos, coronamalerier, bartender Arne Skoglund, skulptur

booking-ansvarlig på MIR, Astrid Midtbø maleri, og tekstil

leietager og tegner, Bendik Kaltenborn, plakater,

kurator på Galleri 69, Cathrine Constanse, skulptur

IT-ansvarlig Galleri 69, Frode Sten Jacobsen, intervensjoner

Astroburgers Geir Stadheim, maleri, styreleder Grunerløkka Lufthavn, Gidsken Bradlie, trykk

styremedlem, Grunerløkka Lufthavn, Ingebjørg Torgersen, video, daglig leder MIR, Jean Kavanagh dikt,

leietager og tegner Lars Fiske tegning og plakat

leietager, multikunstner og handyman, Mads Due Tønnesen, tusjtegning og skulptur,

leietager og billedkunstner Malicha Mørk grafikk og skulptur,

galleri-assistent på Galleri 69 og bartender på MIR Marielle Kalldal, skulptur, leietager og billedkunstner

Nina Meyer Jacobsen, maleri. Gallerivakt på Galleri 69 Nora Stangbye, maleri.

Bartender på MIR Sara Krigsvoll, relieff, leietager, og kunstpedagog Siv Rutgersen, foto og trykk.

Leietagere, kurator og billedkunstnergruppen LOCUS: Tanja Thorjusen og Thale Fastervold performance.

Kveldens bartendere er Aasheim&Plassen- kjent fra bla. Ringnesfestivalen og Dusty Sattel Saloon i

Trøgstad vil servere og kanskje kommer Kula med venner og spiller litt for oss!

Vi starter kl 18:00

tale ved kurator Cathrine Constanse ca kl 18:30

Performance med LOCUS: Tanja Thorjusen Thale Fastervold performance ca kl 18 :45

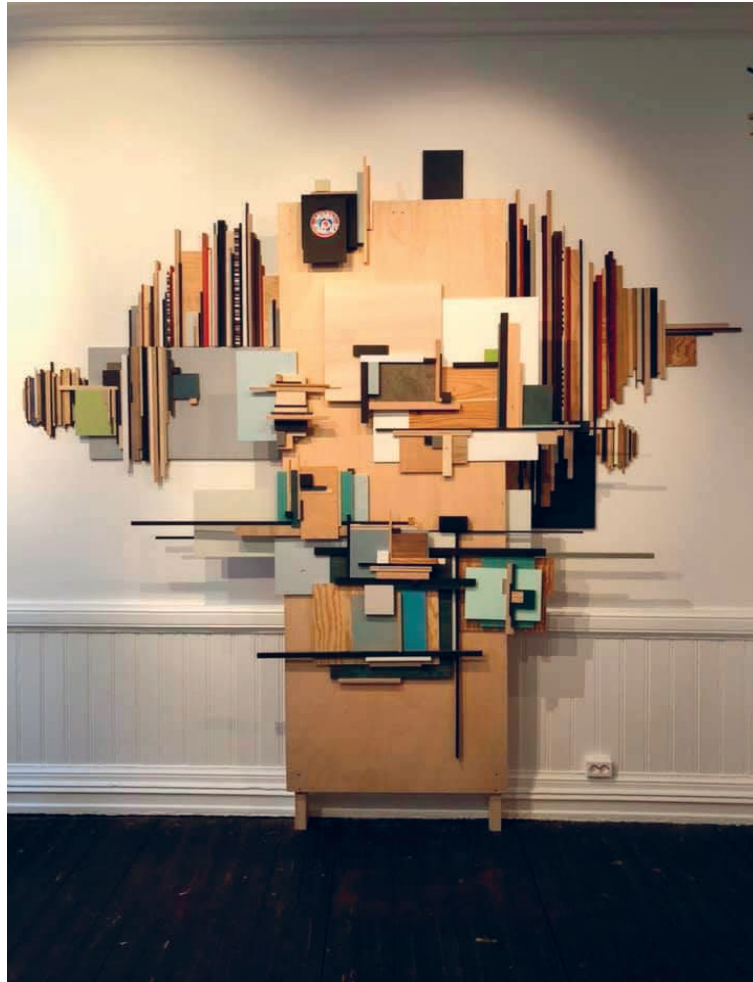
Daglig leder MIR, Jean Kavanagh vil lese sine dikt når det passer henne, kanskje blir det flamenco også

Ta med litt å drikke og godt humør!

<3- lig velkommen

Utstillingen er åpen lørdag 16, og søndag 17. oktober kl. 12:00-16:00

November: «5.36» Separatutstilling

I november ble utstillingen «5.36» med Annika Simonsson avduket. Et prosjekt som gikk over to uker hvor kunstneren arbeidet aktivt dag og natt i utstillingsrommene. Det endte med en mildt sagt imponerende utstilling med godt oppmøte på åpningskvelden. Annika fikk også solgt et verk under utstillingsperioden!

«Endelig kan vi ønske velkommen til utstilling på Galleri 69, i våre gamle lokaler i Toftes gate 69. Det har vært noen turbulente år med flytting nedstegning og korona på toppen. At vi ikke har blitt sprøytegale er et under!

Annika Simonsson om 5:36: «Alt jeg gjør er en naturlig fortsettelse fra et tidligere prosjekt. Et materiale, en teknikk eller fakta jeg snublet over tar meg videre i mine arbeid og det er ikke alltid jeg selv vet hvor jeg ender opp engang. Det er først når jeg blikker tilbake som jeg ser den røde tråden. Min måte å jobbe på ble ekstra tydelig i prosjektet 5:36 som jeg nå skal vise på Galleri 69.

Tiden ruller videre. En rekke hendelser blir til en ny rekke hendelser. Og konsekvensene av de frivillige eller ufrivillige avtrykkene vi etterlater oss, tar oss innimellom på godt og vondt i en annen retning.

En algoritme dannet en musikkliste som baserte seg på tidligere musikk jeg hadde hørt. Uten hensyn fikk jeg servert konsekvensene av mine egne handlinger i form av en merkelig, men morsom liste som jeg ikke kjente meg igjen i. Dette blir begynnelsen på prosjektet 5:36, som også er lengden på en av sangene i listen. En serie malerier og skulpturer som alle er laget av avkapp og kastet tremateriale som er spor etter andre prosjekter.

Verket består av en mengde deler som kan settes sammen på forskjellige måter. Verket er foranderlig og savner en fast form. På Galleri 69 blir det første gangen jeg setter sammen arbeidet og kanskje den eneste gangen det blir sett på denne måten»

Annika Simonsson er utdannet ved kungl. Konsthögskolan i Stockholm 1999-2000. Konstakademiet i Trondheim 1995-1999. Hun har tidligere vist arbeider på Høstutstillingen, Konsthallen i Halmstad Sverige, Østfold kunstsenter og Galleri 54 i Göteborg. www.annikasimonsson.com.

Desember: «Akterutseilt» Separatutstilling

Under siste utstilling ble Kurator koronasyk og var nødt til å være hjemme under åpningen. Situasjonen løste seg med mange gode hjelpere som stilte opp med servering og vedlikehold under eventet. Åpningstalen ble løst ved at kurator holdt en tale fra sengen som ble strømmet i galleriet. Markus Brendmoe brøt seg inn i utstillingen til Koksvik og fikk en egen utstillingsvegg til sine flotte arbeider.

«En slags dystopi? Tittelen refererer til Rimbauds poesi: Han skrev alt av betydning før han fylte 21 år. Etter det levde han i skjørlevnet i de franske koloniene, og til slutt i sin hjemby Charleville der han døde i 1891,

37 år gammel. Tittelen refererer også til et annet merkelig univers. Det er den gamle tegneserien Knoll og Tott. Hva gjør de dysfunksjonelle tegneserie-familiene der på en eller

annen Karibisk øy? De bestiller ingenting. Mennene inklusive øyas innfødte konge drikker, røyker sigarer og spiller kort dagen lang og skyr all verdens form for arbeid. Barna byr hele tiden på ondskapsfulle pek. De voksne reagerer med selvforneide bestialske avstraffelser som igjen fører til nye rampestreker fra barna som også gjør pek mot hverandre. Akterutseilt referer også til sjøfolk som måtte finne hyre på neste skip eller rett og slett bare bli igjen, i en fremmed havn, etter å ha hatt det vel moro under landloven, og hva med mange av oss andre som åpenbart har blitt akterutseilte?

Den sanselige overdrivelsen, humoren og tvetydigheten mellom intensjon, handling og hva som blir uttrykt er interessant.

Utstillingen inneholder mange tegninger, en eller flere primitive animasjoner som er både med og uten lyd, malerier, platarbeider og installasjoner.»

Drift i galleriet

I 2021 resulterte provisjonsinntekter på 9800 ;-. På Stein Koksvik utstillingen fikk vi bl.a. henvendelse fra KUBE da de ønsket å ha Koksvik til sin samling. Pga koronarestriksjoner var det vanskelig for komiteen å komme til utstillingen og det ble dessverre ikke gjort noen innkjøp.

Kunstnerisk råd har hatt to møter i 2021 om fremdriften i galleriet. Fra 2021 er Mei Silja Szetu teamnettverks koordinator fra nye Nasjonalmuseet en del av kunstnerisk råd. Hun har vært en særdeles viktig ressurs for prosjektsøknaden i 2022.

Rutiner i galleriet:

Struktur i x-antall gallerivakter med påfølgende rutiner – hvordan løse f.eks nøkkeloverleveringer på en god måte mellom ulike vakter? Andre ting: Forventningsstyring er ekstremt viktig ved kontraktinngåelse. Vi vurderer om det er lurt at kontrakt mellom kunstnere og galleriet presiserer noen rutiner for hvordan galleriet kan tas i det i bruk under tiden kunstnerne oppholder seg her og arbeider med prosjekter og utstilling. Dette vil gjøre det enklere for den daglige driften. Praktiske instruksjoner hver utstilling. Eks på/ av funksjoner for projektor etc.

Hanna Høiness takker for seg som trofast servitør på åpningene gjennom ni år. Hanna har vært med på å bygge opp galleriet til det det er i dag. Hun har anbefalt utstillere og trekket publikum i mengder. Hun har også gitt en vennlig varm mottakelse til alle våre gjester, og konversert over resepsjonsdisken ulastelig antrukket med glinsende cavaglass og glasshåndkle rett i nærheten. Hun skulle delta på styremøte november 2020 for å fortelle sine betraktninger fra bak bardisken, - (dette møtet ble dessverre avlyst) Hun har et stort antall ganger hjulpet meg med å bryte opp en kuratortekst, høre ut argumenter i forbindelse med taler, debriefet etter åpninger og vært et tydelig ansikt utad. Hun har mang en gang stilt opp til dugnad i galleriet, være seg flytting, maling av rommet eller montering av 68 kunstnere på jubileumsutstillingen etc. Hanna vil være kurator på vår neste utstilling med kunstneren Alice Darby som åpner 25.

februar og takk og pris fremdeles være med i kunstnerisk råd. Jeg er svært takknemlig for å ha hatt Hanna ved min side i så mange år.

Severingsjobben vil bli delt på av Elin Aasheim, Anita Plassen og Monica Rose kjent fra bla. Ringnesfestivalen og Dusty Sattel Saloon i Trøgstad.

Galleriet har fortsatt utvidet åpningstid for å spre publikum ut over dagen, og har ikke avholdt utstillingsåpninger. Vi har for andre året jobbet for å kunne tilby publikum kunst med skiftende påbud og anbefalingene og har holdt åpent så mye som mulig. Tross koronastenging og flytting så har vi hatt mange flotte utstillinger og medhjelpere som har sett til. Det vært totalt 75 medhjelpere inkludert kunstnere, som har sett til at galleriet har kunnet fungere optimalt i disse uforutsigbare tidene gjennom år 2021. Det har vært veldig mange mennesker innom som har vært en støtte i driften til galleriet. Vi har opplevd stor pågang og interesse fra begge kunstnere og publikummere.

Avslutningsvis vil vi med stolthet si at Galleri 69 fortsetter å utmerke seg som et kunstnerdrevent galleri i Oslo. Vi får stadig anerkjennelse fra media, fagfolk og kunstnerne selv.

Takk!

Cathrine Constanse Gjelsnes

Kurator Galleri 69

Stein Koksvik: *Akterutseilt* tegning, animasjoner, malerier, platarbeider og installasjoner.

Velkommen til utstillingsåpning fredag 3. desember kl. 19.00.

Utstillingen er også åpen 4., 5., 6.9., 10., 11., og 12. desember, ber kl 13:00-17:00.

Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn Toftes gate 69

En slags dystopi?

Tittelen refererer til Rimbauds poesi: Han skrev alt av *betydning* før han fylte 21 år. Etter det levde han i skjørlevnet i de franske koloniene, og til slutt i sin hjemby Charleville der han døde i 1891, 37 år gammel.

Tittelen refererer også til et annet merkelig univers. Det er den gamle tegneserien ***Knoll og Tott***. Hva gjør de dysfunksjonelle tegneserie-familiene der på en eller annen Karibisk øy? De bestiller ingenting. Mennene inklusive øyas innfødte konge drikker, røyker sigarer og spiller kort dagen lang og skyr all verdens form for arbeid. Barna byr hele tiden på ondskapsfulle pek. De voksne reagerer med selvfornøyde bestialske avstraffelser som igjen fører til nye rampestreker fra barna som også gjør pek mot hverandre.

Akterutseilt referer også til sjøfolk som måtte finne hyre på neste skip eller rett og slett bare bli igjen, i en fremmed havn, etter å ha hatt det vel moro under landloven, og hva med mange av oss andre som åpenbart har blitt *akterutseilte*2

Den sanselige overdrivelsen, humoren og tvetydigheten mellom intensjon, handling og hva som blir uttrykt er interessant.

Utstillingen inneholder mange tegninger, en eller flere primitive animasjoner som er både med og uten lyd, malerier, platarbeider og installasjoner.

Velkommen!

Annika Simonsson: 5:36, malerier og skulpturer

Velkommen til utstillingsåpning fredag 5. november kl. 19.00.

Utstillingen er også åpen 6., 7., 11., 12., 13., 14., 18., 19., 20., og 21 november kl 13:00-17:00.

Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn Toftes gate 69

Endelig kan vi ønske velkommen til utstilling på Galleri 69, i våre gamle lokaler. Det har vært noen turbulente år med flytting nedstegning og korona på toppen. At vi ikke har blitt sprøytegale er et under!

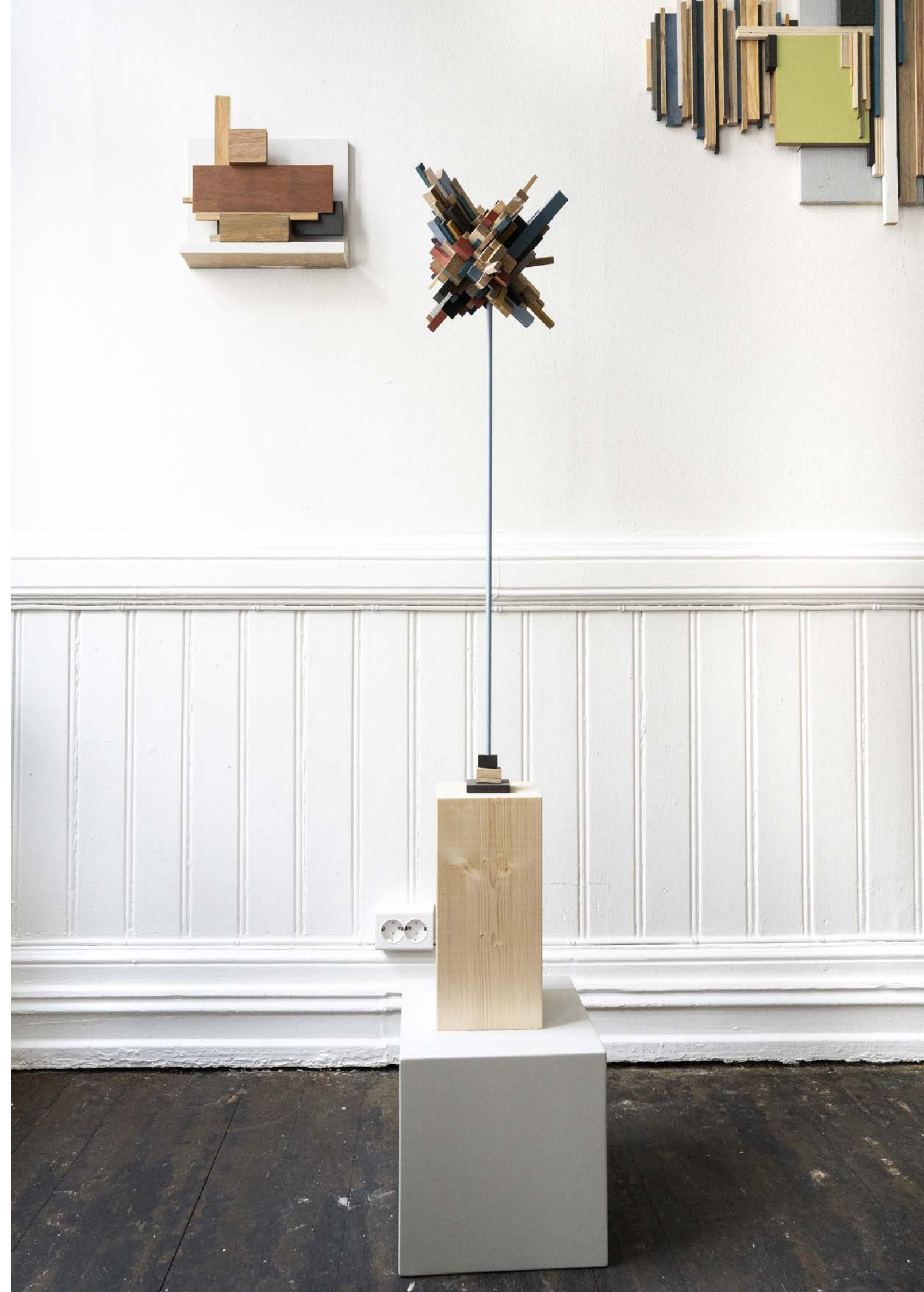
Annika Simonsson om **5:36**: «Alt jeg gjør er en naturlig fortsettelse fra et tidligere prosjekt. Et materiale, en teknikk eller fakta jeg snublet over tar meg videre i mine arbeid og det er ikke alltid jeg selv vet hvor jeg ender opp engang. Det er først når jeg blinker tilbake som jeg ser den r"de tråden. Min måte å jobbe på ble ekstra tydelig i prosjektet 5:36 som jeg nå skal vise på Galleri 69.

Tiden ruller videre. En rekke hendelser blir til en ny rekke hendelser. Og konsekvensene av de frivillige eller ufrivillige avtrykkene vi etterlater oss, tar oss innimellom på godt og vondt i en annen retning.

En algoritme dannet en musikkliste som baserte seg på tidligere musikk jeg hadde hørt. Uten hensyn fikk jeg servert konsekvensene av mine egne handlinger i form av en merkelig, men morsom liste som jeg ikke kjente meg igjen i. Dette blir begynnelsen på prosjektet 5:36, som også er lengden på en av sangene i listen. En serie malerier og skulpturer som alle er laget av avkapp og kastet tremateriale som er spor etter andre prosjekter.

Verket består av en mengde deler som kan settes sammen på forskjellige måter. Verket er foranderlig og savner en fast form. På Galleri 69 blir det første gangen jeg setter sammen arbeidet og kanskje den eneste gangen det blir sett på denne måten»

Annika Simonsson er utdannet ved kungl. Konsthögskolan i Stockholm 1999-2000. Konstakademiet i Trondheim 1995-1999. Hun har tidligere vist arbeider på Høstutstillingen, Konsthallen i Halmstad Sverige, Østfold kunstsenter og Galleri 54 i Gøteborg. www.annikasimonsson.com

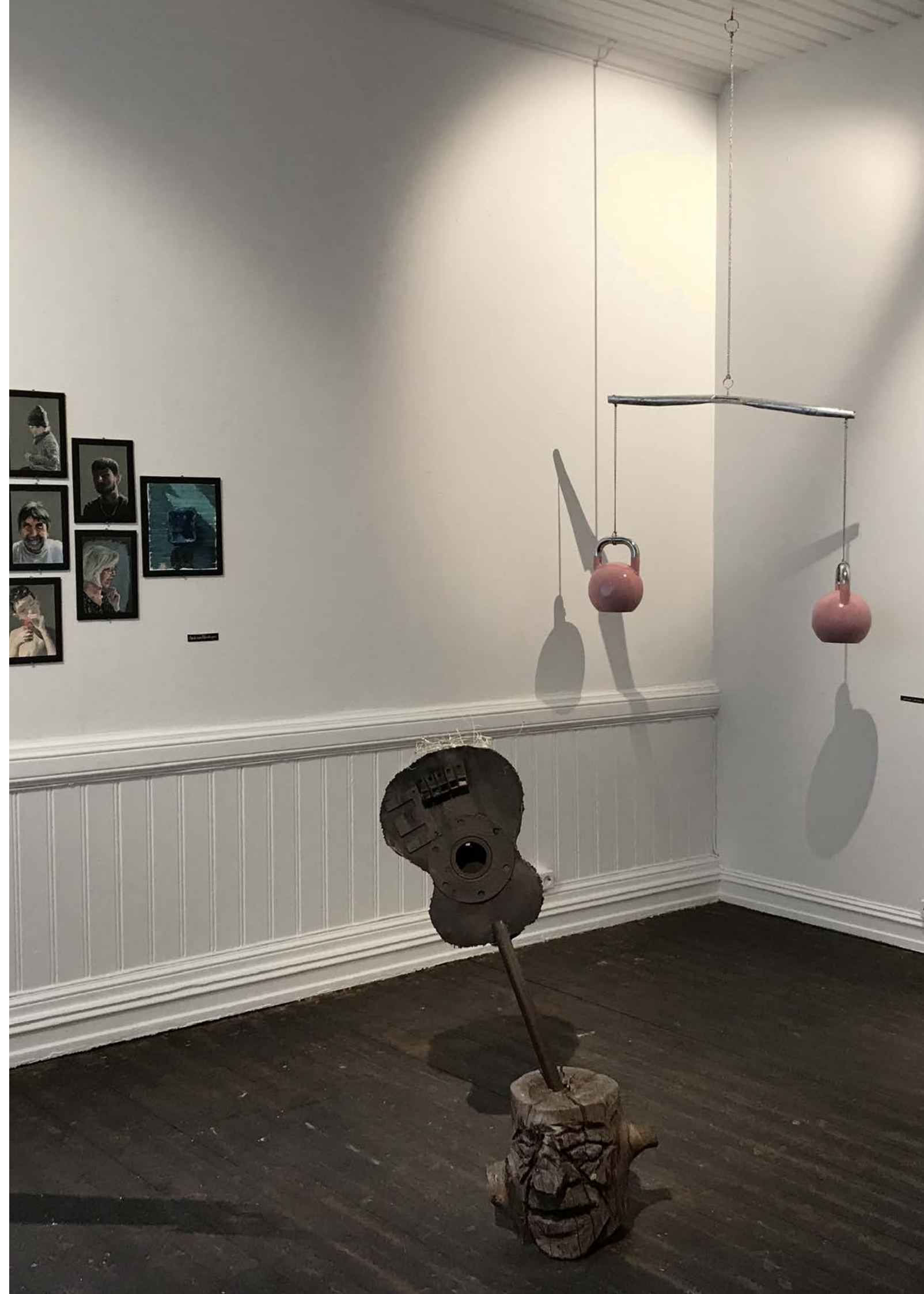
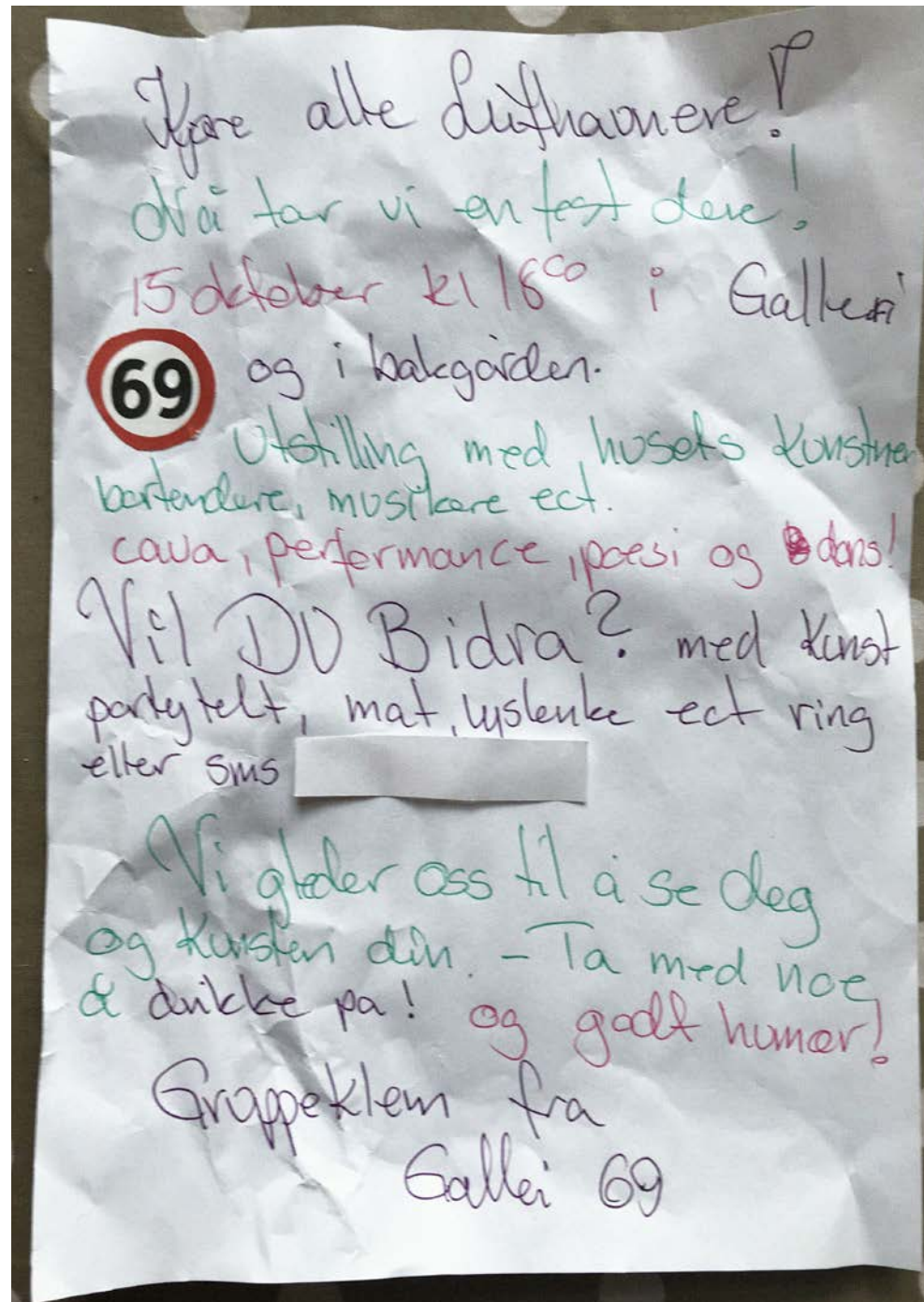

Galleriet flytter tilbake til Toftesgt: åpningsutstilling med lufthavnas ansatte og leietagere:

Andreas Mork, Andreas Paelologos, Arne Skoglund, Astrid Midtbø maleri, og tekstil
Bendik Kaltenborn, plakater, Cathrine Constanse, skulptur, Frode Sten Jacobsen, intervensjoner
Geir Stadheim, maleri, Gidsken Bradlie, trykk, Ingebjørg Torgersen, video Jean Kavanagh dikt,
Lars Fiske tegning og plakat, Mads Due Tønnesen, tusjtegning og skulptur, Malicha Mørk grafikk
og skulptur, Marielle Kalldal, skulptur, Nina Meyer Jacobsen, maleri Nora Stangbye, maleri.
Sara Krigsvoll, relieff, Siv Rutgersen, foto Tanja Thorjussen og Thale Fastervold performance.

FRI

DETTE OMRADET ER REGULERT

IKKE SMIL OG HILS

GENERELT FORBUD

NEI TIL FRITID OG HELSE

**MAMMA JOBBER IKKE HER.
IKKE KAST TING PÅ GULVET.
PLUKK OPP ETTER DEG SELV.
DU ER EN VOKSEN PERSON
OG VET AT DETTE IKKE ER
FINT FOR ARBEIDSMILJØET
OG ARBEIDSPLASSEN DIN.**

**DU HAR ANSVAR FOR AT
ROMMET ER RYDDIG ETTER
AT DU HAR FORLATT DET.**

**HVIS DU BLIR OPPDAGET VIL DET BLI
KONSEKVENSER.**

Venterom

Hanne Ekkeren

Det handler om et sted, et sykehjemsgalleri. Et hus som var bygd for de gamle og syke. De som bodde her en gang, er skjøvet ut og bort, jeg vet ikke til hva.

Inn kom et galleri på gjennomreise, akkurat som beboerne før det. Et mellomspill som sakte formes til noe som like godt kunne blitt værende.

Tomme rom. Inventaret av senger med hjul og sengehester, nattbord som trilles og skifter eier ved behov, nakne vasker, lukten av piss og snorer på veggene for å be om hjelp, er skiftet ut med folk som kan gå på egne ben og montere bilder og objekter på vegger og gulv og hengende fra taket.

Verandaen på utsiden inviterte til sene sommerkelder. Alvor og drittprat over lave benker og plastglass som fyltes igjen og igjen. Nedenfor gikk elven gjennom landskapet, helt uberørt.

I kjelleren gjennom trange, mørke korridorer med hyller overgitt til seg selv, ligger kapellet. Et hvilested for døde kropper på gjennomreise, på vei til Gud vet hvor, en som mange nok har satt sin lit til ved denne endestasjonen. Det heter seg at det sitter i veggene, og jeg kjenner etter. Jeg kunne ikke føle på noe nærvær, men snarere et fravær etter dem som hadde reist videre. Det var tomt, veldig tomt.

Side om side står rester etter det gamle storkjøkkenet. Dampende, støyende, og jeg hører klappingen av tresko og ser svevende hvite hetter over grått hår. Veggene har akkumulert lukten av hvit saus, brun saus, berg av kokte poteter, kaker av fisk og kjøtt, og kokte erter. Ingenting står lenger på plassen sin, halvveis demontert på vei ut døra.

I etasjen over ligger rad på rad med grønne dører i lange korridorer. Agnes i rom 15 og Robert på nr 24. Jeg vet hvordan det er å gå om natten fra dør til dør for å lytte etter liv, se dyna heve seg i takt med pusten. En dør på vidt gap, jeg trækker inn i det nakne rommet. Noe er definitivt over, men kan noe annet begynne?

Det finnes ikke lenger et sykehjemsgalleri. Rommene er på ny forlatt, før de igjen fylles opp av nye muligheter og ambisjoner. Stedets stadig skiftende karakter minner om at et sted er en flyktig størrelse, der grenser og innhold kontinuerlig forskyves.

Galleriet har gjenoppstått lenger borti gata, som om ingenting har skjedd. Men det har det.

Tekst og fotoprosjekt under utvikling.

WC

Botlekoti

118

Rom 117-123

123

Det er **ikke** tillatt å
bruke dusjen til
oppbevaring av **private**
saker/tinger.

Skal oppbevares i
garderobeskapet

«PAO Festival 2021 is a three day festival with live performance in public space, an exhibition program showing documentation of performance art in video, photo and props, a book launch with panel discussion, and a workshop. The festival will be at ROM for kunst og Arkitektur, Galleri 69, Atelier Nord, Deichman Bibliotek Grünerløkka, and in the public space between Olaf Ryes Plass and Schous Plass.

PAO Festival 2021 “Reflecting the past” will take on a different form as we now reflect and sum up the festivals that were held in 2013 through 2019

For each festival we have had a theme and focus which we now reflect upon and weave into this year's festival through the exhibitions and performance programme. »

<http://www.performanceartoslo.no/pao-festival-2021.html>

PAO Festival 2021
“Reflecting the past”
AUGUST 13th - 15th
www.performanceartoslo.no

Book launch
“PAO 7 Years” Panel discussion by:
Tone Gellein (moderator), Rodrigo Ghattas,
Zofia Cielatkowska, Ingrid Blekastad
and Kachun Lay.

Workshop presentation
by PAS - Performance Art Studies

Exhibition
Martinka Bobrikova & Oscar de Carmen (NO) Benedicte Clementsen (NO) Torje Lieberg (NO) Alan Armstrong (UK/NO)
Terese Longva (NO) BBB Johannes Deimling (DE) Inger-Reidun Olsen (NO) Gustaf Londré (SE) Elisabeth Mathisen (NO)
Arti Grabowski (PL) Fernanda Branco (BR/NO) Amelia Hawk (UK/NO) Tereza Boskova (UK/CZ) Anja Carr (NO) Maline Casta
(SE) Bartolomé Ferrando (ES) Kurt Johannessen (NO) Rita Marhaug (NO) Agnes Nedregård (NO) Álvaro Terrones
& Santiago López (ES) Justyna Scheuring (PL) Łukasz Trusewicz (PL) Ane Lan (NO) Augusta Atla (DK) & Nikos Brandis (GR)
Elisabeth Farrey Lund (NO) Essi Kausalainen (FI) Hiroko Tsuchimoto (SE) Magnús Logi Kristinnsson (IS/FI) Marita Isobel
Solberg (NO) Naja Lee Jensen (DK/NO) Päivi Laakso (FI/NO) Sigmund Skard (NO) WOL / Lovisa Johansson & Wenche
Tankred (SE) Wunderkind Collective (IS) Agnes BTHin (FR/NO) Anne-Lise Kogan (EST/NO) Denis Romanovsky (BY/SE) Karen
Nikol (IR/NO) Kiyoshi Yamamoto (BR/J/NO) Liv Kristin Holmberg (NO/DE) Olga Prokhorova (RU/FI) Pavana Reid
(TH/UK/NO) Tania Garcia (VE/ES) Vivian Chinasa Ezugha (NG/UK) Yingmei Duan (CN/DE) Zierle Carter (DE/UK) Ellakaja
Nordström & Ylva Trapp (SE) Francesco Kiais (IT/GR) Henrik Koppen (NO) Ida Grimsgaard (NO) Jolanda Jansen (NL) Kevin
Meehan (USA) Lina Kuitinen (FI) Martine Viale (CA/FR) Mia Oquist (NO) Nika Lopez (ES) Shannon Cochrane (CA) Weronika
Lewandowska (PL) Emily Promise Allison (CA) Vide Lewenberg Blom (NO) Vide Von Krogh (NO) Kachun Lay (CN/NO)
Manuel López (ES) Alastair MacLennan (UK) Ann Noel (UK/DE) Irma Ojtimist (FI) Lina Tostmann (DE) Håmar Fredriksen
Kurt Johannessen & Kjetil Skaien (NO) Laurel Jay Carpenter (USA/UK) Katarina Skår Lisa (NO) Olga Sklarska (UA) Marita
Bullmann (DE) Johanna Zwaig (NO) Greg Pope (UK/NO) Sin Austeen (NO) Linda & Aura (FI) Konrad Jućinski (PL) Ana
Gesto (ES) Det Elektriske Korps (NO)

PAO Festival 2021 is curated by Francisca Siegrist and Tanja Thorjussen

PAO
PERFORMANCE ART OSLO

DEICHMAN ATELIER NORD ROM Oslo Statstet og Kulturskole NORDISK KULTURFESTIVAL

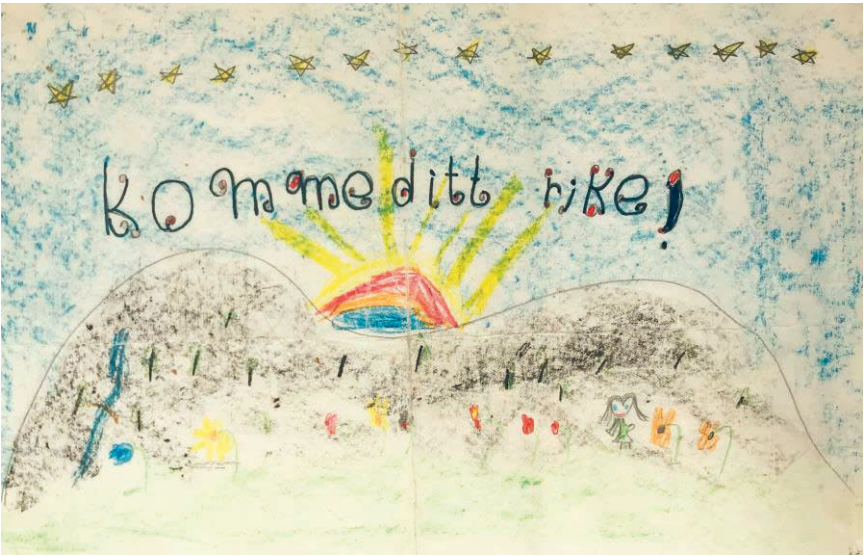

Kjetil Røed:
Hva lagde egentlig kunstnerne som barn? Ane Hjort Guttu, Bjørn Bjarre, Marianne Heske, Karen Nikgol, Sverre Malling, Eline Mugaas, Anders Sletvold Moe, Victor Lind, Mattias Härenstam, Snorre Ytterstad, Tor Børresen, Anna Ihle, Tine Semb, Arne Borgan, Kristian Skylstad, Silje Linge Haaland, Brynhild Winther, Kari Steihaug og Terje Nicolaisen

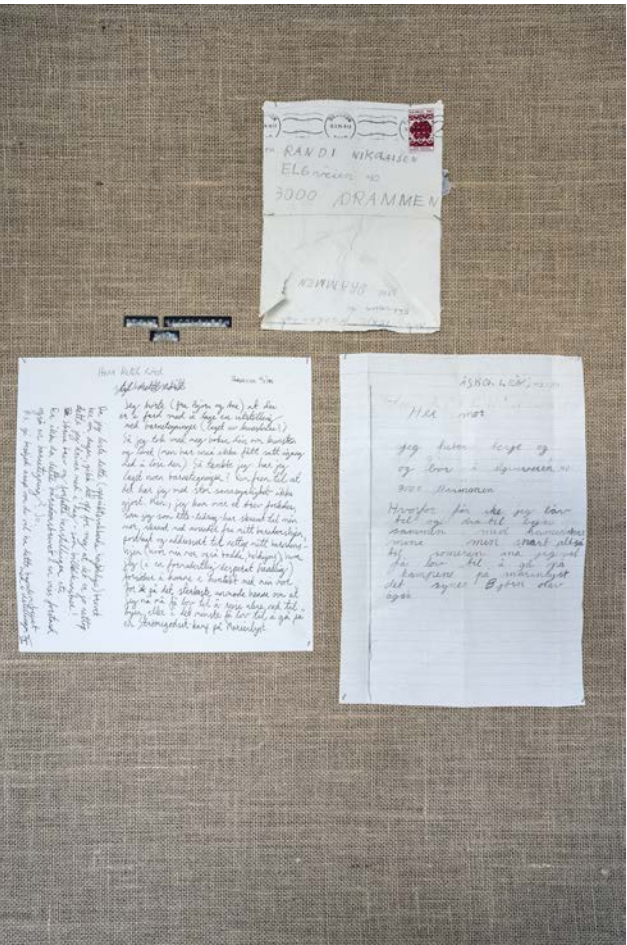

Velkommen til utstilling!
Åpning: 18. juni. Kl. 19.00-21:00
Utstillingen er også åpen: 18,19,20,24,25,26,27. juni. Og 1,2,3 og 4 juli. Kl. 14.00-18.00

«Komme ditt rike» Barnetegning av Cathrine Constanse Gjelsnes

Kjetil Røed:
Jeg har alltid tenkt at det er noe kunstig over hvordan man skaper skarpe skiller i et livsløp. Da jeg var liten irriterte jeg meg grønn over ungdomsbøker som var tilpasset alderen 12-14 år, eller barnebøker som passer «opp til seks». Og kunst skreddersys, fant jeg ut etterhvert, for «barn og unge» også. Det var ikke det at det var noe galt i dette i og for seg, men mennesker var da ikke så firkanta at man kunne designe bøker og kunst på denne måten? Jeg husker jo godt at barn kan være like forskjellig som voksne og det kan være større likhet mellom en 7-åring og åttiåring med samme sinnelag enn to syvåringer eller åttiåringer. Også som voksen forundres jeg til stadighet over slike skiller, selv om jeg forstår at man trenger dem til en viss grad, for uten ville ting flyte ut. Og mennesker liker ikke for mye ordene. Jeg hadde dette i bakhodet da jeg så Ane Hjort Guttus videoverk How to become an Unartist for noen år siden – et verk som gjorde inntrykk og fikk meg til å fundere i mange år etterpå. I dette verket tok Guttu sin sønns kreasjoner på alvor som profesjonelle kunstverk og kalte dem assemblage, konseptuell skulptur og combine. Noen, la jeg merke til, så på dette som humor, men for min del var det noe verdifullt i dette alvoret som viste en begrensning ved vårt begrep om kunst. For hvorfor skulle ikke det et barn skapte kunne være «et verk» også? Bare fordi man ikke hadde utdannet seg som kunstner kunne vel ikke det bety at det var umulig å lage noe som kvalifiserte? Hverken da eller siden har jeg funnet noen gode svar, men jeg har hatt et voksende behov for å holde fast ved denne undringen, dette stedet hvor begreper, roller og alderstrinn flyter over hverandre. Denne utstillingen er resultatet.

Hva lagde kunstnerne som barn?

Tekst av Kjetil Røed

Med Ane Hjort Guttu, Bjørn Bjarre, Marianne Heske, Karen Nikgol, Sverre Malling, Eline Mugaas, Anders Sletvold Moe, Victor Lind, Mattias Härenstam, Snorre Ytterstad, Tor Børresen, Anna Ihle, Tine Semb, Arne Borgan, Kristian Skylstad, Silje Linge Haaland og Terje Nicolaisen.

Jeg har alltid tenkt at det er noe kunstig over hvordan man skaper skarpe skiller i et livsløp. Da jeg var liten irriterte jeg meg grønn over ungdomsbøker som var tilpasset alderen 12-14 år, eller barnebøker som passer «opp til seks». Og kunst skreddersys, fant jeg ut etterhvert, for «barn og unge» også. Hvorfor det, egentlig? Er ikke kunst ganske godt «tilpasset» barn fra før, om man legger til side de avansert pressemeldingene og det kronglete samtidskunstvokabularet? Det er ikke det at det var noe galt i dette i og for seg, men mennesker er da ikke så firkanta at man måtte designe bøker og kunst på denne måten for å nå de minste? Barn kan jo dessuten være like forskjellig som voksne og det kan være større likhet mellom en 7-åring og åttiåring med samme sinnelag enn to syvåringer eller åttiåringer. Også som voksen forundres jeg til stadighet over slike skiller, selv om jeg forstår at man trenger dem til en viss grad, for uten ville ting flyte ut. Og mennesker liker ikke for mye uorden.

Jeg hadde dette i bakhodet da jeg så Ane Hjort Guttus videoverk *How to become a Non-artist* for noen år siden – et verk som gjorde inntrykk den gang og fikk meg til å fundere i mange år etterpå. I dette verket tok Guttu sin sønn Einars kreasjoner på alvor som profesjonelle kunstverk og kalte dem assemblage, konseptuell skulptur og combine. Noen, la jeg merke til, så på dette som humor, men for min del var det noe verdifullt i dette alvor et som viste en begrensning ved vårt begrep om kunst. For hvorfor skulle ikke det et barn skapte kunne være «et arbeid» også? Bare fordi man ikke hadde utdannet seg som kunstner kunne vel ikke det bety at det var umulig å lage noe som kvalifiserte? Hverken da eller siden har jeg funnet noen gode svar, men jeg har hatt et voksende behov for å holde fast ved denne undringen, dette stedet hvor begreper, roller og alderstrinn flyter over hverandre. Denne utstillingen er resultatet.

Guttus verk er fortsatt omdreiningspunktet, for det jeg ville vise, kan formuleres slik: «Hva er det egentlig kunstnere lagde som barn?». Da jeg begynte å samle sammen det kunstnere hadde gjort som barn meldte flere spørsmål seg. Er det vanlige barnetegninger. Jeg fikk låne? Og hva er egentlig «vanlige» barnetegninger? Hva er «vanlig»? Og hvor går grensen mellom voksen og barn – i en tegning?

Karen Nikgol viser tegneserier han lagde som barn, mens Sverre Malling fordyper seg i actionfylte scener mellom haier og dinosaurer. Anders Sletvold Moe har skapt et idealbilde av seg selv som gutt, en tegning han også overførte til veggen i gutterommet (se foto under tegning). Bjørn Bjarre har fanget essensen av en hest og Silje Linge Haaland utforsker form og farge, foruten to jenter som kaster en ball til hverandre. Anna Ihle har skapt en vakker dukke som snurrer rundt etter trekken fra vinden i rommet. Victor Lind viser oss et troll han lagde som liten og Kristian Skylstad var tidlig ute med å lage skulptur og viser en drage. Eline Mugaas har laget en drømmeris scene med en frodig dame akkompagnert av engler, og

Brynhild Winther viser to found objects: et fotografi som noen i familien ville kaste fordi det var dobbeltekspontert og helt feil, men denne feilen var det som opptok henne. Hun knytter det også til en liten stein hun syntes var så vakker som barn. Disse to vises sammen som et arbeid her.

I en slik sammenheng som denne utstillingen vil mange spørre seg om man kan se spiren til at disse kunstnerne skulle bli kunstnere allerede som barna, men *kan* man det, tenker jeg mens jeg ser på et fotografi av Tine Semb, som jeg forøvrig jobber sammen med i Billedkunst, hvor hun står nesten naken med en pinne i hånden. Hun forteller selv om den hun var da og hva hun tenker om sine kunstneriske ambisjoner den gangen – og nå.

I den lille boka som foreldrene kartla Marianne Heskes første år i, som ligger på en sokkel i utstillingen, kan man se hennes første figurer og bokstaver. Boka viser hennes min fars sirlige ingeniørskrift kombinert med hennes frie illustrasjoner med fargestifter utført i en abstrahert impresjonistisk stil. Det konseptuelle oppsettet med sider som skal kartlegge barnets mål, høyde, helse osv står de lekende strekene som markører for frihet, for å bryte ut av etablerte kategorier. Hver dag krøp hun opp på kjøkkenbenken for å se den daglige fergen rundt Seineset inn fjorden – og det hun så derfra vi ser skisser av her: ferge, fjordarmer, naust. Kanskje en tidlig spore til Gjerdeløa?

Snorre Ytterstad har konstruert en intrikat mekanisme, en slags mekanisert livsverden, som kan ligne på en evighetsmaskin. Allerede her ser vi en interesse for alternative maskiner og gjentakelser. Ble han trukket mot de voksnes verden og maskinene der? Og var det friheten i forhold til mekanismene i tegningen som gjør at vi kanskje kan spore Ytterstads kunstneriske virke så tidlig? Det er ikke lett å si, og om man trekker en direkte linje mellom de voksnes og barnets verden oppstår det et forestillingsrom vi har et fattig språk for. Men jeg tror fascinasjonen som trekker barnet mot de voksnes verden og den voksnes fascinasjon for barnets verden likevel er verdt å ta på alvor og kartlegge, finne en form på. Som er akkurat det Mattias Härenstam gjør i sine to malerier *Kunne ha gjort det selv III* (Smurf, Mattias 6 år) og *Kunne ha gjort det selv VI* (Krigsmaskin, Mattias 5 år). I disse maleriene har han, gjennom et rutenett, gjenskapt to barnetegninger, men denne gangen er de fem ganger så store og gjort av en profesjonell kunstner.

Det er ikke sikkert at man får det man vil, det den voksne vil, om linjen trekkes for direkte, dog. Bare se på Arne Borgans foto-installasjon, hvor han har forstørret hodene til tre cowboyfigurer han lekte med som barn til full nodeløsning. Da han var liten var ansiktene for små til at de kunne sees, men nå er de blitt voksne, de også. De forunderlige ansiktene er merkelige hybrider, flytende i sin identitet, skremmende, men også lekne i sine metamorfiske trekk. Er det dette som skjer om voksne og barns kreativitet smelter sammen?

Men må ihvertfall kunne tenke utenfor de etablerte rammene og ordene vi bruker for å finne noen svar, og da må man gjerne henvende seg til de autoritetene som bestemmer hvordan ting er skrudd sammen. I barndomshjemmet er disse autoritetene mamma og pappa (oftest), og det var nettopp moren sin Terje Nicolaisen henvendte seg til da han mente det var på tide å kunne dra til byen på egen hånd for å se fotball på Marienlyst i Drammen. Den formelle tonen løfter teksten fra et privat utsagn til det offentlige brevets domene, og kan betraktes som et tidlig forsøk på institusjonskritikk fra Nicolaisens side. Som et morsomt sidespor til dette tidlige verket er et annet brev, denne gangen anvendt til undertegnede, denne utstillingens autoritet,

med en like sterk appell om å få være med på utstillingen. Det måtte han jo få lov til, akkurat som han fortjente å få se fotball den gangen.

Men, ja, autoritetene som er hevet oss alle er jo i bunn og grunn ordene og begrepene og forestillingene som strukturerer hvordan vi tenker, lever og føler. Jeg tror vi med fordel kan røske opp i dem, i det minste for å leke oss litt med de grensene og skillene som ofte begrenser hvordan vi lever og forholder oss til både kunsten og livet. Men kanskje vi likevel ikke skulle gå for langt, for om vi, som Guttu opplevde da hun hadde laget *How to become a Non-artist*, tenker for langt utenfor boksen vil vi ikke lenger ha noe å krype tilbake i når vi vil hjem og føle oss trygge. Da hun hadde sett samtidskunst i sønnen Einars kreasjoner lenge nok oppdaget hun at hva som helst kunne betraktes på denne måten. Og da ble jo alt kunst – eller ingenting. Og det går jo ikke. Eller?

Tegneklubben: Bjørn Bjarre, Ulf Carlsson, Paul Dring, Terje Nicolaisen og Martin Skauen
Her slutter Grünerløkka

Velkommen til utstilling og boklansering med forbehold i forhold til myndighetenes anbefalinger i forbindelse med koronaforskriftene, fredag 16 april kl. 19:00.

Utstillingen kan være åpen 17, 18, 22, 23, 24, 25, 29 og 30 april, samt 2, 6, 8, 9, 14, 15, 16. og 20. til 23. mai kl. 12 –16 .

Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn, Markveien 61 Oslo

Tegneklubben er et samarbeid mellom Bjørn Bjarre, Ulf Carlsson, Paul Dring, Terje Nicolaisen og Martin Skauen. Sammen gjør de det å tegne til et fellesskap og klubben fungerer som observatør, kommentator, forslagsstiller og debattant: med et kritisk blikk både på byen, samfunnet, hverdagslivet, kunstfeltet og kunst i offentlige rom. Originaltegningene vises på Galleri 69.

Her slutter Grünerløkka er Tegneklubbens bidrag til SAMMENomGATA (2019-2021), et kunstprogram med fokus på temporær visuell kunst, som vises i og omkring Thorvald Meyers gate i forbindelse med oppgraderingen av gata. SAMMENomGATA er et prosjekt i regi av Kulturetaten Oslo kommune, som over en treårsperiode har vist en rekke kunstprosjekter. Kurator Linn Cecilie Ulvin.

Her slutter Grünerløkka består av en bok med tegninger, en utstilling og et utvalg tegninger som vises i reklamemontere på holdeplasser og sykkelstativer på Grünerløkka. Boka utgis på forlaget Uten tittel, og distribueres gratis på Grünerløkka i Oslo, i perioden april – juni, der den vil bli lagt ut i butikker, på biblioteket, i barer, på utesteder og kafeer, avhengig av koronasituasjonen og åpningstider.

Kuratortekst vil være tilgjengelig i utstillingen, og på Oslo kommunes kunstsamlings webside: www.kunstsamlingen.no. Hvis gjeldende smittevern hensyn forhindrer utstilling vil den formidles digitalt. Velkommen!

lufthavna.no

tegneklubben.org

sammenomgata.no

Løkka - fra Anus til Ørken

Linn Cecilie Ulvin, kurator for SAMMENomGATA

Denne avsluttende delen av SAMMENomGATA skal få fram kunstnerperspektivet i byutviklingen, - kunstneren som ser byen, og som problematiserer at den endrer seg. Begge disse prosjektene involverer kunstnere som primært arbeider med tegning, men dette er ikke det eneste de har felles, og i denne sammenhengen ikke det viktigste. Det er hvordan Tegneklubben og Lotte Konow Lund forholder seg til det kollektive i det kunstneriske arbeidet, og kollektive prosesser som livet i, og endringen av en by. De har for øvrig flere fellestrekk som sterk tilknytning til Oslo, de er fra samme kunstnergenerasjon og de har et performativt og relasjonelt perspektiv i sine kunstneriske praksiser. Jeg har arbeidet med disse prosjektene siden før koronapandemien startet, og det er fantastisk å se kunsten bli virkelighet etter å ha vært gjennom store endringer underveis, over et år forsinket.

Bok, kampanje, utstilling og tegninger i offentlig rom

HER SLUTTER GRÜNERLØKKA består av en bok med tegninger, en kampanje, en utstilling og tegninger i offentlig rom. Tegneklubbens prosjekt handler om å kjenne igjen byen vi bor i, hvordan den endrer seg, og hva det gjør med livene våre. Det gjør at vi kan le og gråte av både byutvikling, kunst og korona. Prosjektet er en gave til Oslo, og bydelen Grünerløkka, kunstinteresserte og folk flest.

Boka viser til sammen 220 nye tegninger, i en klassisk skissebokeestetikk i smartphone-format. Fra 16 april - 6 juni distribueres boka gratis på Grünerløkka, der den legges ut på butikker, bibliotek, barer, utesteder, kiosker og cafeer. Boka er også tilgjengelig for bestilling, og etter kampanjeperioden vil den være til salgs. Kunstbokforlaget Uten Tittel er forlegger og distributør, sammen med Kulturretaten, Oslo kommune. Målet er å nå ut til befolkningen på Grünerløkka, de som har sitt arbeid der, besøkende i bydelen, Oslo by, og kunstfeltet.

Originaltegningene vises i en utstilling på Galleri 69 i perioden 7 mai til 6 juni. Samlingen som presenteres viser 220 tegninger i A4 format fordelt på seks asfaltplater, komponert side om side som en stor fortelling, der rekkefølgen reflekteres i bokutgivelsen. I tillegg vises en mappe med et utvalg av overskuddstegninger som ikke er med i boka. Ingen av tegningene er signert, det er en viktig del av Tegneklubben, at de vil at de de gjør skal betraktes som et kollektivt arbeid. I klubben kan de legge individuelle kunstnerskap til side, og bli en del av et felles uttrykk. Det vil jeg tro er en god måte å koble seg litt av det person -og prestasjonsfokusert som alle som er en del av kunstfeltet kjenner. En viktig del av SAMMENomGATA er å involvere lokale ressurser. Grünerløkka Lufthavn er en alternativ kulturarena i Oslo, med Galleri 69 som representerer en uavhengig kunstnerstyrt gallerivirksomhet på Grünerløkka, som viser profesjonelle kunstnere. Gjeldende smittevern hensyn har forhindret et fysisk åpningsarrangement av utstillingen, men visningsperioden er forlenget, og utstillingen presenteres digitalt på nettsiden

til Oslo Kommunes Kunstsamling gjennom hele perioden.

På reklamemontere på holdeplasser og sykkelstativer på Grünerløkka vises et utvalg på ti tegninger. Her deler Tegneklubben plassen med tegninger av Lotte Konow Lund. På til sammen femten destinasjoner rundt omkring på Løkka kan publikum se tegninger utendørs, i tillegg til å finne informasjon om prosjektet. Tegningene er å ses i perioden 16. mai - 6. juni. Dette er en fin mulighet og motivasjon til å gå tur å se kunst, og bli mer kjent med det miljøet tegningene springer ut fra. Tegning som felleskap

HER SLUTTER GRÜNERLØKKA handler om livet i og omkring Thorvald Meyers gate, menneskene, bylivet og oppgraderingen av gateløpet. Det kommenterer, tar del i og ytre seg om Thorvald Meyers gate anno 2021. Tegneklubbens medlemmer har over en periode i 2020-2021 hatt tegneøkter der arbeidsprosessen har bestått av å observere, og oppleve området, og bli presentert for oppgraderingen. Tegneklubben har gått rundt i området, lest om Grünerløkka og lett frem billedmateriale. På grunn av pandemi-tider, har web-kamera og zoom blitt tatt i bruk for å samles; Martin Skauen på Fyn, i Danmark, Terje Nicolaisen, Paul Dring, Ulf Carlsson og Bjørn Bjarre på atelierene til Ulf og Bjørn i Oslo. Tegningene fra prosessen danner grunnlaget for prosjektet.

Tegneklubben har gjennom de årene som har gått siden de startet klubben i 2004, gjort det å tegne til et fellesskap, og funnet motivasjon og metode nettopp i fellesskapet. Tegneklubben driver en slags temporær tegning i offentlig rom som gjør dem både til observatør, kommentator, forslagsstiller og debattant. De har et kritisk blikk på byen, samfunnet, hverdagslivet, kunstfeltet og kunst i offentlig rom. Klubben har ikke selv noen klar agenda, og reagerer på alle forsøk på organisering. Ved å invitere Tegneklubben inn i prosjektet har jeg villet la kunsten gå byen etter sømmene. Tegning er et uttrykk som er tilgjengelig for alle, og gruppas fokus på humor gjør at de har potensiale til å dekode og forholde seg fritt til vanskelige problemstillinger og prosesser som byutvikling genererer, og gjøre det tilgjengelig for andre.

Et kritisk blikk er viktig i et kunstprosjekt som har som mål å forholde seg til de endringene som Oslo og Grünerløkka gjennomgår, og hva folk som bor, arbeider og oppholder seg i bydelen erfarer. Å stille spørsmål er nødvendig for å finne fram til hva verdien av å skape kunst, og temporær kunst i en byutviklingsprosess kan være, en sammenheng hvor kunsten er utsatt for mange behov som ikke nødvendigvis handler så mye om selve kunsten. Hvordan koronapandemien har endret hvordan vi lever, og forutsetningene for å arbeide, noe som særlig har rammet kunstnere og en del andre næringsgrupper med sårbare økonomier, kan gjøre oss mer oppmerksomme på at vi må tydeliggjøre nødvendigheten av kunst og kunstproduksjon. Hva skal kunst egentlig bidra med i en byutvikling?

Trøst og helbredelse

Tegneklubbens tegninger utgjør til sammen et tidsbilde, og peker, som titteltegningen, på et bestemt sted, en tid, en økonomi og en by. De byr på mye gjenkjennelig og klein

tvetydighet, både når det gjelder kropp, kunst og meningsytringer. Tegningene viser kjentfolk fra Løkka og fra offentligheten, kombinert med steder fra nær og fjern historie. Dette er Grünerløkka sett hele veien fra kloakken, via rumpehullet og ut i ørkenen- til perspektivet fra verdensrommet.

Humor og latter er nok litt underkjent i kunsten, mens ironi er noe kunstfeltet har nok av. Ironi er ikke så morsomt egentlig, joda ironi kan være morsomt, men den har en agenda, og det handler om å så litt tvil. Er du sikker på at du ler av riktig grunn? Er det innafør å le eller ikke? Ironien henger sammen med paranoiaen, engstelsen for ikke å forstå, bli hold utenfor eller være litt dårligere enn andre. Tegneklubben er dårlig humor, og god humor, og langt mer enn prompehumor. Tegneklubben er, som humoren, verken velorganisert eller programmatisk. Tegneklubbens prosjekt tilbyr kanskje det vi trenger mest akkurat nå.

For meg handler prosjektet om å se en gang til både på hva vi bruker tida til, hva vi ler av, og hva som bør tas mer alvorlig. Det kan handle om alt fra livvidde, ytringsfrihetens utfordringer, demokratikamp til kunst. Det kan handle om å finne fellesskap og om gevinsten av å slippe løs core-muskulaturen. Ingen vil være fattige, gjerrige og kjipe verken på penger, venner, utseende, meninger, eller poseringer, og i hvert fall ikke på Grünerløkka. Men sånn Tegneklubben får det til å se ut, så er vi fattige alle sammen, i hvert fall overspiste, og sånn holder vi på med våre hverdagslige liv, (glade) i en sirkulasjon mellom økonomiens behov for sømløs fornyelse, og klodens rop om å la være - fritert i korona. Mennesker er så ubehjelpelige at man får innimellom lyst til å bli et dyr! Dette er livet.

Gjennom koronapandemien har vi blitt ekstra utsatte, og erkjennelsen av å ikke ha kontroll over tilværelsen er tydeligere. Samtidig øker angsten over å bli kontrollert. Vi er ikke sammen lenger sånn som vi er vant til, selv merker jeg at jeg savner å se, kjenne, lukte og røre ved andre mennesker. Livet byr på mye alvor, og for å ta inn alt dette alvoret trenger vi å le. Og det er mye å le av. Det er mye absurd, idiotisk, morsomt, alvorlig, urettferdig og rart som skjer rundt oss. Det er mye å holde kontroll på. Men latteren gjør oss klar over at vi er kropp uten kontroll over tilværelsen. Latteren kommer når du kjenner deg igjen i noe og når du får utløp for et eller annet mentalt. Rungende latter, heseblesende hiksting, knising og nervøse grynt. Når latteren kommer boblende gjennom kroppen uten at du kan styre den, fins det noe bedre? Det å ha noe å le av, eller noen å le med er viktig. Det at vi ler kan handle om at vi erkjenner alvoret. Det å lage kunst som vekker latter kan tyde på at det er en nerve der, en nerve som treffer noe som er veldig alvorlig.

Det er samtidig lett å sette latteren i halsen. Det er noe Tegneklubben er veldig klar over. For det er jo ikke mye moro nå, etter ett og et halvt år med korona, heller ikke i vårt privilegerte land, og spesielt ikke i Oslo. Er det noe vi trenger nå så er det å være mer sammen, le mer, nedsylta som vi er i nye -ismer, konspirasjonsteorier, og tid som flyter uten at vi møter hverandre ansikt til ansikt, kropp med kropp. I vår lille dam av tilsynelatende konsensus, er vi på nettet mer enn noen gang, og der er folk demokratiforkjemper den ene dagen, og overgriper den neste, autoritet den ene uka, søppeldynga neste måned. Byutvikling og grønn omstilling, småbutikkenes død og salg av kommunal og statlig eiendom til private investorer ruller videre, mens vi klikker, og myser bak munnbindet.

Bakteppet er stakkars Oslo, Norges viktigste by som alltid skal tåle så mye, som bygges og utvikles, og blir dyrere og dyrere for hver måned, helt til det blir så tett enkelte steder at kravet til lys lukes bort. Snart er det så fint at det kanskje ikke engang vil være plass til folk. Men på Grünerløkka er husene fortsatt lave, parkene finnes, og det gjør også de med lite penger, vanlige folk, folk som bor og lever, og leker i gata, tro det eller ei.

Å by på latter er ikke så enkelt som en kan tro, og heller ikke ufarlig, det kan på sitt beste være den eneste formen autoriteter kan akseptere kritikk i. Det kan være livsfarlig, humor og satire sparker som regel litt i alle retninger, og det er ikke så lett å være politisk korrekt og morsom samtidig, og latteren er deilig anarkistisk og liker egentlig ingen bedre enn noen andre. Det er det som er så bra med den. Det går godt an å le alene, men det absolutt beste med humoren er potensialet den har til å bringe folk sammen, fra alle ulike kanter, uansett ulikheter, for latter avvæpner. I hvert fall så lenge du klarer å le, så lenge det er mulig å åpne munnen, og slippe kontrollen, både over kropp, ulikheter og roller, så lenge det er mulig å finne sammen.

SAMMEN OM ALT: Billedboka «Her slutter Grünerløkka» er utgitt av Tegneklubben. I det kollektive prosjektet er ingen av tegningene signert.

FOTO: THOR BRØDRESKIFT

Bak munnbindet

KUNST

Tegneklubben:
«Her slutter Grünerløkka»
Billedbok utgitt av Uten tittel, 2021

ANMELDELSE

Slagferdig hilsen til – og fra – Grünerløkka.

En trikk med skjegg og en rumpe med munnbind er typiske ingredienser i Tegneklubben's nye billedbok, «Her slutter Grünerløkka». At den slags ikke faller i smak hos alle, er gjengen fullt klar over. «Hva synes du om kunstverkene?» står det over en av utgivelsens tegninger. Av svar-kategoriene har «Ellers takk» fått 83 prosent av stemmene.

Tegneklubben ble startet i 2004 og består av herrene Terje Nicolaisen, Bjørn Bjarre, Ulf Carlsson, Paul Dring og Martin Skauen. Sistemann er født i 1975, de andre midt i tiåret før. Kvintetten møtes til uformelle tegneseanser, og også resultatet er kollektivt: Ingen av de som oftest enkle tegningene er signert. Selv uten «store» navn og verk fikk imidlertid Tegneklubben utstilling i Bergen Kunsthall allerede i 2005. Seint på 2010-tallet så jeg

gruppas arbeider på Trondheim Kunstmuseum, stilt ut sammen med bilder av en kollega med et så annet gemytt som Håkon Bleken.

«Her slutter Grünerløkka» er et av to avsluttende bidrag til SAMMENomGATA, et offentlig kunstprosjekt som har strukket seg fra 2019 til i år – og fra performance til barnetegninger. I anledning oppgraderingen av Thorvald Meyers gate i Oslo har midlertidig kunst nær den dominert. Ifølge Oslo kommune skal siste del «få fram kunstnerperspektivet i byutviklingen, kunstneren i byen – kunstneren som ser byen, og som problematiserer at den endrer seg».

Den ellers så spøkefulle Tegneklubben later til å ha tatt ordene på alvor. Den lille boka er nemlig, som tittelen kan antyde, rik på motiver som tematiserer Oslos utvikling, arkitektonisk og livsstilsmessig. Klubben lanserer dessuten en rekke forslag til nye skulpturer i byen. Samtidig har Grünerløkka-klassikere som 11-trikken, Ramona Skosalon og Halléns konfeksjon alle fått plass på sidene. Internasjonalt selskap har de av så vel kunstneren Cindy Sherman som cowboyen Lucky Luke. Først og fremst hviler koronaviruset tungt over utgivelsen.

Tegnernes kommentarer til kunstlivet kan lede tankene til Mette Hellenes' Kebbeli-

fe-tegneserie, bruken av eldre fotografier – her gjerne i kombinasjon med tegning og tekst – til Album, fanzinen Eline Mugaas og Elise Storsveen lager.

Nicolaisen og Bjarre, medlemmene som har markert seg sterkest individuelt, bidro begge til utstillingen «Norsk slackertegning» på Drammens Museum i 2002. I dag framstår slackeren som et minne fra 1990-tallet, men det uhøydelige, endog late preget begrepet antydte, har relevans også for klubben som helhet. «Her slutter Grünerløkka» er stadig både vittig og skarp, men med sine ordspill og absurditeter samtidig ikke redd for å framstå som litt dum. Til mine favoritter hører tegningen av én stor og én liten potetformet skapning med teksten «Heidegger dytter Adorno».

Trykksaken distribueres gratis i områdets barer og butikker. Mitt eksemplar fant jeg da jeg hentet bestilte bøker på Tronsmo Bokhandel. Noen motiver skal vises ute i Grünerløkka-gatene, og noen skulle ha vært stilt ut i Galleri 69 fra 16. april. At det meste i Oslo for tida er koronastengt, svekker tilgjengeligheten, men som et stykke offentlig kunst betraktet, er utgivelsen utradisjonell og artig.

Kåre Bulie
kunst@klassekampen.no

Ruth Elisiv Ekeland og Janne Gil Johansen: *For dine øyne* - maleri

Velkommen til **åpningsdag fredag** 12. februar kl. 17:00- 21:00. Utstillingen vil være åpen 13., 14., 18., 19., 20., 21., 25., 26., 27., og 28. februar 2021 kl. 12.00-16.00

Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn, Markveien 61-63, Oslo.

Galleri 69 har den store gleden av å presentere *For dine øyne*, som er Ruth Elisiv Ekeland og Janne Gill Johannesen sin første utstilling sammen. Begge har ett solid og delikat uttrykk. Vi gleder oss til å oppleve deres finstemte palett i en ellers så uforutsigbar tid.

Ruth Elisiv Ekeland arbeider med fargeproblematikk, og subjektive følelser knyttet til opplevelsen av farge, og møte mellom farger. Fargeverdiene blir kanskje ubeskrivelige og navnløse, på samme måte som minner man ikke klarer å holde fast ved og som glipper unna og oppløses, men ikke helt. Hverdagslige objekter og rom er utgangspunktet for Janne Gill Johanneses motivverden. Hennes særegne motiver kombinerer ofte dominerende renskårne geometriske former med figurative innslag. Objektene og stemningen i motivene referer til hendelser og mennesker fra kunstnerens egen historie.

Vi forholder oss til en hver tid til myndighetenes corona-restriksjoner, så hvordan utstillingen gjennomføres i forhold til, vernisage, publikumsantall, maske, sprit, registrering en eller to meters distanse, osv. er som vanlig uforutsigbart.

Velkommen!

!

• •

• •

Christopher Robin Rådlund og Michiel Jansen: *Kolaps*.

Velkommen til Utstillingsåpning fredag 4. Desember kl. 14.00-20.00 Utstillingen er åpen:
5.6.,10.,11.,12.,13.,17.,18.,19., og 20. Desember kl. 12.00-16.00
Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn, Markveien 61-63, Oslo.

Galleri 69 har den store gleden av å presentere to kunstnere som jobber i helt forskjellige uttrykk, samtidig som de på mange måter snakker om det samme. Begge er mestere på sitt felt : Arbeidet til Michiel Jansen (Nederland 1973) kan deles i to virksomheter ; stedsspesifikk installasjon og skulpturale objekter. Begge typer av arbeider omhandler bevisstheten om rom og oppfatningen av materialbruk og funksjon. Michiel anvender materialer i tradisjonen fra Arte povera og behandler rom på en arkitektonisk måte, som en bygningskunstner. I utstillingen Kollaps presenteres to veggobjekter og to installasjoner. I galleriets andre rom finner vi en sammenstilling av byggings-materialer funnet i husets kjeller, tidligere et aldre hjem - nå underlagt en like ivrig som glemsk moderniseringspress. Et hjørne av gallerirommet har tilsynelatende kollapse. Christopher Raadlunds (Sverige1970) tradisjonelle malerier problematiserer forestillingen om natur og sivilisasjon. Arkitekturmaleri og ruinestetikk i en postmoderne tidsalder. På utstillingen i Galleri 69 presenteres seks malerier som omhandler naturkatastrofer, utrydningstruede dyrearter og sammenbrudd av urbane strukturer.

Velkommen!

Magnus Andreas Hagen Olsen og Luca Sørheim
01010100 01101001 01110100 01101100 01100101

Velkommen til Utstillingsåpning fredag 9.oktober kl 19:00.

Utstillingen er også åpen 10,11,15,16,17,18, 22, 23 ,24, og 25 oktober kl 12.00-16.00
Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn, Markveien 61-63, Oslo.

Velkommen til Galleri 69 og 01010100 01101001 01110100 01101100 01100101, en duoutstilling av Magnus Andreas Hagen Olsen og Luca Sørheim. Utstillingen tar for seg ulike former for dissonans/resonans knyttet til representasjon, og stiller spørsmål omkring ulike polariserende sosiopolitiske strukturer som kommer til uttrykk i dannelsen av definisjon og identitet i lys av moderne teknologi og digitale verktøy.

Vi er kognitive. Interne prosesser forstyrres/forvrenses/forsterkes av eksterne instanser, en konstant strøm med informasjon, abstrahert metafysikk, som mater vår opplevelse av oss selv og av verden. Vi mater også denne strømmen. Virkeligheter oppstår. Noen av disse virkelighetene provoseres av verktøy. Noen av disse virkelighetene former språk og skaper dialog. Noen av disse virkelighetene plasseres i gallerier og museer.

Teknologisk utvikling har ført til en eksponentiell vekst av multiple informasjonsstrømmer. Bilder skapes, deles og endres fortere og av flere enn noensinne. Etablerte sannheter utfordres av andre, nye sannheter. Vi finner tilhørighet på tvers av landegrenser, vi stiller spørsmål ved vår historie og omdefinierer oss selv. Samtidig polariseres verden når presidentvalg hackes, Instagram kjøpes opp av Facebook, deepfakes og AI simulerer ufrivillighet og algoritmer vet hva vi trenger å vite. Plattformen som i dag ligger tilgjengelige for store deler av verdens befolkning gjennom digitale verktøy og internett spiller en sentral rolle i vår forståelse av oss selv og av verden, men benyttes ulikt på ulike sosiale og politiske plan.

01010100 01101001 01110100 01101100 01100101 søker en dypere, flerdimensjonal forståelse av tegn og simuleringer. Ved å ta i bruk ulike digitale verktøy og typer data, utforsker verkene i utstillingen representasjon og identitetsspørsmål, strukturer og maktforhold i et høyteknologisk samfunn, samt. verktøyenes kontekster og iboende potensialer/begrensninger.

Kunstnerskapet til Magnus Andreas Hagen Olsen (f. Bodø, 1993) omfatter en praksis på tvers av digitale og analoge flater, både i ulike individuelle prosjekter og gruppekonstellasjoner. Gjennom tidsbaserte verk, digital kunst og andre nyere medieformater, utforsker kunstneren sosiopolitiske strukturer i lys av en digital tidsånd, der ulike informasjonsstrømmer distribueres på ulike sett og samarbeider eller utfordrer hverandre. Ved å ta i bruk ulike verktøy for å duplisere, forvrengte, oversette eller slette informasjon, rekontekstualiseres språk, kropp og stemme.

Luca Sørheim (f. Karmøy 1992.) sitt arbeid tar utgangspunkt i kunstnerens eget liv og mediterer hvordan personlige og kollektive narrativ oppstår, formes og absorberes av motstand som erstatter og etablerer nye forståelser. Ved å tilføre motstand og bryte ned eksisterende identitetsstrukturer utforsker kunstneren hvordan nye virkeligheter oppstår i forholdet mellom forgrunn og bakgrunn, og hvordan polariserende tilstander og motstand dannes og påføres andre og en selv i et forsøk på å oppleve en følelse av kontroll. Ved å ta i bruk ulike digitale verktøy til å utfordre og forstyrre begrensende prosesser stiller kunstneren spørsmål rundt dannelsen av identitet, symbolets tilkortkommenhet og maktforhold i et høyteknologisk samfunn fra et økosentrisk perspektiv, og undersöker underliggende strømmer som aktivt former våre liv.

Velkommen!

Astrid Runde Saxegaard og Julie Skarland: In The River Tweed & karantene i vinduskarmen.

Velkommen til Utstillingsåpning fredag 11 september kl. 19.00. Utstillingen er åpen:
12., 13., 17., 18., 19., 20., 25., 26., og 27. september kl. 12.00-16.00
Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn, Markveien 61-63, Oslo.

Saxegaard og Skarland er to tekstilkunstnere som begge har et markant uttrykk og lang fartstid, de har blitt koblet sammen av kurator. Skarland henter inspirasjon med å se ned i en elv i Scotland mens Saxegaard henter inspirasjonen ved å se ut av et spesifikt vindu under karantene på Kolboten.

Elven Tweed, er en 160 kilometer lang elv som renner østover mellom Nord England og Scotland.

Skarland har tatt vannprøver fra Elven Tweed og sett på den i et mikroskop. Et utvalg fra vannprøvene stilles ut i Galler 69, i form av broderi, vev og skulptur.

Saxegaard viser tekstilarbeider og akrylskisser. Arbeider har titler hentet fra telefonsvareren til reisebyrået Supersaver: «Hvis ikke, kan du bare fortsette å vente» «Vi ber om å være tålmodig» «Vi gjør vårt beste» «Håndteringstiden er lengre en vanlig» «Takk for at du venter»

Velkommen!

<https://www.julieskarland.com/>

<http://www.arsart.no/>

Jævlade klasseforrædere

Utstillingsåpning 28. februar kl 19.00-21.00

Christian Blandhoel, Christine Joiner, Cecilie Risaasen, Guttorm Nordø, Kari Glomsaas, Kjetil Skøien, Luca Sørheim, May-Irene Aasen, Morten Andersen, Snakepunch Melby, Susanne K. Johansen, Terje Nicolaisen, Trond Arne Vangen

Kuratert av Bjørn Hatterud og Cathrine Constanse

Utstillingen vil være åpen 29. februar, 1. mars, 5., 6., 7. og 8. mars kl 12.00-16.00
Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn, Markveien 61

Luca Sørheim *Impression sunrise*

Å være kunstner fra arbeiderklassen kan lett oppleves som en slitsom spagat mellom klassene. Kunstnerne i «Jævlade klasseforrædere» har det til felles at de kommer fra en eller annen form for arbeiderklassebakgrunn og at de i kunstnerskapene sine på ulike måter berører problemstillinger rundt økonomisk, kulturell eller sosial kapital.

«Jævlade klasseforrædere»

I kunstverdenen er det en stor overvekt av middelklassebarn, og en underrepresentasjon av arbeiderklassebarn. På denne måten blir klasse usynlig. Klasse er ikke et problem før enn man opplever det slik. På samme måte som rasisme ikke er et problem for hvite nordmenn, er ikke klasse et problem for kunstnere som er født inn i middelklassen.

Arbeiderklassen i klassisk marxistisk forstand var industriarbeideren, kroppsarbeideren som ble en del av et maskineri drevet av kapitalisten. Kapitalisten satt igjen med merverdien, mens arbeideren fikk lite penger og ingen ære av det ferdige produktet. Arbeideren satt igjen med fremmedgjøringsfølelse – der man aldri fikk ta del i produktet av eget arbeid.

I dag er arbeiderklassen de som gjør alle de usynliggjorte jobbene. Jobber som smører tannhjulene i de store og prangende prosjektene. Slike store prosjekter som gir et utvalg eiere, ledere og talspersoner oppmerksomhet, pengene og makt. Arbeiderklassen er de som gjør jobbene som ikke gir kred, status eller penger.

Arbeiderklassen serverer maten, tar unna søpla, vasker bort skitten, holder gatene reine og motorene i gang. Arbeiderklassen løfter og pleier kropper og hjem til samfunnets svakeste, den gjør unna emosjonelt slitsomme samtaler over telefon eller skranke. Alt mot lav lønn. Arbeiderklassen får ikke pengene eller æren for det ferdige, store prosjektet.

Det er ikke ett fett hvilken klassebakgrunn man har. Klassen man er født inn i preger tankemåte, muligheter og språk. Klasser er et hierarkisk system i samfunnet, der de som er lenger opp i hierarkiene har lettere tilgang til makt enn de lenger ned. Makten vi snakker om er av tre typer.

Den første er den klassiske materialistiske makten, den Marx skrev om, penger og eiendeler. Noen av oss er rikere, mens noen av oss er fattigere. Dette er aldri et problem for de av oss som er rikere. De som er fattige sliter økonomisk, der hverdagen blir vanskelig å få til å gå opp. Man er gjerne samtidig også underlagt rike menneskers eierskap gjennom leie av bolig, man er ansatt i et firma eid av rike og man blir stadig minnet om at man materielt sett er kommet til kort. Å vokse opp uten penger hjemmefra gir deg automatisk gjeld i banken som voksen, og en redsel for å ikke kunne gjøre opp for deg, samt færre valgmuligheter i alle markedene som livet består av.

Den andre makten som er ujevnt fordelt i klassene er den kulturelle kapitalen. Dette er det særlig sosiologen Pierre Bourdieu som er kjent for å ha skrevet om. Noen av oss har høy kulturell kapital, andre av oss har lavere kulturell kapital. Kulturell kapital er aldri et problem for de som har vokst opp med mye av det. Kulturell kapital er å kjenne til navn på tenkere, kunstnere, komponister eller forfattere. Kulturell kapital er å forstå formelle sosiale koder, men også hvordan man bygger akademiske resonnementer i uformelle samtaler. Kulturell kapital er evnen til å forstå hvem samtalepartneren er sett i et samfunnsperspektiv.

Den tredje formen for kapital er den sosiale, en bieffekt av de to foregående. Dersom man er vokst opp med mye økonomisk eller kulturell kapital i heimen er sjansen større for at man bare er et par handshakes unna forskere, yrkesmusikere, kunstnere, arkitekter, leger, akademikere, politikere, folk med penger, folk med posisjoner. Man vet lettere hvem som gjør hva i samfunnet, og har en grunnleggende ide om hvordan man kan nærme seg disse. Sosial kapital er språklig differensiering, kleskoder og kroppsspråk. Dessuten er det utrolig hva et gjenkjennbart familienavn kan føre med seg av goodwill.

For å lykkes i kunstverden trenger man alle disse tre typene kapital, helst samtidig. Å være kunstner er å jobbe seg opp økonomisk, kulturell og sosial kapital – om man ikke har det fra barndomsheimen av. Å være kunstner kan være tøft økonomisk. Det er få som får stipender, og salg av verk er det knapt noen inntekt i. Kunstners privatøkonomi er derfor fort en misære om man ikke er sikret i bunnen gjennom en bemidlet ektefelle, arvede penger, støttende slektninger eller venner som kjøper enda et bilde.

Skal man søke støtten selv i form av stipender må man kunne skrive en akademisk søknad, der man helst skal forstå seg selv og verkene utenfra. Hvis ikke vil man nok en gang få avslag på søknaden. Vil man ha utstillinger og omtale må man kunne snakke for seg og kunsten sin i de riktige rommene, på riktig vis, til rett tid. Gjør man dette feil vil samtalen fort kunne bli stille eller folk kikke rart.

Å vokse opp med økonomisk, kulturell eller sosial makt i familien gjør livet som kunstner enklere. Å vokse opp i tradisjonell arbeiderklasse gjør livet som kunstner vanskeligere. Man har ikke pengene til å jobbe fritt, ikke arvet kunnskapen eller språket og man har ikke noe av kontaktnettet fra starten av.

På toppen av det hele vil mange kunstnere fra arbeiderklasse oppleve manglende forståelse hjemmefra for prosjektene man gjør. Det å skulle gå ut og fremme seg selv gjennom kunst, er å si at man liksom er bedre enn de andre. Man kan fort føle at man gjør svik mot bakgrunnen sin. Å jobbe med kunst er ikke akkurat matnyttig heller, for å si det sånn. Og hva er egentlig nytten av å ta opp studielån til noe som ikke kaster av seg penger? Skal man ta opp lån bare for å jåle seg til?

For mange arbeiderklassebarn stopper kunstkarrieren allerede her, før studiene. Dette er en utdanning til usikkerhet og lite inntekter, men til godt med gjeld. Saken er den at om ingen er der for å hjelpe til når fakturaene til lånekassa kommer på toppen av husleie og mat – hvordan skal man da kunne ta sjansen på å ta denne utdannelsen fra starten av?

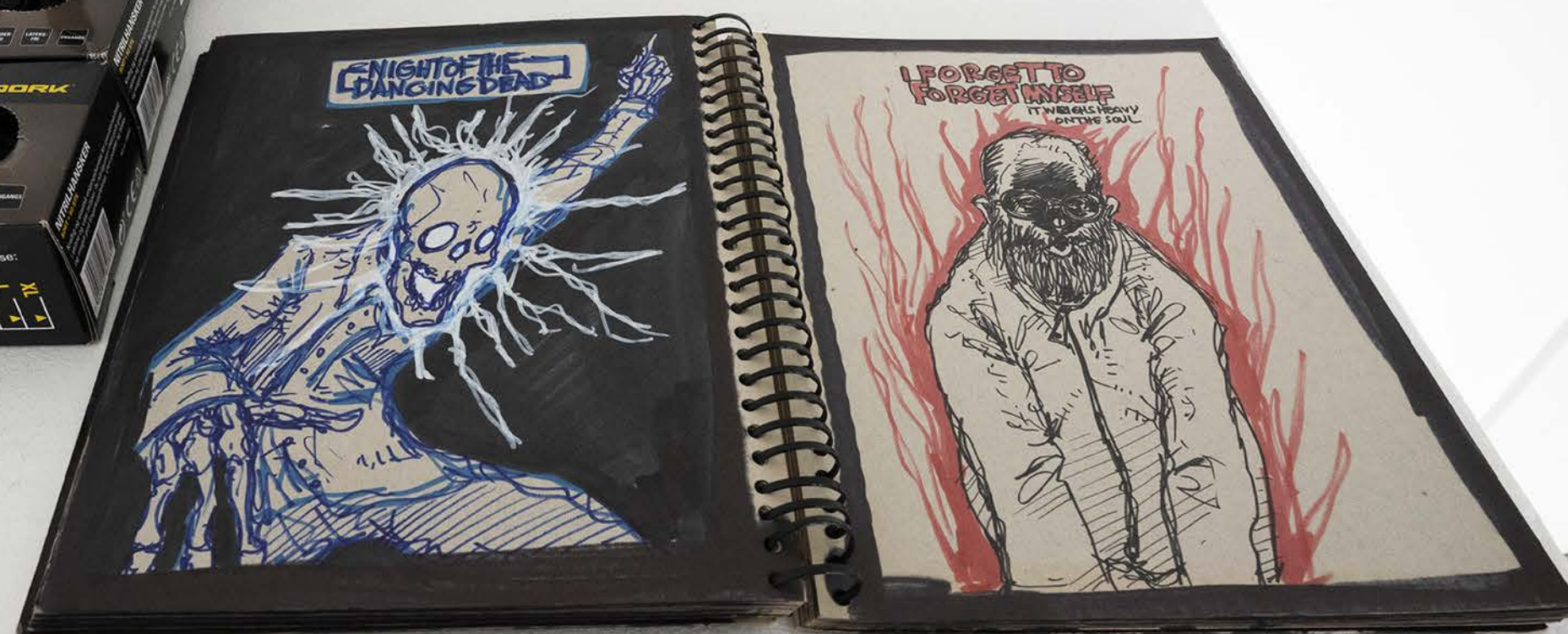
Kunstnere uten økonomisk trygghet fra familiens side vil ofte måtte ta på seg lavtlønte brødjober i lavstatusyrker, for å få råd til atelier, materialer og lagerplass. De må arbeide mye ekstra for å få råd til å kunne arbeide. På den ene siden jåler de med lite økonomisk kapital seg til med en fin utdanning og tittel. Parallelt må de fremdeles jobbe i lavtlønte, midlertidige stillinger for å klare seg. Det første spørsmålet mange utenfor middelklassen stiller kunstneren er da også: Tjener du noe penger på denne kunsten din da? Å være kunstner fra arbeiderklassen kan lett oppleves som en slitsom spagat mellom klassene.

Kunstnerne i «Jævlade klasseforrædere» har det til felles at de kommer fra en eller annen form for arbeiderklassebakgrunn og at de i kunstnerskapene sine på ulike måter berører problemstillinger rundt økonomisk, kulturell eller sosial kapital.

Bjørn Hatterud 2020

Velkommen!

Vennligst ta på HANSKENE når De blar i denne Boken
TAKK

Please put on GLOVES when turning pages in this Book
THANKS

KULTUR

Kunst og klasse

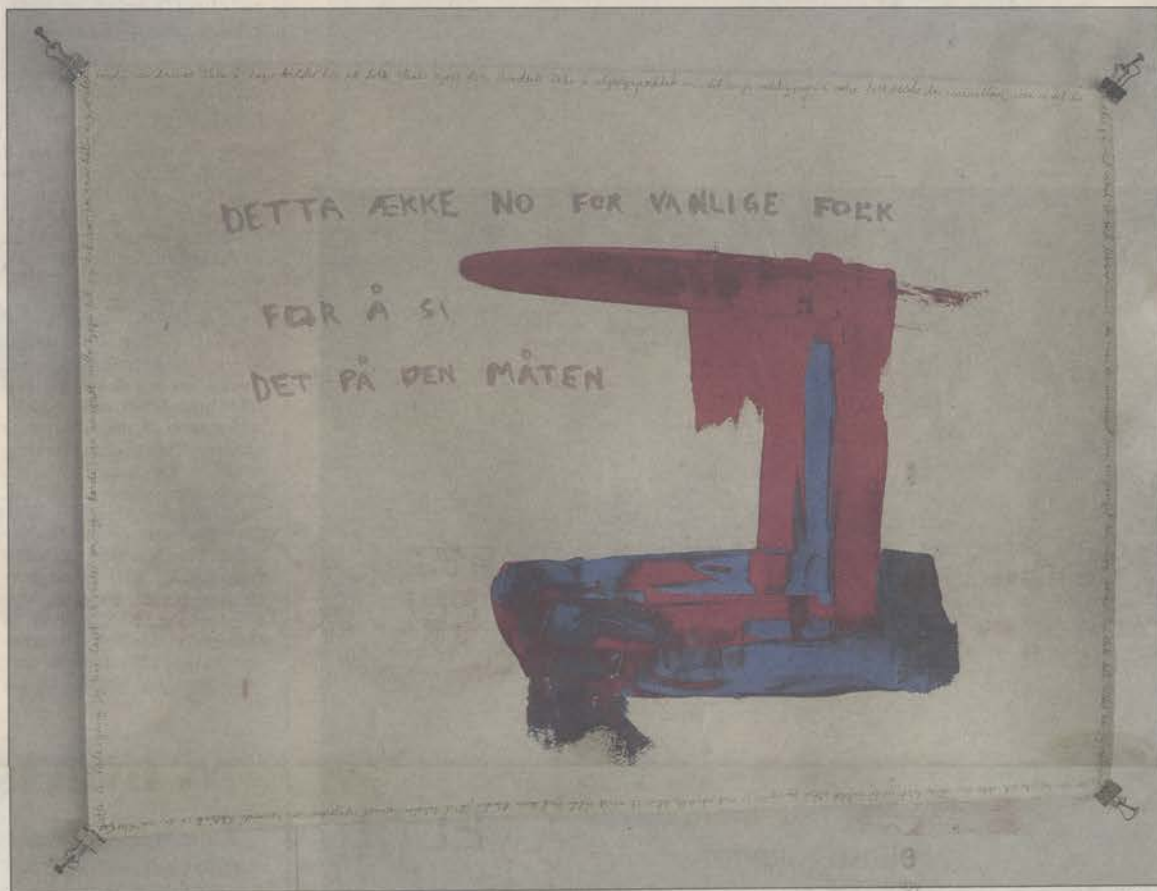
Når kunsten er dominert av middelklassens barn er klasse noe man ikke snakker om. En liten, men veldig viktig, utstilling tar opp hva det vil si å være kunstner med arbeiderklassebakgrunn.

KUNST
«Jævlade klasseforrædere»
Galleri 69 Oslo,
til 15. mars

«**Detta ække no for vanlige folk**». Terje Nicolaisen skriver det ut med brutalt direkte ord: Arbeiderklassebakgrunn er ikke noe du vifter med hvis du vil opp og fram i kunstverdenen. I et felt der individualitet, originalitet og personlige egenskaper er kunstnerens fremste kapital, er kravet til konformitet baksiden av medaljen. Skal du lykkes som kunstner skal du ikke skille deg ut – før du virkelig skiller deg ut og gjør karriere. Inntil du er kommet så langt, er virkeligheten ganske fjernt fra det bildet folk flest har av Kunstneren: Glansbildet av den heroiske kunstneren med de fantastiske ideene passer dårlig med den virkeligheten du møter som kunststudent og kunstarbeider.

Flertallet av kunstnerklassen har sin familiebakgrunn (inkludert dem som er barn av kunstnere) i middelklassen. Er du så heldig at du kommer fra overklassen og har direkte tilgang til økonomisk kapital er din lykke gjort. Kommer du derimot fra arbeiderklassen starter du kunstnerkarrieren med en rekke stigma som kan være tunge å bære. Ifølge utstillingens kurator, Bjørn Hatterud, mangler du da både økonomisk, kulturell og sosial kapital. I hans høyst leseverdige og innsiktsfulle kuratortekst peker han på en rekke faktorer som er avgjørende for å bygge en karriere innen kunsten. Arbeiderbakgrunnen forbindes med det motsatte av kunstens dyrking av individualitet: kollektiv kamp; repetere og ikke-individuelle arbeidsoppgaver; antiintellektuelle holdninger; lav lønn og status.

«**Å være arbeider** er for jævlig.» Jeg har aldri hørt setningen uttalt, men jeg er ikke i tvil om at ordene presenterer en gjengs holdning i kunstmiljøet. Jeg kan kjenne meg igjen i

Terje Nicolaisen peker på kunstnerklassens rammebetingelser i verket «Detta ække no for vanlige folk II».

Foto: Lars Elton

Trond Arne Vangens «Teine» og «Ål» peker (kanskje) på arbeiderklassens behov for selvberging som tilskudd til en dårlig lønn.

Foto: Hanne Ekkeren

kunstnere overlever: I en påskrift langs kanten forklarer han at dette er «(...) første gang jeg har laget et maleri om igjen fordi noen absolutt ville kjøpe det (...)». Han forklarer at (en stor del av norske) kunstnere «(...) driver ikke og lager bilder for at folk skal kjøpe dem (...)».

Men så skjer det, for den som tar seg litt tid, at kunstverkene viser seg å inneholde et større dyp enn vi er vant til å finne. Terje Nicolaisen er allerede nevnt. Hans maleri på papir går rett inn til kjernen av hvordan en stor del av norske

store problemer. Se bare på Kari Glomsaas gjengivelse av «pakkeplanen» for slaveskipene mellom Afrika og «den nye verden». Eller Susanne K. Johansens blodige petriskåler, som visstnok skal være fylt opp med hjelp av den avdøde farens overdosesprøyte.

Det er mye fint å se i det odde galleriets spissede utstilling. Galleri 69 er i midlertidige lokaler, men de overrasker stadig med viktige utstillinger. Sjelden har jeg lest en kuratortekst som er så opplysende, poengtert og relevant. Den står i stil til kunstverkene, som (selv om jeg bare har nevnt tre av tretten kunstnere) har visuell variasjon og intellektuelle kvaliteter på et jevnt høyt nivå. Når du tar med at galleriet holder til i et nedlagt, kommunalt sykehjem nederst på Grünerløkka burde beligheten bidra til en solid publikumssuksess.

LARS
ELTON

Kunstkritiker

KUNST

lars@elton.no

Geir Backe Altern og Lars Paalgard

Touch Woods

24. januar til 2. februar 2020

Tegninger, foto, treverk, tekstil, lyd-installasjon og unormal adferd.

Velkommen til utstillingsåpning fredag 24. januar kl. 19.00 i Galleri 69, Markveien 61 - 63
Utstillingen er også åpen 25., 26., 30., 31., 1. og 2. februar. Kl. 12.00 - 16.00

”Det er rart med det: aldri så lite kunnskap om tingene får dem straks til å rykke nærmere, i en ny fortrolighet.” Hans Børli

Geir Backe Altern og Lars Paalgard er to kunstnere som av en eller annen uforståelig grunn ikke har blitt introdusere for hverandre før nå. De er av forskjellig generasjon samtidig som deres arbeider og attityde til tider er svært beslektet. Begge har en ekstrem arbeidskapasitet, og deres humoristisk blick på livet tar de med seg i kunsten. Det er en stor glede å få presentere deres aller første samarbeide.
Selv sier de: *”Vi kjente ikke hverandre fra før, men Galleri 69 så likheter i innehold og uttrykk i våre arbeider, og inviterte oss til å stille ut sammen. Som felles utgangspunkt har vi valgt å jobbe med tre, trær og skog, men har naturligvis ulik tilnærming til materien. I hovedsak jobber vi hver for oss med våre respektive ideer og møtes med ujevne mellomrom for å drøfte fremdrift, revir, strategier, hogstfelt o.l. To separate installasjoner skal fusjonere til én innen åpningsdagen. Bank i bordet!”*

Geir Backe Altern
Finne - Samle - Spare - Arkivere - Gjenoppdage.
Collect and conect.

Det klang fint på engelsk syntes jeg der jeg sto med en trekubbe og et tau. Fint på norsk også for så vidt. Saml og sett sammen.
Det siste halve året er det dette det har dreid seg om. Om å grave i arkivet. Gjenfinne og sette sammen. Finne balansen for å miste den igjen.
La tilfeldighetene jobbe for meg, raske øvelser.
Skulpturelle prøvelser.
Jeg tenker på Hans Børli og Iver Jåks. Lenge leve!
”Planks of my life” møter objekter fra skogsarkivet.

Lars Paalgard
Jeg lar høre fra meg i en lyd-installasjon hvor fysiske gjenstander, som møbler, høyttalere, elektronikk og ellers hva som trengs til formålet, også er viktige komponenter. Lydopptak fra skogen er prosessert digitalt i større eller mindre grad og blir hørbart gjennom et flerkanaals lydanlegg. Sentralt i installasjonen er tre 19" rack-kabinetter som inneholder nødvendig teknisk utstyr.
Disse skapene er til forveksling lik inventar som finnes i mange lydstudio med kjærlighet til analog prosessering.

Jeg er fascinert av elektronikkens historie, noe jeg synes manifesteres godt i disse prosessorene.
I denne installasjonen er jeg ikke opptatt av hva de gjør med lyden, men av den visuelle estetikken.
Mine skap og prosessorer er bygget hovedsakelig i treverk og virker på ingen måte utover det som angår synet: En analogi til analog elektronikk.
Dessuten trenger skogen oppmerksomhet og jeg trenger noen tilsvarende skap i mitt lydstudio.

Velkommen!

• •

• •

Jan Skomakerstuen : HAVMANNEN

Velkommen til Utstillingsåpning fredag 6. desember kl 19:00, Mojo inc snurrer skiver.

Utstillingen er også åpen 7., 8., 14. og 15. desember kl 12.00-16.00

Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn, Markveien 61-63, Oslo.

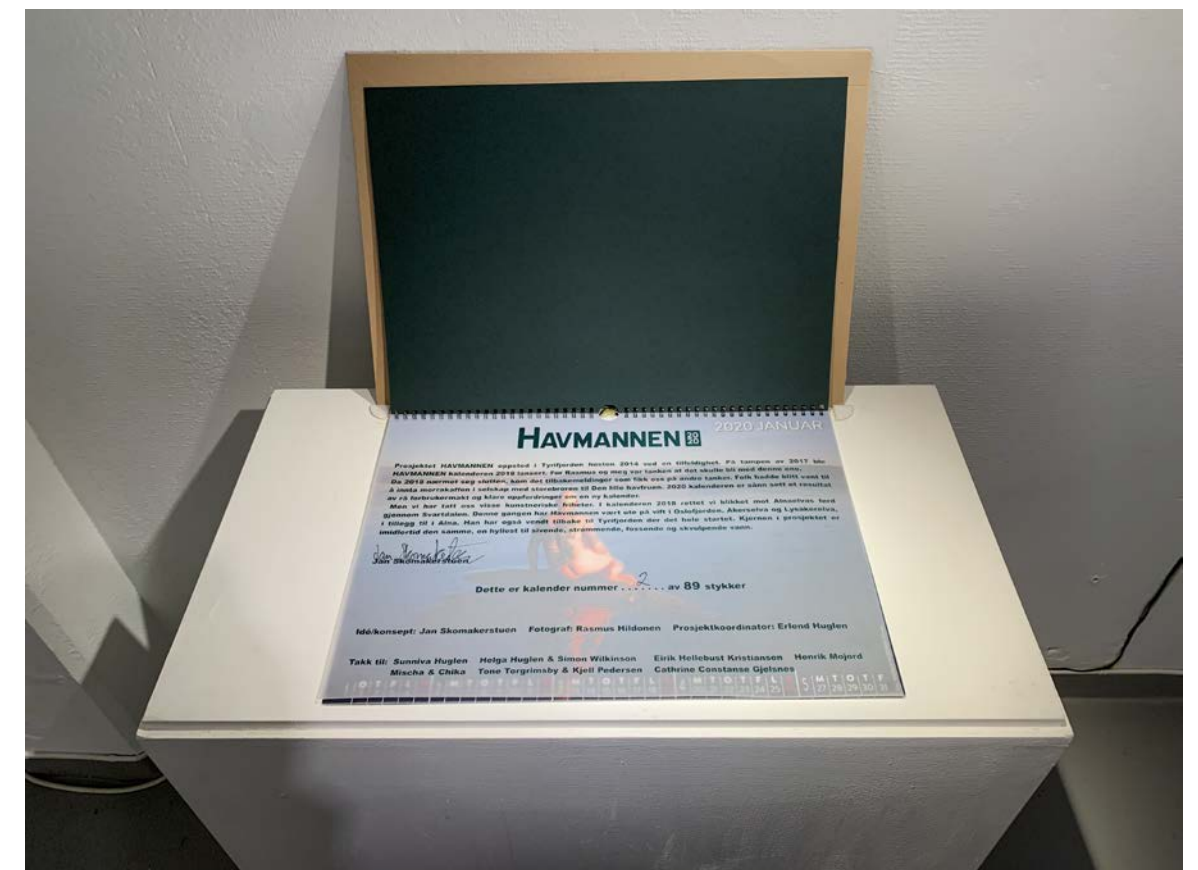
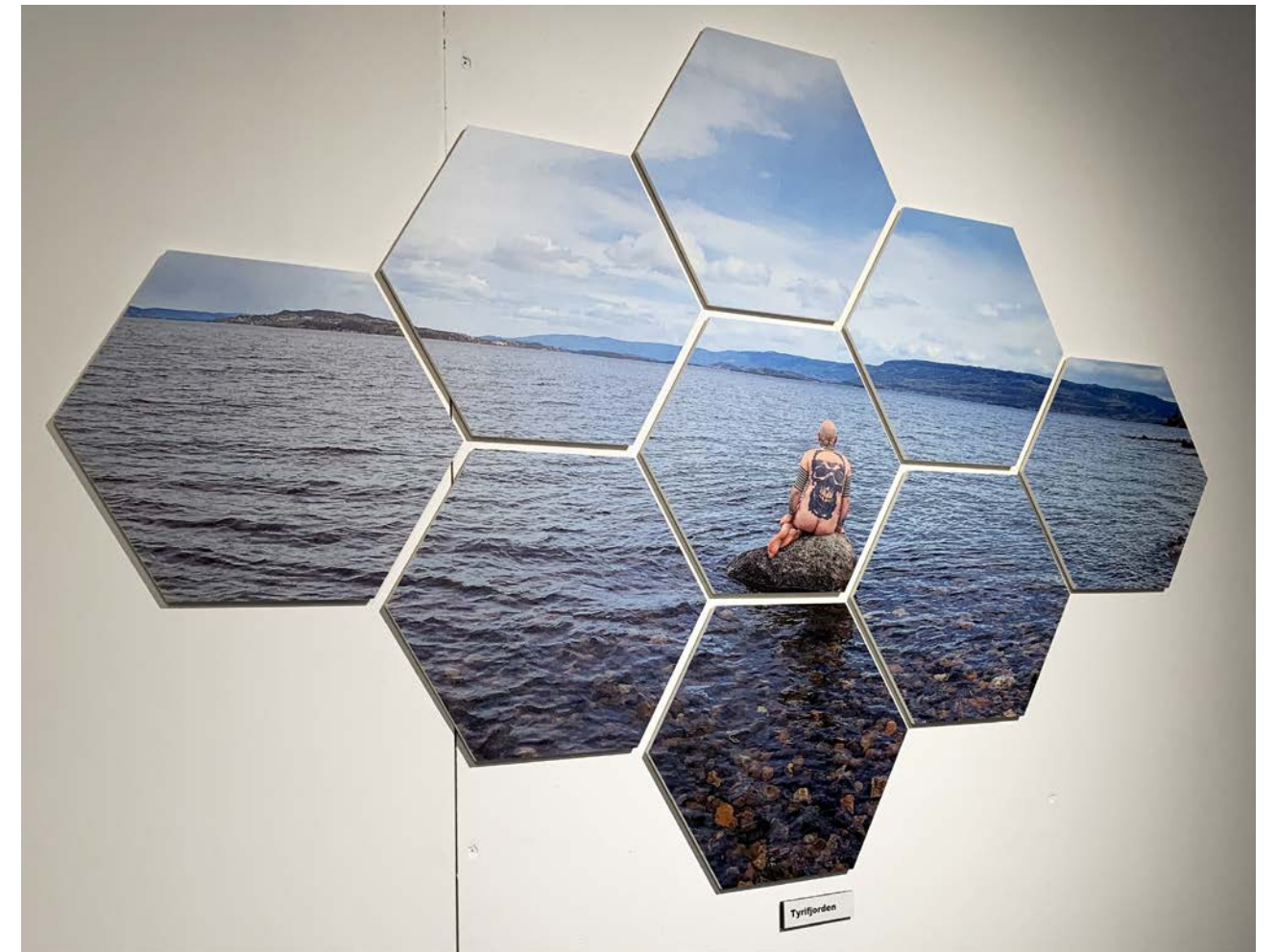
Prosjektet HAVMANNEN oppstod i Tyrifjorden høsten 2014, ved en tilfeldighet. På tampen av 2017 ble HAVMANNEN kalenderen for 2018 lansert på Galleri 69. For fotograf Rasmus og meg var tanken at det skulle bli med denne ene.

Da 2018 nærmet seg slutten, kom det tilbakemeldinger som fikk oss på andre tanker. Folk hadde blitt vant til å innta morrakaffen i selskap med storebroren til Den lille havfruen. 2020 kalenderen er sånn sett et resultat av rå forbrukermakt og klare oppfordringer om en ny kalender.

Vi har hatt litt større utferdstrang denne gangen: i kalenderen 2018 rettet vi blikket mot Alnaelvas ferd gjennom Svartdalen. Denne gangen har Havmannen vært ute på vift i Oslofjorden, Akerselva og Lysakerelven, i tillegg til i Alna. Han har også vendt tilbake til Tyrifjorden der det hele startet. Kjernen i prosjektet er imidlertid den samme, en hyllest til sivende, strømmende, fossende og skvulpene vann. – Jan Skomakerstuen

Jan Skomakerstuen (f.1966) er utdannet ved Statens Kunstakademi. Han er ansatt ved Khio, er tidligere styremedlem i Norske Grafikere og UKS. Han arbeider med installasjon, grafikk, landart, lydkunst og fotografi og har stått bak en rekke utstillinger og arbeider også som lysdesigner i inn- og utland.

Fotograf: Rasmus Hildonen, prosjektkoordinator: Erlend Huglen

Mac'n'cheese - fornuft og følelser

Matilda Höög og True Solvang Vevatne
Utstillingsåpning 15. November kl 19.00-21.00

Utstillingen er også åpen 16., 17., 21., 22., 23. og 24. november 12.00-16.00.
Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn, Markveien 61

2 tørkede kålrøtter
1/2 gebiss i et vannglass
4 bokstaver
1 dekonstruert og rekonstruert trekubbe
En handfull malerier
2 skulpturer i tre
1 bit lett brent finer
4 brustein
325 gram ull
1 dorull
Linosnitt etter behag

Blandes godt sammen til passende konsistens, og la stå i to uker på Galleri 69.

Velkommen!

ALARMA ROSSO
Utstillingsåpning med Marianne Bredeesen og Vilde von Krogh
Installasjon og skulptur
Fredag 4. Oktober kl. 19:00.
Utstillingen er også åpen 5. - 6. og 12. - 13. oktober
kl. 12.00- 16.00

Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn, Markveien 61-63, Oslo

LAGNAD OG LIMBO

Pesante $\text{♩} = 60$

poco stringendo

Andante con moto

Adagio

Tempo 1

Pytt

Videoinstallasjon, loop
Betong, epoxy, plast, projektor
link video: <https://vimeo.com/366095229>

Anastasis

Fotoprint, glassramme, hylle, fluer, radio

link video: <https://vimeo.com/366096924>

Double Bass Feet

Gipsstøp, dusjhetter, høyttalere, mp3-spillere

link video: <https://vimeo.com/366096778>

Humble Drum

Vaskemaskin, led-lys, skjorte, motor, fot støpt i gummi

link video: <https://vimeo.com/366094825>

Gull og grønne skoger

Utstillingsåpning 6. sept. kl. 19:00 - 21:00
Hanna Høiness og Helene Sommer, Charlotte Thiis- Evensen.

Utstillingen er også åpen 7. 8. 12. og 13. sept. kl. 12:00 -16:00 og 13. sept. kl. 19:00 - 21:00 (Oslo Kulturnatt) og 14. og 15. sept. kl. 12:00 -16:00
Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn, Markveien 61

Galleri 69 har den store gleden av å endelig åpne i nye lokaler.
Utstillingen omhandler essensielle spørsmål som hvem vi var, og hvem vi er, strategier og livets realiteter.
Hanna Høiness viser installasjonen *Gull og grønne skoger*, basert på ferdigstilte malerier som har hopet seg opp på hennes atelier i årenes løp.
Helene Sommer viser filmen ‘Nybyggeren’ som handler om Harald Grande (1927-2017) og hytta han bodde i fra begynnelsen av 50-tallet til slutten av 80-tallet. Hytta er den siste som er igjen av hyttekoloniene bygget av uteliggere i Oslomarka i etterkrigstiden som følge av boligmangel.
Charlotte Thiis- Evensen har laget en kortfilm som antyder én mulig forklaring på hva som skjedde med Jorunn Aanderaa som ga ut tre eksperimentelle dikt- og prosabøker på tampen av 1960-tallet.

Schouskollektivet ved Nina Krogh og Sophie Barth fremfører en performance basert på diktene av Jorunn Aanderaas nyeste bok på åpningen.

Liv-Reidun Brakstad viser performansen Memento mori som hun hadde på Venezia Biennalen tidligere i år.

Velkommen!

Velkommen til boklansering på Galleri 69

Utstillingsåpning med bokens designere Ulf Carlsson og Cathrine Constanse
tegning og skulptur

Fredag 30. august kl. 19:00 Utstillingen er også åpen lørdag 31/8 og søndag 1/9, kl. 12–16

Galleri 69, Grünerløkka Lufthavn, Markveien 61-63, Oslo

Endelig er 440 sider med 120 prosjekter på Galleri 69 fra 2004-2018 klar!
Bokens redaktører er Gidsken Braadlie og Cathrine Constanse Gjelsnes, tekster er skrevet av Kristin Bergaust, Gidsken Braadlie, Hanne Ekkeren, Lars Elton, Tommy Olsson og Cathrine Constanse Gjelsnes. Utgitt av Uten tittel. Boken koster kr 350,- på lanseringen.

Bokens designere som også er billedkunstnere,
Ulf Carlsson og Cathrine Constanse Gjelsnes vil ha en utstilling for anledningen.
Carlsson viser *Slaps*: Ofte blir det ikke som man hadde tenkt og tegningene på utstillingen forsøker å trøste litt med et par dråper stille slapstick-humor.

Gjelsnes viser *Infantile undertrykkelser og veien er målet*, (skulptur) en salgs lekeplass hvor det tilsynelatende har gått galt og arbeider som var ment å bli noe helt annet.

Boken er stor så ta med nett (!)

- lig Velkommen

FRITT ORD

NBK
Billedkunstnerenes vederlagsfond

KULTURRÅDET
Arts Council
Norway

Grevlingbanen

En formiddag i desember 2018 var kurator Constanse innom Teddys softbar for å ta seg en vaffel. Der traff hun to lettere molofonkene herrer, Christian Tony Norum og Kim-Andre Hagen.

De skulle ha utstilling om et par dager med en hel gjeng, en var sågar på vei fra Stockholm med toget. Dette er da strålende sa Constanse, «hvor skal utstillingen være?» De hadde ikke noe sted sa de, noe hadde skjedd...

Galleri 69 i Toftesgate hadde da vært tomt og fraflyttet i et halvt år og vi ventet på å ta i bruk nye lokaler i det gamle Gamlehuset i Markveien 63, som ikke var bruksenderet av kommunen. (dette kan du lese mer om i Galleri 69 2004-2018 boken, side 32)

Herrene fikk nøklene til Galleri 69, og presenterte:

306307 Contemporary Art Ring1 Oslo, Galleri 19 på Galleri 69 Grunerløkka
Art Is Cool, Feelings In Da Ghetto,

Abur Jabbar

ALL

Asger Jorn

Aman,

Noreg Sahara

Grevlingbanen relisers med John David Nielsen på front nr 2A5 issue Oslo

Christopher Nielsen,

C.T.Norum,

Diana Kinnerød

Eksm,

Graffiti DSO

Jame

Kaos

Mack

Nug,

RiDdER

Shof

Tero 3yb

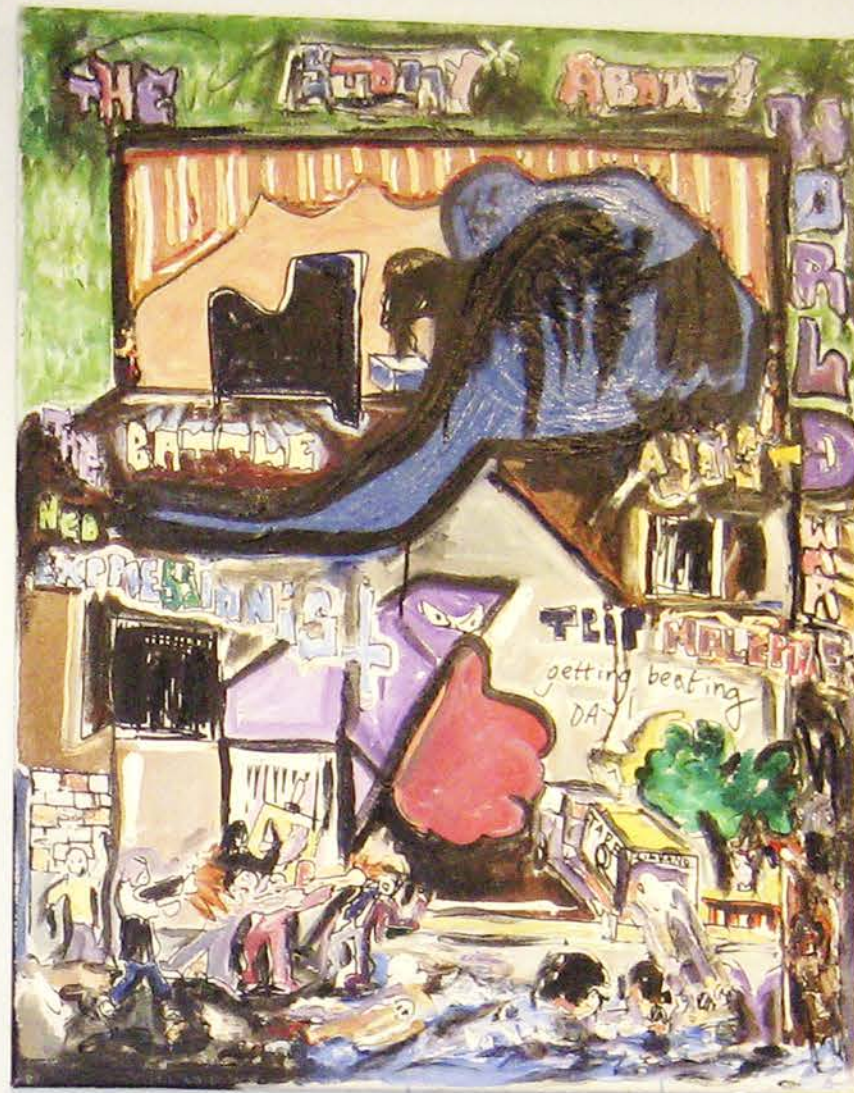
VIM

Xeqt

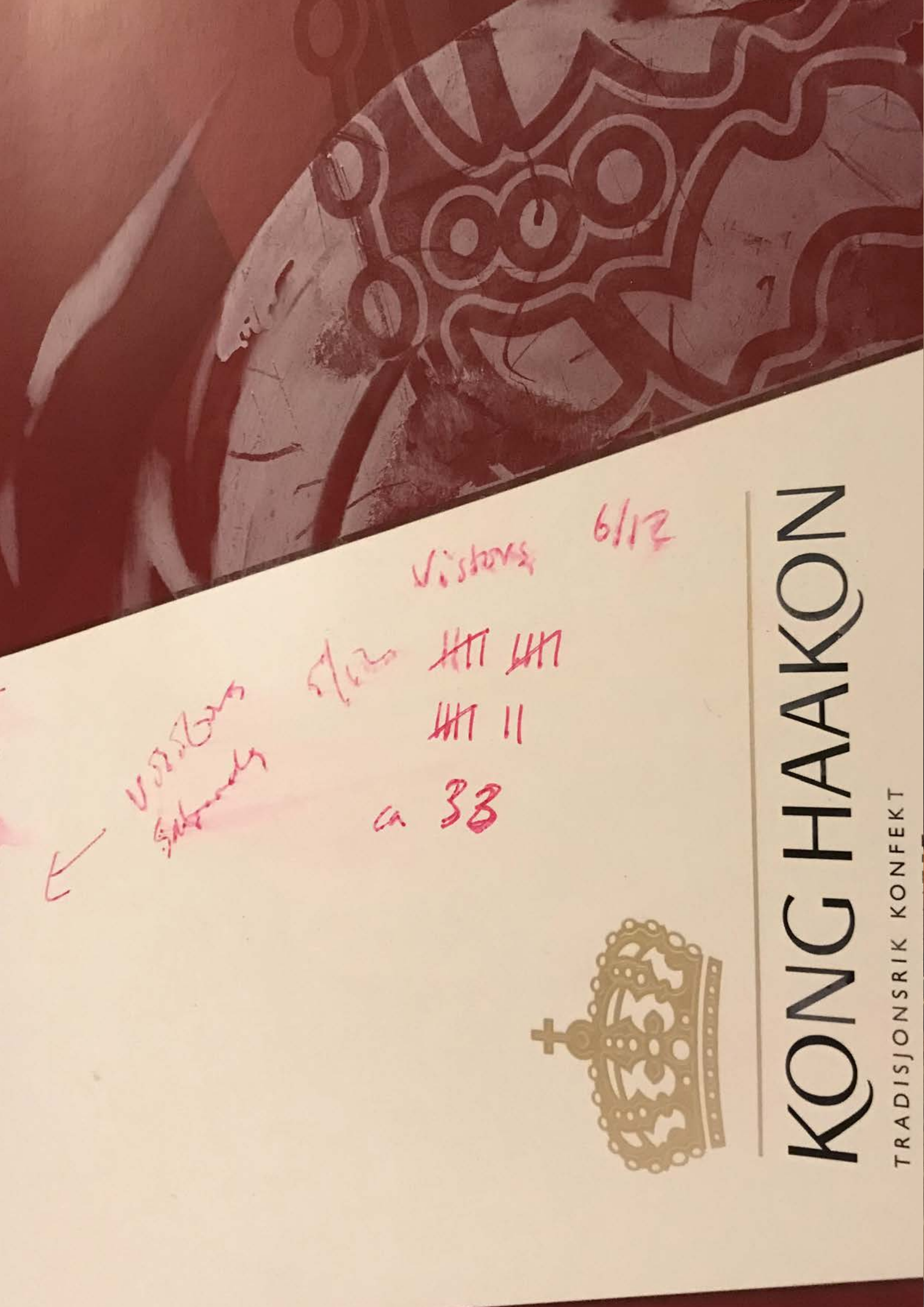
Utstillingen varte tre dager til ende og alle var enige om at det er fint å ha ett rom å vise kunst i.

KONG HAAKON

TRADISJONSRIK KONFEKT

ISBN 978-82-692338-0-3